

Един героичен и смирен човек

И Л И Я

от Чарлз Р. Суиндъл

превод от английски: Димитър Працинков
2002

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава 1 Стоящ сам в рова.....	2
Глава 2 Тренировъчния лагер край Херит.....	9
Глава 3 Обучение за напреднали край Сарепта.....	18
Глава 4 Стойки в сянката на Бога.....	23
Глава 5 Богът, който отговаря чрез огън.....	28
Глава 6 Човек на Бога и обещание на Бога	34
Глава 7 Сигурно лекарство за синините.....	40
Глава 8 Когато Бог казва “Това е достатъчно!”.....	45
Глава 9 Внимавай да не дойде врага.....	50
Глава 10 Договорът да не умира.....	55
Заключение.....	61
Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат.....	62

Глава 1

Стоящ сам в рова

На 12.02.2000 година, в събота през нощта умря скромният герой Томас Уейд Лендри. Той е роден през 1924 г. в гр. Мисон, Тексас и живя по забележителен начин през целия си живот. Този човек представляваше забележителна смес от упоритост, съзнателност и мощно лидерство. Каква динамична смес

от достойнство, дисциплинираност и спокойна увереност притежаваше той! Какво класическо действие! И нещо още по-важно, какво наследство ни остави този човек! Подобно на повечето прочути герои, Том Лендри изживя живота си в центъра на общественото внимание. Неговата работа вечно е била на показ, а това е нещо, което малцина нормални хора биха избрали да правят в един свят, където царува конкуренция по правилото “човек за човека е вълк,” където интимните тайни на човека са похищавани и постоянно се демонстрира критично отношение.

Досещате се, че говоря за обстановката в могъщата и неимоверно напрегната Национална Футболна лига, в която главните треньори са известни с това, че не се задържат продължително време в един отбор. Както казва Бим Филип, един от най-колоритните треньори от тази лига от миналото: “Има само два типа треньори: едни които са уволнени и други, които ще бъдат уволнени.” В днешния свят, в който победата трябва да се постигне на всяка цена, треньорите не се застояват продължително време на едно място.

Но треньорът Том Лендри успя да се задължи. В продължение на 29 години той тренираше един и същ отбор, “Каубоите на Далас” и оказваше такова неизгладимо влияние върху играчите си, че на тях все още им е трудно да намерят подходящите думи, за да опишат възхищението си от него. Неговите 20 последователни победни сезони представляват рекорд в професионалния футбол, който едва ли някога ще бъде подобрен. Никога вече. На треньорите не се позволява да се задържат достатъчно дълго, за да се докажат като победители. Лакомята, егоизма и постоянно променящия се глад на публиката за незабавни успехи минират търпението, което е необходимо, за да се култивира характера на един отбор. Но за щастие, в епохата на Лендри на него му беше предоставено времето от което се нуждаеше, за да обучи и възпита играчите си, да ги вдъхнови да се стремят към върхови постижения и най-доброто от всичко, за цял живот да ги накара да се стремят към доброто. При това положение въобще не е чудно, че той се превърна в легенда.

За мен беше привилегия да познавам Том Лендри лично и отблизо. В продължение на 23 години той работеше в Съвета на присъединените членове към Теологичната Семинария в Далас. Това беше период, в който ние имахме както големи успехи, така и доста големи трудности. През цялото време той никога не престана да говори с мъдрост и зрелост по време на срещите ни, като даваше нова гледна точка на обсъжданията и дълбочина на решенията ни. Много герои изглеждат по-добре от дистанцията на времето. Когато се доближите до тях, понякога те ни изненадват и разочароват.

Но това не е вярно за Том Лендри. Колкото по-добре го познавате, толкова повече започвате да му се възхищавате. Хората гледаха на Том Лендри от разстояние и го считаха за добър човек. Тъй като го познавах лично и отблизо, от собствен опит мога да ви кажа, че това беше един велик човек. Велик със своята непротиворечивост. Велик със своето благородство. Велик със своята решителност. Велик със своите приоритети. (За тях той казваше често: На първо място Бог, на второ място семейството, на трето място футбола.) Велик със своето смирение.

Когато Том Лендри умря, това изглеждаше като края на една епоха. Редицата на героичните и смирени мъже става опасно къса. Нашият свят бързо се превръща в свят на хора, които се интересуват само от себе си, които носят успеха си твърде показно и вместо да оставят другите хора да го забележат, сега безсрамно се саморекламираат. Не мога да говоря от името на всички, но лично аз считам, че съм представител на мнозинството, когато казвам, че ни се иска да открием истински герои които, когато бъдат изследвани отблизо, да изглеждат по-добре, отколкото сме очаквали. Нашите очаквания са още по-добре задоволени, когато открием, че тези герои са останали искрено скромни в сърцата си. Такива уникални личности стоят самотно в рова. Нищо не може да ги помести от там. Те не се стъписват от съпротивата, която срещат. Те не се страхуват от предизвикателствата, които изникват пред тях. Те не се очароват от аплодисментите, с които биват награждавани постиженията им. Дотук говорихме за треньора Томас Уейд Лендри.

На сцената излиза еврейския пророк Илия.

За пръв път се запознаваме с него като “тесвиецът Илия” (3Царе 17:1). Ето това се нарича поява от неизвестното! Ако си мислите, че Мисон, Тексас, родното място на Лендри прилича на някой отдалечен и пращен тексаски град, опитайте се да намерите на Тесви на картата на земята Галаад от древния Близък Изток. Даже известният изследовател, преподобния Мерил Ъйнгър не се срамува да подчертае дълбоката провинциалност на корените на Илия: “Названието “тесвиец” се отнася за жител на град с името Тесви или нещо подобно, чието местоположение е неизвестно.”

Аз имам добър приятел, който беше израсъл в такова забутано и отдалечено място, че казваше с усмивка: “Когато бях малък и ходехме на лов, ние вървахме в посока към града.” Това ми звучи като Тесви! Вие можете да намерите на картата земята Галаад, но населеното място с името Тесви или нещо подобно се е превърнало в едно от местата, които са напълно покрити от пясъците на времето. Но въпреки това, Илия е произлязъл от това незабележително място – от нищото – за да направи такъв забележителен принос към Божия план за неговите хора, че се е превърнал в един от най-известните герои на Израел. Той е станал

легенда. И така, аз започвам разказа си. Нека да се настаним удобно и да вдишаме дълбоко въздуха на историята, за да можем да оценим какво означава този велик герой от Библията за едно забравено и изоставено място от миналото.

Тигелът на историята

Когато изучавате живота на хората, вие трябва да изучите и историята на времето, през което са живели. Това е особено вярно, когато изследвате живота на мъже и жени, чиито постижения са издържали изпитанието на времето и сега имената им са записани в анализите като забележителни или като нищожни хора. Не можете да отделите хората от средата, в която са живели, **защото стоманата на характера се изковава върху наковалнята на времето и се калява в контекста на историята.**

Всички велики мъже и жени са преживели изгарящата горещина на този пречистващ огън, независимо дали са били войни като Робърт Ли, поети като Джон Милтън, писатели като Александър Солженицин или управляващи като царица Естир. В живота на малцина хора чукут на историята и горещината на пламъка са по-очевидни в сравнение с живота на този човек, който е предмет на изследване в настоящата книга. По тази причина е от изключителна важност да разберем трудните времена, по време на които Илия се появява на сцената на Библията. Само когато разберем условията в които е живял, само тогава ще сме в състояние да оценим правилно силата на този уникален и легендарен човек, който е бил кален толкова старателно от Бога, за да устои на суровите изпитания на своето време.

Тази важност на контекста ме връщат в собствения ми живот и аз си спомням ясно годините, когато децата ни бяха малки и ние бяхме отишли на къмпинг във Вермонт. Беше през есента и планините бяха покрити с червено, жълто и оранжево покривало. Най-голямата ми дъщеря, която по онова време беше на около 4 години дотича при мен с юмруче, пълно с диви цветя и ми каза: “Тате, виж, не са ли красиви?” Спомням си, че погледнах към смачкания й букет и усмихнато я попитах: “Скъпа, покажи ми откъде откъсна тези цветя.” Тя се затича напред, теглейки ме към едно място, намиращо се на известно разстояние от нашия къмпинг и ми посочи едно гнездо от цветя, заобиколено от плевели, трънаци и остри камъни. Наблизо няколко стършели бръмчаха около една дупка в самотно дърво. **За мой ужас, само на 2-3 метра от цветното гнездо започваше стръмна пропаст с дълбочина около 20 метра.** Тук, в тези сурови и опасни условия бяха расли тези неценени и незабелязани цветя, докато попаднали в полезрението на едно малко момиченце, чието любопитство я беше отвело твърде далече от лагера. Когато видях обстановката в която бяха израсли тези цветя, аз още повече оцених това малкото букетче цветя. **Повечето от великите личности на Бога приличат на тези цветя.** Със сигурност Илия е като тях, което обяснява причината, поради която искам да прекарам известно време в разглеждане на мястото, от което е произлязъл този пророк, който е цъфтял по средата на опасните зъбери и плевелите на пустинята.

Нека да се запознаем с малко история

В продължение на повече от 100 години израилтяните живели при царуването на трима царе, Саул, след него Давид и най-накрая Соломон. По много начини тези трима царе на Израел са били велики и прочути мъже, въпреки че нито един от тях не е бил безгрешен и без провали. Тогава, в края на живота на цар Соломон в царството, което е било обединявано под Божието ръководство, избухнала гражданска война. **С разгарянето на междуособиците страната била разделена на северно царство, което най-често било наричано Израел и южно царство, обикновено наричано Юда.**

Това разделение продължило докато и двете царства били завладени от чужди завоеватели и евреите били отведени в робство. **От началото на това разделение до поробването на Израел, в продължение на повече от 200 год. северното царство (Израел) било управлявано от 19 царе и всички те не се подчинявали на Бога.** Представете си това! Деветнадесет лидери на държавата един след друг, деветнадесет царе, управлявали последователно и всички те вършели зло в очите на Бога. Атмосферата на злото господствала в Израел докато накрая асирийците го превзели през 722 г. пр. н.е.

От своя страна **южното царство било управлявано от 17 царе в продължение на повече от 300 год. Осем от тези монарси вървели след Бога, но девет от тях били порочни хора, които не служели и не вървели с Бога.** Южното царство на Юда престанало да съществува с разрушаването на Ерусалим през 586 год. пр. н.е., което било последвано от 70 годишно вавилонско робство. *(Коментар: Следователно, царството на Юда е просъществувало 136 години след завладяването на северното царство Израел, а след това е дошло 70 годишното заточение на юдеите във Вавилон. Д.Пр.)*

След това южното царство било възстановено от такива мъже като Неемия, Езра и Зоровавел, които се върнали от заточение. Те се завърнали в земята на праотците си, построили отново храма и възстановили богослужението пред единствения истински Бог.

Ако никога не сте изучавали задълбочено този период от историята, позволете ми да ви приканя да го направите. **Знам от собствен опит колко много ми е помагало това познаване на еврейската история.** Спомням си как се опитвах да чета Библията, когато бях млад. Всичко ми беше ясно докато стигах до 3

Царе. Винаги се обърквах когато стигнех до това място. Имената бяха трудни за запомняне, а освен това като че ли повече от един цар управляваше по едно и също време и аз си казвах: “Няма никакъв смисъл в това нещо.” Основния проблем беше, че не разбирах разликата между Израел и Юда. След като успях да науча историята и да я синхронизирам с контекста на казаното в Библията за различните царе, които са управлявали по време на тази епоха на разделение на Израел, тази част от Стария Завет не само започна да придобива смисъл за мен, но просто оживя пред очите ми.

През този период на северното и на южното царства, поради порочността на много от царете и непокорството на евреите, Бог изпращал различни пророци да призовават както управляващите, така и народа да се разкаят. Не е било лесна работа да бъдеш пророк. Повечето от царете въобще не са искали да имат нещо общо с помазаните пратеници на Бога, отнасяли са се презрително към техните предупреждения и не са обръщали внимание на техните упреци, а понякога са постъпвали още по-лошо с пророците.

Например, нека да видим Йеровоам, първият цар на северното царство. Той бил забележителен не само с мястото си на пръв цар от тази ера, а и поради това, че е бил цар, който преднамерено е посял семената на идолопоклонството след народа на Израел. “Но след като Йеровоам не се върна от лошия път, но пак правеше от всякакви люде жреци за високите места; който пожелаеше, той го посвещаваше, за да има жреци на високите места.” (3Царе 13:33)

Изразът “високите места” най-общо се отнася за варварските олтари, използвани за преклонение пред варварските богове и идоли. И така, директно от Библията ние научаваме, че първият цар на северното царство е ръкополагал свещеници, за да служат на фалшиви богове. Откровено и безсрамно цар Йеровоам е пропагандирал идолопоклонството. Нещо повече, той царувал в продължение на 22 години като човек на измамата и убийствата.

Северното царство направило трагичен старт с Йеровоам. След него се възцарил неговия син Надав. “Времето, през което Йеровоам царуваше, беше двадесет и две години; и заспа с бащите си, и вместо него се възцари син му Надав ... А във втората година на Юдовия цар Аса, над Израил се възцари Надав, Йеровоамовия син и царува над Израил две години” (3Царе 14:20; 15:25)

Разбирате ли какво се казва тук? “А във втората година на Юдовия цар Аса, над Израил се възцари Надав”. Разбирате ли как съвета, който ви дадох, ви помага да се ориентирате? Единият е царувал над Израел, а другия е царувал над Юда. След като веднъж разберете, че това са две отделни царства, вие ще видите, че Аса е управлявал южното царство Юда, а Надав – северното царство Израел. А какъв цар е бил Надав? “Той върши зло пред Господа, като ходи в пътя на баща си и в греха му, чрез който направи Израил да греши.” (3Царе 15:26)

Но Надав царувал само две години, защото бил предателски убит от своя наследник. “А Вааса, Ахивевият син, от Исахаровия дом, направи заговор против него; и Вааса го уби в Гиветон, който принадлежеше на филистимците; защото Надав и целият Израел обсаждаха Гиветон. А Вааса го уби в третата година на Юдовия цар Аса, и се възцари вместо него.” (3Царе 15:27-28)

А какъв цар е бил Ваас? “И щом се възцари, избягна целия Йеровоамов род; не остави на Йеровоама нищо живо, което не изтреби, според словото, което Господ говори чрез слугата Си Ахия силонца, поради греховете, с които Йеровоам съгреши, и чрез които направиха Израил да греши, и поради раздражението, с което предизвика гнева на Господа Израелевият Бог.” (3Царе 15:29-30)

Както казах, всички царе на северното царство са били лоши, но някои са били по-лоши от останалите. Ваас не е бил най-лошият, но определено не е бил човекът, който бихте искали дъщеря ви да доведе в дома ви! Той е бил престъпник и убиец и е управлявал Израел в продължение на 24 години. И тогава? “При това, Господното слово дойде чрез пророка Ииуй, Ананиевия син, против Вааса и против рода му, както против всички злини, които извърши пред Господа, та Го разгневи с делата на ръцете си и стана подобен на рода на Йеровоама, така и понеже порази тоя род. В двадесет и шестата година на Юдовия цар Аса, Ила Ваасовия син се възцари над Израил в Терса, и царува две години.” (3Царе 16:7-8)

Тук виждаме един нов цар, Ила, който се възцарил на трона на северното царство. И какъв човек е бил Ила? (Знам, че това може да ви изглежда монотонно, но продължете заедно с мен, защото всичко това подрежда сцената за служението на Илия)

“А слугата му Зимврий, началник на половината от военните му колесници, направи заговор против него, когато беше в Терса, та пиеше и се опиваше в къщата на домоуправителя си Арса в Терса. Зимврий влезе, та като го порази уби го, в двадесет и седмата година на Юдовия цар Аса, и възцари се вместо него. И щом се възцари и седна на престола си, веднага порази целия Ваасов род; не му остави никого от мъжки пол, нито сродниците му, нето приятелите му. Така Зимврий изтреби целия Ваасов род, според словото, което Господ говори против Вааса чрез пророка Ииуй, за всичките грехове на Вааса, и за греховете на сина му Ила, с които те съгрешиха, и чрез които направиха Израил да съгреши, та разгневиха Господа Израелевият Бог със суетите си.” (3Царе 16:9-13)

Но това не е ли династия? Един убиец отстъпва мястото си на друг убиец. Един предателски убиец бива предателски убит от друг убиец. Един масов убиец избива всички роднини на друг масов убиец. Една поредица от безбожни мъже, които се добират до трона и постоянно вършат зло в очите на Бога. Но колкото и да звучи лошо това, вижте какво разказва Библията за Амрий: *“Товага Израилевите люде се разделиха на две части: половината от людете последваха Тивния Гинатовия син, за да направят него цар, а половината последваха Амрия. Но людете, които последваха Амрия, надделяха над людете, които последваха Тивния Гинатовия син и Тивний умря, а възцари се Амрий. В тридесет и първата година на Юдовия цар Аса, се възцари Амрий над Израиля и царува дванадесет години. И когато беше царувал шест години в Терса, купи самарийския хълм от Семера за два таланта сребро; и съгради град на хълма и нарече града, който съгради, Самария, по името на Семера, притежателя на хълма. Амрий върши зло пред Господа, даже вършише по-зле от всички, що бяха преди него; защото ходеше във всичките пътища на Йеровоама Наватовия син, и в неговия грях, чрез който направи Израиля да греши та да разгневяват Господа Израилевия Бог със суетите си. ... И Амрий заспа с бащите си, и биде погребан в Самария; а вместо него се възцари син му Ахаав.”* (3Царе 16:21-26 - 28)

Независимо от всичките кръвопролития, идолопоклонството и престъпността на тези царе, авторът казва, че Амрий *вършише по-зле от всички, що бяха преди него*. А след него е дошъл редът на синът му Ахаав! **Кръвопролитие, предателства, убийства и престъпления, интриги и неморалност, заговори и измами, омраза и идолопоклонство са царували в продължение на 60 тъмни години в Израел.** Това царуване на злото започнало в сърцето на един човек на трона и след това се изляло върху всички хора от тази страна. След всичко, което вече видяхме, на трона се възцарил Ахаав, който се оженил за Езавел, което много ми прилича на връзката между Бони и Клайд. *(Коментар: Прочута двойка американски престъпници, родени през 1909 и 1910, които се прочули с обири на 12 банки, убийства и грабежите на малки магазинчета и бензиностанции. Убили са общо 9 полицаи и няколко гражданци по време на Голямата депресия. Убити от полицията през 1934 год. Животът им е описан в романи и във филми. Д.Пр.)*

Ахаав и Езавел

Към този момент в 3Царе се казва, че е имало сватба и ние се запознаваме с Езавел. *“И като че беше малко това, че ходеше в греховете на Йеровоама, Наватовия син, при това той взе за жена Езавел, дъщеря на сидонския цар Етваал, и отиде да служи на Ваала и да му се покланя.”* (3Царе 16:31) Без да знаем какво предстои да се случи, казаното в този стих ни дава информация за тази известна жена от историята на Израел, защото в предишните хроники от историята на северното царство никога не се споменават имената на жените на царете. Сега, внезапно, ни се съобщава не само името на следващия цар, Ахаав, но ни се дава и името на жената, за която се е оженил – Езавел. Защо? Защо Бог е накарал автора да се спре на това място и да се занимава със брака на монарха? Защо е трябвало да ни казва името и произхода на жената на Ахаав? Убеден съм, че за това има две основни причини:

Първо, тя е била доминиращият партньор в техния брак. На практика Езавел е управлявала царството. Тя е била силната личност зад трона. Управлението на Ахаав във всяко отношение на тази дума, е било “женско царство.” Езавел управлявала съпруга си, монарха и по този начин е управлявала народа на Израел.

Второ, тя е въвела практиката на преклонение пред Ваал. Бащата на Езавел, Етваал е бил от Сидон и е бил цар на сидонците. Преклонението пред Ваал, което за пръв път се е практикувало от ханаанците, в продължение на много време съществувало в тази част на света. Но същинското преклонение пред Ваал не успяло да влезе в сърцата на израилтяните, преди Езавел да дойде в Израел като жена на Ахаав. **Можем да кажем, че това е бил чеизът на царицата.** Когато Ахаав се оженил за нея, тя донесла със себе си своето религиозно наследство – идолопоклонническото преклонение пред Ваал. Хората се прекланяли пред Ваал като бог на дъжда и плодородието, който контролирал смяната на сезоните, реколтата и земята. Когато преклонението пред Ваал навлязло в царството на Израел, съпроводено с омразната си практика и варварски жертвоприношения, това само увеличило греховността на тази страна.

Внезапното и необходимо представяне на един пророк

В една стара книга, “Бъди здрав във вярата”, Сандерс пише следното: “Илия се появил в 12-я час от историята на Израел... Подобно на метеор, той проблеснал на мастилено черното небе на духовната нощ на Израел.” Никой не би могъл да се справи по-добре от Илия със семейство като Ахаав и Езавел. Твърдят и съсухрен пророк от Тесви се превърнал в Божият инструмент на противопоставянето.

Ф.Б. Мейер казва, че Езавел е Лейди Макбет от Стария Завет. Тя е носела всички отличителни черти на човек, който е притежаван от дявола и според описанието на делата ѝ, на практика е била жената на Сатаната. От духовна гледна точка това време е било време на пълно отчаяние. Пропастта между Бога и Неговите хора е достигнала до най-голямата си ширина. Представете си колко плътна и непрогледна е била демоничната тъмнина. *“И (Ахаав) издигна жертвеник на Ваала във Вааловото капище, което построи в*

Самария. Ахаав направи и ашера; тъй че от всичките Израилеви царе, които бяха преди него, Ахаав извърши най-много да разгневи Господа Израилевия Бог.” (3Царе 16:32-33)

Ашерата е била главната богиня на Тир и според митологията на идолопоклонството тя е била майката на Ваал. Ашерата представлявали скулптурни колони във формата на ашера и са били свързвани с преклонението на Ваал. Докато четях тези думи, аз почти можах да чуя въздишката на разказвача, изразяваща дълбоката мъка на сърцето му, която прозира между редовете на свещения текст. Но ако пропуснете да усетите това, вие ще пропуснете да схванете цялостното влияние на внезапното и непредизвестно появяване на Илия.

“А тесвиецът Илия, който бе от галадските жители, рече на Ахаава: В името на живия Господ, Израилевия Бог, Комуто служа, заявявам ти че през тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене.” (3Царе 17:1) На сцената се появява Илия, изпратения от Бога пророк, който с пълна сила се втурва в тази ера на зло и престъпления. Бързият анализ на това появяване разкрива три забележителни неща: неговото име, произхода му и неговия стил.

Името на Илия

Първото нещо, което привлича вниманието ни е името на Илия. Еврейското име на Бога от стария Завет е Elohim, което понякога бива съкращавано на El. Думата jah е името на Jehovah. По този начин в името на Илия на еврейски, Elijah ние виждаме, че се съдържа имената на Бога и на Jehovah. Между тях се намира буквата I, която на еврейски е личното местоимение “аз” или “мое.” Като разгледаме заедно тези три неща, ние установяваме, че **името на Илия (Elijah) означава : “Моят Бог е Йехова” или “Господ е моя Бог.”** Ахаав и Езавел са царували в Израел и народа се е покланял пред Ваал. Но когато Илия се появил на сцената, самото му име е съобщавало: “Аз имам един Бог. Името му е Йехова. Той е Единственият, на когото служа и пред който се покланям.” Както вече казах тогава духовната пропаст, лежаща между Бога и Неговите хора достигнала до най-голямата си ширина и само Илия е стоял самотен в нея.

Произходът на Илия

Второто забележително нещо е родното място на Илия. Илия е идвал от Тесви, поради което бил наричан “тесвиецът Илия.” Нали си спомняте, че знаем много малко за Тесви, даже не знаем къде точно се намира. Обаче текстът от Библията ни показва, че този град се е намирал в земята Галаад, която е била разположена в северната част на Трансйордания и се намира източно от река Йордан. С помощта на тази информация и на археологичните разкопки историците са събрали още няколко оскъдните данни. Галаад е място за самотен живот на открито, място където хората със сигурност са били калявани и тренирани от слънцето, мускулите и напрежението. Това място никога не е се е отличавало с финес, изящество и дипломация.

Галаад е била сурова земя и човек усеща, че външния вид и характера на този Илия са в хармония с тези условия. Маниерът му може би е бил груб, твърд и неотстъпчив, подобно на много от великите и пламенни герои на Бога, които в определени времена изненадващо са били изпращани при хората. Тези герои може да не са си спечелвали много приятели, **но едно нещо е сигурно: Те не могат да остават незабелязани. Пророците винаги постъпват по такъв начин.**

В прекрасната си книга “Великите гласове на Реформацията,” Хенри Емерсън Фосдик ни дава точно такъв портрет на великият пророк на Шотландия, наречен Джон Нокс: “Нокс е бил непреклонен мъж, живял в една сурова епоха в една груба и изпълнена с насилие страна.

Д-р Томас Мак Крей пише следното: “Корупцията, чрез която християнството било всеобщо опетнено преди Реформацията, достигнала в Шотландия до най-високото си ниво в сравнение с останалите западни страни. Религиозните предразсъдъци и измами достигнали до толкова огромни размери, че лесно спечелвали вниманието на неграмотните и неуки хора. От началото пътят на Нокс е бил суров и е било задължително човек да е непреклонен, за да върви заедно с него ... Другите хора се хващали за клоните на католическата църква, но той продължавал да върви по пътя си, за да разруши всичко пред себе си.” Но Нокс е имал и нежна и чувствителна страна. **Говорело се, че понякога, когато отворел Библията, поради сълзите си той не можел да пророни нито дума. За него се говорело, че кралицата се страхувала повече да пише на Нокс, отколкото на шотландската армия.** Той е бил човек на закона, човек със завладяваща нежност и пророк, който е бил безстрашен. Точно от такъв човек имало нужда в този тъжен момент от историята на Шотландия. Но е имало нужда и от човек като Илия в един друг момент от историята на Израел. Един суров и самотен мъж от пустинното селце Тесви.

Стильт на Илия

Както името, така и произхода на Илия имат важно значение. Но онова, което незабавно си спомням за Илия е неговия стил. Направо с излизането си на сцената той започва да говори на царя, без никакво смущение, без всякакъв признак на страх или нежелание, Илия застава пред цар Ахаав и незабавно стига до най-важното. Спомнете си, че царството на Израел в продължение на повече от 60 години е било известно

със своите неверни, престъпни, идолопоклоннически, безбожни и кръвожадни управници. Нещо повече, настоящият цар и жена му, която го командвала, били още по-лоши от предшествениците си.

Тогава на сцената от нищото се появява един пророк. Той не се съобразява с дворцовия протокол, не се представя, не се съобразява с това, че се намира в присъствието на царя. Той не притежава изтънчени, полирани, тренирани и любезни маниери. Той просто обявява: *“В името на живия Господ, Израелевият Бог, Комуто служи, заявявам ти че през тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене.”*

Илия е човек с мисия, представящ се като слуга на Бога на Израел в момент, когато всички хора около него са се отдавали на безочливо преклонение на Ваал. Без да подготвя слушателите си за своите предупреждения, Илия прави едно зловещо съобщение: *“В продължение на години няма да вали никакъв дъжд, даже роса няма да има, освен ако не кажа аз.”* Думите му звучат като свършен факт, но не забравяйте, че той е размахвал юмука си пред лицето на самия дявол. Той поставя нещата на истинските им места. Илия казва: Хора, с Ваал или без Ваал, вие няма да имате повече дъжд. А без вода няма да имате реколта. Добитъкът ви ще умре. Хората ще умрат. Това е краят. *Илия е глашатаят. Той е стоящият в рова пратеник, който по един уникален начин е бил представен и използван от Бога.* Той е пътувал сам, биел е сигналния звънец и се е опитвал да събуди безразличното и даже враждебно население на Израел.

Когато стоите сам

И в наши дни има хора, които стоят сами в рова и продължават да се опитват да ни разтърсят и да ни събудят. Спомних си за малка група студенти от Колумбийския университет. Заредените оръжия и смъртните заплахи не могли да ги накарат да млъкнат. Мисля си за онези днешни последователи на Илия, които Бог използва, за да ни съобщи някакво съобщение за промяна в живота ни. Смели мъже и жени, които са готови да се изправят и да предадат съобщението. Истински герои.

Илия, Давид, Естир, Моисей, Йосиф, както и Нокс, Лий и другите – това са били необикновени хора. Това са били мъже и жени, готови сами да се изправят срещу най-големите сили на своето време, без задръжки или смущение и да съобщят името на Бога. Спомняте ли си какво е внушил Бог на един друг от своите велики пороци по този въпрос? *“И като потърсих между тях мъж, който би застанал в пролома пред Мене заради страната, та да не я разоря, не намерих.”* (Йез. 22:30)

Търсенето продължава и в наши дни. Нашият Бог все още търси хора, които ще осъзнаят разликата. Християните не биха посмели да бъдат посредствени. Ние не бихме посмели да се крием зад тъпата или да заемаме неутрална позиция в този свят. Понякога трябва да се приближите на опасна дистанция и дълго време да говорите заплашително, преди един човек да обяви своята привързаност към Бога. Понякога трябва да търсите дълго и упорито, за да намерите някой смел човек, който да се изправи сам заради Бога. *Не направихме ли и ние това в нашата епоха на толерантност и компромиси?* Животът на Илия ни учи на това, което иска Бог.

Уроци, които научаваме от пророка, който стои в рова

От примера на Илия можем следните няколко вечни уроци:

Първо, В трудните времена Бог търси специални хора. Бог е имал нужда от един специален човек, който да свети в тъмнината на онези дни. Но Бог не го е открил в царския дворец. Той не го открил да се разхожда с наведена глава в училището за пророци. Той не го открил даже в домовете на обикновените хора. От всички възможни места Бог го е открил в Тесви. Един мъж, който щял да застане в рова, независимо от ставащото около него. Този човек е трябвало да бъде твърд. Бог търси някой човек, който е в състояние да се изправи сам. *Човек, който има смелостта да каже: “Това е погрешно!” Някой, който може да застане лице срещу лице с идолопоклонника и да му каже: “Бог е Бог!”*

В нашата култура, в нашите училища, офиси и заводи, в нашите ресторанти и закусвални, в нашите луксозни дворци и съдебни палати ние имаме нужда от мъже и жени на Бога и от млади хора на Бога. Ние имаме нужда от уважавани професионалисти, атлети, домакини, учители, обществени фигури и обикновени граждани, които се разпространяват казаното от Бога, които ще застават сами и ще стоят изправени, твърдо и непоколебимо заради Бога!

В какво състояние е вашата издръжливост и непротиворечивост? Не сте ли направили компромис с принципите си, само за да останете в бизнеса? За да получите похвала или добра оценка от хората? От чувство за колегиалност, за да не “разбивате отбора”? За да бъдете заедно с тъпата? За да спечелите следващия пост или следващото повишение? Да не би да сте се приспособили към такъв език или поведение, което преди няколко години би ви ужасило? Да не би точно в този момент да правите морален компромис, защото не искате другите хора да ви считат за прекомерен моралист? Онези, които се чувстват удобно в двореца на Ахаав никога не биха могли да се заставят да застанат в рова заедно с Илия.

Второ, Често пъти методите на Бога са изненадващи. Бог не е събрал една армия, за да унищожи Ахаав и Езавел. Нито пък е изпратил някой бляскав принц, за да защитава каузата Му или да се опита да

впечатли техни царски величества. Вместо това Бог е направил неочакваното – той избирал някакъв човек подобен на ... да кажем на Илия.

Сега не си ли мислите, че някой друг е по-добре подготвен да изпълни вашата мисия? Да бъде лидер на групата за обучение? За да служи на обществото? Да не би да сте съпруга и домакиня и да считате, че приносът ви в служба на Бога е незабележителен? Да не би да си мислите, че другите хора са специални, или призвани или талантиливи? Може би не можете да съзрете онази възможност да служите, която се намира точно пред вас. Може би вие се намирате точно в центъра на служението, без да разбирате това. (Например, какво по-голямо служение може да има от служението на една вярна и любяща съпруга и майка?) Служението ви може да е насочено точно към тези двама или трима човека и това е всичко. Не го пренебрегвайте. Често пъти методите на Бога са изненадващи. Всъщност, понякога ние ги оценяваме даже като нелогични. На практика те даже не предизвикват добро чувство в ограничените ни умове. Братята на Давид се присмели на желанието му да се изправи срещу гиганта Голиат. А какво да кажем за Исус Навин, който е обикалял стените на Йерихон и е карал хората да свирят с тръбите си? Хора, ние говорим за странни неща.

Трето, ние стоим пред Бога. Когато стоим самотни в рова, в края на краищата ние стоим пред Бога. Когато Бог ни призове, дали ще ни намери, че сме готови и имаме желание за се изправим заради Него? Дали Бог ще открие в сърцата ни, че сме изцяло негови? Дали ще бъде в състояние да каже: “О, да, сърцето на този човек е изцяло Мое? Да, той има достатъчна посветеност и решимост да живее в хармония с Мене, за да го използвам в живота на някой човек като Ахаав. Аз търся точно такава привързаност.” Ако вашето християнство не е присадило такава стомана в гръбнака ви и такъв костен мозък в костите ви, в такъв случай има нещо ужасно погрешно или в съобщението което чувате или в сърцето ви. Бог търси мъже и жени, чиито сърца са изцяло Негови, мъже и жени, които няма да се смесят с декорацията.

Когато бях ученик в гимназията, едно от най-любимите ми занимания беше драмата. В нашата драматична трупа имахме един червенокос младеж, наречен Сам, който се справяше толкова добре с всяка роля, че с лекота затъмняваше всички ни. Всъщност, той беше толкова добър, че скоро стана обект на голяма завист от страна на другите драматични артисти. Това се превърна в такъв проблем, че когато дойде време за най-важната драма по време на последната година на Сам в гимназията, режисьорът, който беше станал обект на толкова силен артилерийски обстрел, накрая каза: “Добре, аз просто ще му дам ролята на старши лакей.” Трябва да ви кажа, че старшият лакей не произнасяше нито една дума през цялата пиеса. Единствената му задача беше да стои на едно и също място по време на всяко действие, на всяка сцена, от началото до края на пиесата.

Нали сте съгласни, че човек не може да направи много нещо с подобна роля? Тогава си представете: Сам все пак спечели наградата за най-добър актьор в тази пиеса. Той не произнесе нито една реплика, но какво богатство на изразни средства демонстрира пред публиката – такива карикатури, такива мимики, такива движения. Всъщност, с изключение на направеното от Сам, за всички останали актьори пиесата се оказа пълен провал. Но даже като старши лакей, който не произнася нито дума, той не се смеси с декора на посредствеността. Независимо каква е ролята, която играете в живота си, вие сте важна личност, когато става въпрос сам да защитавате истината.

Каква роля ви е поверил Бог? Каквато и да е ролята ви, Бог казва: “Ти стоиш пред Мене и аз искам да те използвам. Искам да те използвам като мой уникален говорител в твоето време и възраст, точно в този момент от живота ти.”

Илия, тази гигантска и непреклонна фигура, който дошъл от неизвестността и внезапно влязъл в страниците на историята, е ясен свидетел за ценностите на живота на човек, който напълно е посветил живота си на Бога. Непознат човек от дълбоката провинция, той бил призван да се изправи срещу злото в най-трудния и неспокоен период в историята на Израел. Огледайте се. Нуждата все още е огромна и Бог все още продължава да търси.

Глава 2

Тренировъчният лагер край Херит

“Сега ще ви направя нови хора!” По време на десет седмичното ми обучение в тренировъчния лагер за морски пехотинци на САЩ преди повече от 40 години десетки пъти съм чувал този израз. Доколкото си спомням, тези думи бяха част от въведението на всяка страстна реч на един човек, на който много бързо се научех да се подчинявам. Тези думи са се запазвали дълбоко в паметта ми и все още си спомням ясно

взискателният тон на моя тренировъчен инструктор. Той наистина буквално се придържаше към онова, което казваше и спазваше стриктно обещанието си.

Ние стояхме там, една неорганизирана и отпусната група от около 70 младежи от всякакъв произход, събрани на това странно място, без (**за щастие**) да имаме никаква представа за онова, което ни очакваше. **През следващите месеци от нас беше изчистена и остъргана без остатък всяка, даже най-невинна проява на арогантност, на независим дух и всяка мисъл за неподчинение.** Всяко пренебрежение към властта беше заместено от твърда решимост да правим само това, което ни е казано, независимо от всичко. Ние се научихме да оцеляваме в тигела на интензивното и особено тежко обучение, с което се отличавала морската пехота през цялата си горда и потвърдена от живота история. Режимът на дисциплина в тренировъчния лагер – ден след ден, седмица след седмица – доведе до забележителни промени във всеки от нас.

В резултат от обучението ние напуснахме това място напълно променени в сравнение с онова, което представлявахме при пристигането си. Изолираното му местоположение, липсата на всякакви удобства, безжалостното и монотонно обучение и взискателните повторения на проверките, изпитанията, които ни принуждаваха да посрещаме непознатото, без да даваме видим израз на страховете си (всичко това примесено с подлудяващата взискателност и постоянния тормоз от страна на нашия обучаващ инструктор), даде поразителни резултати. Почти без да осъзнаваме това, докато се учехме да подчиним себе си на заповедите на нашия началник, в края на краищата ние укрепнахме физически, станахме емоционално устойчиви и умствено готови за всякакъв конфликт, който можеше да се появи на пътя ни, даже за жестоката реалност на непосредствената среща с врага по време на битката.

Точно такъв вид първоначално обучение е имал предвид Господ, когато е изпратил слугата си Илия от двореца на цар Ахаав при порока Херит. Пророкът едва ли си е имал ясна представа, че скривалището му при потока Херит ще се окаже неговия тренировъчен лагер. Там той бил обучен да вярва на своя Лидер, за да може в края на краищата да се сражава срещу един вероломен враг. За да постигне това, Бог го е оформил по нов начин край Херит. *“И Господното слово дойде към него и рече: Иди от тук, обърни се на изток и скрий се при потока Херит, който е срещу Йордан. Ще тиеш от потока; а на враните заповядах да те хранят там. И отиде та стори според Господното слово; защото отиде и седна при потока Херит, който е срещу Йордан.”* (3Царе 17:2-5)

Когато четем тези стихове и се опитваме да си представим истинското положение на нещата, ние започваме да разбираме изненадващата природа на Божия план. Най-логичното решение би трябвало да е Илия да бъде държан близо до царя, да бъде използван като постоянно дразнение, да приканва безбожния монарх към подчинение и да го принуждава да подчини волята си на волята на Онзи, който го е създал. В края на краищата, никой от съветниците на Ахаав не е притежавал непоколебимостта и почтеността на Илия. Нито един човек от обкръжението не се противопоставил на идолопоклонството на царя или на неговите жестоки и престъпни действия срещу народа на Израел. Единственото логично решение би трябвало да е Илия да остане в двореца на царя. Така е според човешката логика.

Но Божият план винаги е пълен с изненада и тайнственост. Тъй като съм писал много за това на други места, тук само ще подчертая фактът на плана на Бога, който пръв поглед е необясним. Въпреки че ние бихме избрали да оставим Илия да стои в двореца, в непосредствена близост на Ахаав, не това е бил Божия план. Той е имал предвид неща, чрез които да подготви Илия за битката, която би могла да се окаже унищожителна за един по-малко подчиняващ се, по-малко решителен или по-неподготвен служител. Поради това, Бог незабавно го изпратил далеч от двореца в изолация, скрит от всички хора, където не само щял да бъде защитен от физическата опасност, но и щял да бъде подготвен за следващата по-отговорна задача. За да бъде героят на Бога полезен като забележителен инструмент в ръката на небесния Отец, той задължително трябва да бъде смирен и да бъде принуден да вярва. С други думи, на него трябва да му се покаже колко струва. Или както прекрасно го е казал Тозер: **“Съмнително е дали Бог може да благослови един човек преизобилно, без преди това да не го е наранил дълбоко.”** През годините аз съм установявал, че **колкото по-дълбока е болката, толкова по-ползотворен е резултатът.**

Често пъти имената на местностите в Стария Завет имат символичен смисъл. Това със сигурност е така по отношение на еврейската дума Cherith (Херит). Въпреки че сега никой не би могъл да каже къде се е намирал този поток, ние със сигурност знаем, че името му произлиза от глагола Cha-rath, който означава: “да отсека.” Тази дума се използва с две значения в Стария Завет: 1) да се каже, че някой е отделен от другите хора или че е лишен от благословията на завета; 2) да се каже, че човекът е отсечен така, както се отсича високо дърво. Следователно, докато е бил край Херит, човекът, който е бил говорител на Бога, когато е стоял пред Ахаав, щял да бъде “отделен” от обкръжаващата го среда. В същото време Илия щял да бъде “оформен,” **защото Бог е използвал спартанската обстановка край потока Херит, за да го накара да вярва в Него за всяка своя ежедневна нужда.**

Разбирате ли, че към този момент е имало един проблем: Илия е бил говорител на Бога, но все още не е бил истински и изцяло човек на Бога. Нека да изследваме какви са основанията ми да казвам това. В стих 3 Царе 17:1 авторът описва Илия просто като “тесвицеът Илия.” Той се появява от неизвестността и застава внезапно пред царя, за да предаде Божието съобщение. Но в стих 24, вследствие на обучението, получено в лагера Херит, Илия бива наричан “Божий човек.” В началото на главата 3 Царе 17 той е просто Илия от градчето Тесви, разположен някъде в земята Гилеад. Но в края на същата глава той се появява като “Божия човек.” Скрито между редовете на стихове 1 до 24 се намира онова, което аз наричам лагерното обучение на Илия. Поради това нека да видим какво означава това обучение за живота на пророка.

Продължителната суша

Когато за пръв път се появява на сцената като говорител на Бога, Илия застава пред цар Ахаав и обявява, че настъпва суша. Но това не е било обикновена суша. “*А тесвицеът Илия...рече на Ахаава: В името на живия Господ, Израилевия Бог, Комуто служа, заявявам ти, че през тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене.*” (3 Царе 17:1) Този прост и непознат говорител, човек дошъл от неизвестността, застава пред най-могъщия човек в страната, **чиято възискателна жена, Езавел – силната личност зад трона – е била решена да избави Израел от всички пророци на Йехова.**

В стих 3 Царе 18:4 се казва, че “*Езавел изстребваше Господните пророци,*” убивайки ги толкова безгрижно, все едно че се убиват досадни мухи. Независимо от това, Илия застанал пред Ахаав и казал безпрекословно: “В продължение на години ще има глад.” А когато обявил, че казаното от него идва от “Господ, Израилевия Бог,” той ясно характеризира самоизтъкващата се важност на Ахаав. Очевидно е, че скрито между редовете Илия казва: “Ахаав, нека сега и тук да кажем ясно нещата! Ти не си най-могъщата личност в тази страна. Това място е запазено за Йехова, живият Бог от небесата, който е суверенен Управител над всичко на света. Можеш ли ти да спреш дъжда? Не можеш. Но Бог може. Той може да заключи дъждовните облаци за толкова дълго време, за колкото реши.” Всъщност, пророкът не е оставил нищо неказано, когато е обявил: “*няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене.*”

Когато се опитам да се поставя на мястото на Ахаав, онова, която привлича вниманието ми в казаното от Илия е думата “години.” Народът на Израел би могъл да понесе суша, която трае няколко седмици, даже няколко месеца. Кладенците не биха пресъхнали незабавно, както и естествените резервуари, издълбани в скалите, в които се е съхранявала дъждовна вода, така че хората биха преживели нормалните засушавания. Липсата на дъждове не е нещо необичайно за този район на света. Но тук ние не говорим за суша в продължение на седмици и месеци. Тук говорим за суша в продължение на години. Илия казал: “***...през тия години няма да падне роса или дъжд.***” “Спасението няма да дойде, преди Господ Бог не ми нареди да кажа да завали.”

Тук няма място за увъртане. Това е съобщение, което заплашва самия живот на хората. На това място започвам да си мисля, че на Илия може би му се е искало да хукне по улиците, да обявява от къща на къща за настъпващата опасност и да предупреждава хората: “Бог се опитва да привлече вниманието ви! Чуйте думите на Бога! Предстои продължителна и унищожителна суша!” Но Бог не му казал да постъпи така. Вместо това Бог изпратил своя пророк да прекара известно време в изолация в един тренировъчен лагер. Правейки това, Бог преместил Илия от двореца в избраното от него скривалище, от центъра на общественото внимание в едно уединено убежище, от слънчевата светлина на активността в сянката на уединението.

В сянката

Всеки войник, който е преминавал през лагер за обучение може да ви каже, че там през всеки час от деня някой ви нарежда къде да отидете, кога да бъдете там, какво да правите и как да оцелеете. Това е съществена част от основното обучение. Бог е направил същото със своя пророк. Той казал на Илия къде да отиде, какво да направи, когато отиде там и как да се справя, за да оцелее. Колко странен трябва да се е струвал този план на Илия. Първото нещо, което е трябвало да направи е да се скрие. “*Иди от тука, обърни се към изток и скрий се при потока Херит, който е срецу Йордан.*” (3 Царе 17:3)

“Да се крия? Аз съм пророк! Аз съм дворецов човек. Аз излязох там пред хората, за да съобщя твоето Слово. Господи, ти изглежда си забравил, че аз бях призван да проповядвам.” Но Бог казал на Илия: “Не. Не му е дошло времето. Скрый се.” Използваната тук еврейска дума предава идеята за скриване, за преднамерено отсъствие. Бог казал: “Илия, притаи се. Скрый се някъде в безопасност.” Една от най-трудните заповеди, която човек може да чуе и на която му е много трудно да се подчини, е заповедта да се скрие. Предупреждението да отиде някъде и да стои сам, да се отдалечи от общественото внимание, да се оттегли и преднамерено да остава скрит. **Това е особено трудно, когато човек е свикнал да бъде център на вниманието, когато е напориста личност, когато е очевидно надарен с лидерски способности.**

Същото е валидно и когато човекът е активен, който е свикнал да работи. Вие може да сте способна жена, независимо дали сте домакиня или имате кариера. Внезапно бивате грабната от важния свят на

неспирна активност и на ефективно участие. Бог казва с нетърпящ възмущение тон: “Скрий се. Остани сама. Отдалечи се от центъра на общественото внимание. Напусни всички неща, които задоволяват човешката ти гордост и его и иди да живееш край потока.” Понякога болестта е причината за подобна промяна. Понякога ние стигаме до върха на усилията си и започваме да прегаряме или почти стигаме до това състояние. Понякога Бог просто ви взема от едно място и ни приспособява към друго място. Бог е имал две причини да нареди на Илия да се скрие. Първо, Той е искал да предпази Илия от Ахаав. Второ, Той е искал да го обучи, за да се превърне в Божий човек. Когато Бог ни каже, почти винаги изненадващо: “Скрий се,” той обикновено има предвид и двете неща: да ни предпази и да ни обучи.

Грижите на Бога

Първото нещо, което направил Бог, след като изпратил Илия в тренировъчния лагер Херит е, че му казал как ще живее за да оцелее. Обучението щяло да бъде трудно и самотно, истинско приключение за обучавания, поради което Бог дава на Илия следното забележително обещание: “*Ще пиеш от потока, а на враните заповядах да те хранят там.*” (3 Царе 17:4) Враните щели да доставят храната на пророка, която била осигурявана от Бога. “Илия, враните ще ти носят храната.”

Не е ли невероятно това? Представете си какъв разговор би могъл да се води в този момент между Илия и някой друг човек. Когато пророкът напуснал двореца на Ахаав и вървял по улицата с висяща на рамото му торба, някой го повикал: “Илия, къде отиваш?” “Трябва да замина от тук, отивам в планината.” “Къде ще се установиш там.” “В едно място, наречено Херит. Има малък поток, който тече през това място.” “Херит? Къде се намира това място?” “Наистина не знам. Бог ще ми покаже как да го намеря. Мисля си, че някъде на изток от Йордан.” “Какво ще правиш там?” “Знам едно нещо, че ще пия вода от този поток.” “От потока! А какво ще ядеш?” “**Бог ми каза, че птиците ще ми донесат храна.**”

Бог се е грижил за физическото оцеляване на Илия по време на неговото уединение. Но освен това Бог се е грижел и за духовното му състояние. Бог е знаел от какво се е нуждаел Илия, поради което тишината и уединението са представлявали важни съставни части от програмата му за обучение. Пишейки за Илия, А.У. Пинк казва следното: “За да бъде в състояние да говори публично за Бога, пророкът е имал нужда от тайно допълнително обучение...Човекът, който бива използван от Бога трябва да бъде държан ниско долу и трябва са бъде третиран със суровата дисциплина...Пророкът е трябвало да прекара цели три години в уединение. Колко смиряващо е това! **Обаче колко малко заслужава човек да му се доверяват, колко неспособен е да понася състоянието, когато го поставят на почетното място. Колко бързо егоизма му изплува на повърхността и инструмента започва да си вярва, че е нещо повече от инструмент.**

Тъжно е, че толкова лесно можем да оприличим себе си със службата, която Бог ни е поверил и благодарение на която биваме поставяни на един пиедестал, за да се самоизтъкваме.” Бог казал на Илия: “Ти трябва да излезеш от фокуса на прожектора. Трябва да се качиш на планината, насаме с Мене, където ще можеш ясно да чуваш гласа ми. Ние имаме нужда да прекарваме повече време заедно и ти се нуждаеш от повече обучение.” Добрата новина е, че Илия се подчинил незабавно на нареждането на Бога, без да пита защо трябва да го направи. “*И той отиде та стори според Господното слово; защото отиде и седна при потока Херит, който е срещу Йордан.*” (3Царе 17:5) Забележете, че смисълът на “седна” е, че Илия е отишъл и е живял край потока Херит.

Едно нещо е човек да направи едnodневна екскурзия по някоя отпъкана пътека или да отиде на къмпинг за събота и неделя, или даже да прекара 2-3 седмици в някое диво и нецивилизовано място. Такива приключения предлагат всички удоволствия на това, човек да се отдалечи от света, в който живее, но в същото време му предлагат удобството на увереността, че той все още може да се ползва от своя стил на живот и на цивилизацията. Съвършено друго нещо е обаче човек да живее в пустинята в продължение на месеци или даже на една година. Бог казал: “Иди там. Установи се там. Живей там.” **И Илия направил точно така.**

Вие бихте ли приели подобно нареждане на Бога, което изисквало таква незабавно подчинение? Колко на брой са хората, които са в състояние да не кажат нищо друго освен: “Да, Господарю. Аз ти вярвам изцяло. За да оцелея, аз не се нуждаю от фокуса на прожектора. “ Или ние се наслаждаваме само на удобното и изпълнено с активност християнство?

Въпреки, че няма нищо лошо човек да бъде лидер или да изпълнява ролята на говорител на Бога, **колко лесно е той да се пристрасти към общественото внимание и присъствие или да започне да си мисли, че е абсолютно необходим за осъществяване на Божия план.** Колко лесно е да пренебрегнем, да пропуснем да забележим или да сметем за маловажни онези възможности, при които би трябвало да се изтеглим от първата линия, да се прегрупираме, повторно да обмислим и да обновим душите си.

Отговорът на Илия

Независимо дали се е намирал в царския дворец или в някакво уединено място, Илия е бил готов да служи на Своя Бог. Независимо дали се е намирал в центъра на прожекторите или е бил заобиколен от

тишина, той се е чувствал доволен да бъде изгубен в неизвестността на тихите хълмове край потока, който се е намирал източно от река Йордан. А докато бил там, Бог се грижел за нуждите му. *“И враните му донасяха хляб и месо заран, и хляб и месо вечер; и той пиеше от потока.”* (3Царе 17:6) Какво невероятно преживяване трябва да е било това? Късче хляб и парченце месо за закуска и друг малък сандвич за вечеря и през целия ден студена и освежаваща вода от потока.

Ако някога сте пътували из Израел и в областта край река Йордан, вие сигурно знаете колко много е била ценена водата в тази земя през всички времена, да не говорим за периодите на суша. Въпреки това, Бог е обезпечавал своя пророк с прясна и течаща вода от потока. По всяко време, когато пожелал, той е можел да легне на земята по корем и да потопи ръцете си в тази студена и сладка вода на живота, която течала през сухата и жадна земя.

Но не винаги можем да живеем край някой ромолящ ручей. Спомнете си, че това не е Земята на чудесата. Това е суровият тренировъчен лагер за обучение. Това е времето на интензивно обучение и изпитания, които са задължителни дисциплини в програмата на Бога за изграждане на характер. *“А след известно време потокът пресъхна, понеже не валише дъжд по земята.”* (3Царе 17:7) Една сутрин Илия забелязал, че потокът престанал да бълбука над камъните и да ромоли весело както в миналите дни. Тъй като този самотен поток представлявал единствената му връзка с живота, той го изследвал внимателно. През следващите няколко дни той наблюдавал, как потока се стеснява и става по-плитък, докато един ден от него останала само една малка струйка. После, една сутрин вече нямало вода, а само мокър пясък. Топлият вятър скоро изсмукал даже тази влага и пясъка се втвърдил. Скоро след това по дъното на пресъхналия поток се появили пукнатини. Вече нямало вода. Потокът пресъхнал.

Не ви ли звучи познато описанието на този тренировъчен лагер? Преди време сте познавали радостта на солидната банкова сметка, на преуспяващия бизнес, на вълнуващата и постоянно възходяща кариера, на забележителното служение. Но... потокът пресъхна. По-рано сте познавали радостта да използвате гласа си, за да пеете възхвали на Бога. После по гласните ви струни се появи тумор, който трябваше да се оперира. Но операцията премахна не само тумора, а ви лиши от прекрасния ви глас. Потокът пресъхна. Или пък вие завършихте образованието си и започнахте обещаваща кариера, заобиколени от стимулиращи и надарени хора. В зенита на кариерата ви нещата се промениха. Започнахте трудно да печелите парите си. Най-добрите ви приятели ви напуснаха. Повечето от тях вече са си заминали и бъдещето ви е черно. Потокът е пресъхнал. Или пък фирмата, в която работехте се премести на друго място и вие трябваше да напуснете църквата, която в продължение на много години беше ваш дом. Прекрасната музика, на която по-рано се наслаждавахте, сега е само спомен. Проповедите, които слушате сега, са слаби. Децата ви не са доволни. Потокът пресъхна. Или пък вашия партньор в живота е станал безразличен към вас и наскоро ви е предложил да се разведете. Вече липсват всякакви чувства и няма изгледи за промяна на положението. Потокът пресъхна.

Аз също съм изживял период, когато потокът пресъхна **и установих, че се съмнявам в нещата, в които вярвах и които проповядвах от дълги години.** Какво стана? Може би Бог умря? Не. Просто представата ми стана малко неясна. обстоятелствата в които се намирах станаха причина мисленето ми да стане малко замъглено. Аз поглеждах нагоре, но не можех да видя ясно Бога. И за да стане положението ми още по-лошо, аз се чувствах така, като че ли Бог не ме чуваше. За мен небесата бяха като месинг. Аз говорех на Бога, но той не ми отговаряше. Потокът беше пресъхнал.

Същото нещо се е случило с Джон Бъниан в Англия през 17 век. Той проповядвал срещу безбожните порядки на своето време и властите го тикнали в затвора. Пресъхнал потокът на възможностите и на свободата му. Но понеже твърдо вярвал в Бога, който все още бил жив и действащ, Бъниан превърнал своя затвор в място на възхвала, на служение и на творчество, като започнал да пише книгата *“Напредването на пътешественика”*. Невъзможно е пресъхналите потоци да преустановят развитието на Божия план за спасението. Често пъти пресъхването на потоците е прелюдията към видимата поява на този Божий план.

Уроци за Илия и за нас

Илия е бил в трудно и заплашващо живота му положение. Потокът пресъхнал. Да не би Бог да е забравил своя слуга? Да не би Бог ви е забравил? Дали не ви е изоставил? Преди да продължим, мисля че моментът е подходящ, за да се спрем и да поразсъждаваме. Докато мисля над този период от живота на Илия, на ум ми идват два урока.

1. Бог, който ни дава водата, е в състояние и да ни лиши от нея. Това е Неговото суверенно право. Човешките ни чувства ни казват, че след като нашия верен небесен Отец е започнал да ни дава вода, **Той не би трябвало никога да ни лишава от нея.** Това не би било справедливо. След като веднъж Бог ни е дал партньор в брака, Той никога не би трябвало да ни го отнема. След като Бог ни е дал дете, Той не би трябвало никога да ни го отнема. След като Бог ни е дал добър бизнес, Той няма право да ни отнема този бизнес. След като Бог ни е дал растеж и удоволствие в някакво служение, *Той* не би трябвало да има право

да се намеси и да каже: “Чакай малко. Няма нужда да растеж повече. Позволи ми вместо да продължаваш да растеж да те направя по-задълбочен.”

Когато сме в затруднено положение, ние проявяваме склонност да се чувстваме изоставени, да се изпълваме с горчивина и отчаяние и да си казваме: “Как може Бог да ме забрави?” Всъщност, вярно е точно обратното, защото точно в този момент ние повече от всеки друг път сме в центъра на вниманието на Бога. Не знам как се е чувствал Илиия или какво си е мислил, когато за пръв път видял дъното на пресъхналия поток, но от собствения си опит знам, че когато потокът ни пресъхне, две неща са сигурни:

(1) Бог все още е жив и е добре;

(2) Бог знае какво прави!

Когато моят поток престана да бълбука, а после пресъхна, на мен много ми помогнаха 3 стиха от Исая, които ми напомняха кой контролира нещата и не ми позволиха да бъда обхванат от огорчение: “*Но Сион рече: Йехова ме е оставил и Господ ме е забравил. Може ли жена да забрави сучещото си дете та да не се смиле за чадото на утробата си? Обаче те, ако и да забравят, аз все пак няма да те забравя. Ето, на дланите Си съм те връзал; твоите стени са винаги пред Мене.*” (Исая 49:14-16)

“Бог ме е изоставил... Той си е заминал... Той напълно ме е изоставил.” Дали някога сте казвали това? Разбира се, че сте го казвали! Спомняте ли си какво казахте в понеделник сутринта? Точно се бяхте върнали от една прекрасна неделна среща в църквата. Това беше време на четене на Библията, на прекрасно богослужение, на задълбочено приятелство с другите християни, изпълнено с много смях и със смислени молитви. Потокът ви ромолеше енергично.

После дойде 8 часа сутринта в понеделник, когато вече бяхте у дома и се оказа, че целият ви свят е унищожен и вие си казахте: “Бог ме е забравил. Той напълно е изчезнал от сцената.” Но по време на пресъхването на потока ви Бог казва: “Ти си записан на дланите на ръцете Ми. Ти си винаги пред Мене.” Бог използва чудният образ на отношението на младата майка към нейното бебе и ни изненадва с реалистичното си напомняне: “Може ли жена да забрави сучещото си дете?” Или може би ти не би постъпил така? Тогава погледни към историите от новините и ще разбереш колко много жени изоставят децата си. Бебета изоставени в кофите за боклук. Мънички бебенца, изоставени, а понякога даже наранявани, измъчвани или убивани. Да, колкото и невероятно да изглежда това, даже майката е в състояние да забрави бебето си. Но ето и решаващия довод: Майката може и да забрави детето си, но не и Бог. Бог не може да забрави! Той никога няма да ни забрави! Ние постоянно сме записани на дланите на ръцете Му.

Спрете се и се вгледайте в дланите на ръцете си. А сега си представете, че това са ръцете на Бога и че вие сте в тях. В един от преводите на Библията на английски, Исая 49:16 е преведен по следния начин: “*Татуирал съм с неизмиваема татуировка образа ти върху двете си длани.*” Нашият живот остава постоянно пред Бога. Нито един миг от живота ни не минава без Бог да е наясно къде се намираме, какво правим и как се чувстваме. Бог никога не е необходимо да се почесва озадачено и да се оглежда, казвайки: “Я да видя, къде оставих този Чък? Отново го изгубих.” Не. Аз съм в ръката на Бога, а също и вие.

А когато накрая се окажете края пресъхналия си поток, Бог никога няма да каже: “А сега как ще се справя този човек там?” Не. Бог казва: “Това е добре. Точно там искам да бъдеш. Да. Прекрасно.” А човек отговаря: “Боже, но това е болезнено. Спомням си времената, когато живеех много по-добре... когато пиех от потока. Сега се чувствам толкова не на мястото си.” Бог отвръща: “Знам, но това е мястото, където искам да бъдеш. Виждам, че си там. Не съм те забравил. Вярвай ми, докато преминаваш през това изпитание.”

Все още си спомням времето, когато преживях една голяма промяна през 1994 г, когато напуснах своята чудесна 23 годишна служба във Фулъртън, Калифорния и започнах изцяло нова кариера в семинарията в Далас. Каква промяна. Изоставих пасторството на една жива, растяща и действена църква, където бях заобиколен от екип от над 20 помощници, с които Бог ме беше призовал да работя рамо до рамо, за да започна работа в една академична среда с хора, които познавах много слабо. (Това са прекрасни хора - точно такива, като тези, които оставих - но в началото ние не са познавахме.)

Ние напуснахме къщата, в която семейството ни беше живяло в продължение на много години, където имахме отдавнашни корени, добри отношения със съседите и познатото ежедневие. По-рано бълбукацията ми поток беше пресъхнал. Всичко познато се беше превърнало само в спомен. А какво да кажем за самотата! Жена ми Синтия остана в Калифорния, за да продължи ръководството на нашето служение “Институт за живот,” да продаде прекрасния ни дом и след това да опакова покъщнината ни и да се справи с всички останали подробности, свързани с такова голямо преместване. През това време аз работех в Далас и живеех в един малък апартамент, където временно бях настанен благодарение на гостоприемството на едни прекрасни приятели. Обикновено Синтия и аз се виждахме в края на седмицата, но понякога ангажиментите не ни позволяваха да направим даже и това. Колко не на мястото си се чувствах...и понякога, колкото и странно да е, си мислех, че съм изоставен от Бога. Мозъкът ми постоянно ми поставяше капани и си мислех: “Аз съм изоставен!” Потокът ми беше пресъхнал. Дали Бог беше престанал да се интересува за

нас? Разбира се, не! Дали бяхме изоставени? Не, даже за част от секундата не бяхме изоставени от Него! Дали Той беше наясно за състоянието, в което се намирахме, дали Го беше грижа за нас? Да! Той знаеше точно къде се намирахме. Освен това Той знаеше, че аз, който по онова време приближавах шейсетгодишна възраст, имах нужда от още един семестър базово обучение в Тренировъчния лагер Херит. Той имаше нужда да ми припомни, че е време да се науча отново да Му вярвам – и то само на Него – докато преминавах през пригаждането в новата обстановка, през самотата и през непознаването на обкръжаващата ме среда. Да се осланям на Бога за всичко!

Когато се връщам мислено назад, аз съм толкова благодарен заради това време на промяна. На колко много неща ни научи двамата със Синтия за Себе си. Колко удивени бяхме ние и колко бяхме заинтригувани да разберем как Бог ще ни използва на новото място. Колко сме благодарни! Бог не ни забрави. Бог не е забравил и Илия край потока Херит, който пресъхнал. И тук се намира следващия урок, който трябва да научим от този момент от живота на Илия.

2. Този пресъхнал поток е бил пряк резултат от собствената молитва на Илия. *“Илия беше човек като нас, но когато горещо се помоли да не вали, цели три години и половина на земята не капна капка дъжд.”* (Яков 5:17) Според този стих от Посланието на Яков, Илия се е молел да не вали, в резултат от което не е валил дъжд в продължение на 3 години и половина. Поради това потокът пресъхнал, просто като демонстрация, че е започнало изпълнението на онова, за което се е молел. Вследствие на това Илия е трябвало да живее с последиците от собствената си молитва.

Някога на вас случвало ли ви се е подобно нещо? Не сте ли се молили така: “Боже, направи ме да бъда Твой мъж. Боже, оформи ме да бъда жена, която да живее според волята на твоето сърце.” В същото време може би сте си казвали: *“Но не позволявай това да ми причинява твърде голяма болка.”* “Господи, направи ме да бъда стабилен, многотърпелив и благороден,” *“но не отнемай твърде много от удобствата ми.”* “Господи, научи ме да вярвам, направи ме силен,” *“но не позволявай да страдам.”* Никога ли не сте се пазарили с Бога по този начин? Ние се стремим към незабавна зрялост, а не към зрялост, която се добива чрез жертви, емоционална болка и изпитания. “Господи, дай ми търпение”... *“но искам това да стане незабавно!”*

Тренировъчният лагер на Бога не работи по този начин. **Той е създаден за нашето усъвършенстване в посока на зрелостта, а не за наше удобство.** Но отричането от себе си не е популярна ценност в днешната ни култура. Малко преди Роберт Лии да се яви пред Бога, една млада майка занесла невръстната си рожба при него. Лии нежно взел детето и го подържал в ръцете си, поглеждайки дълбоко в очите на бебето. След това погледнал към майката и казал: “Научи го, че е длъжен да се отказва от себе си.” Престарелият ветеран е разбирал добре какво има предвид. Както пише Дъглас Фрииман: “Ако трябваше неговия живот (на Лии) да се опише само с едно изречение от Библията, която той толкова често четял, това можело да стане с думите *“Ако някой иска да ме последва, трябва да каже “Не” на собствените си желания, да носи своя кръст всеки ден и да ме следва”* (Лука 9:23).

Нашият Бог е неуморим. Той никога не престава на обучава хората си. Той остригва косата ни, Той ни отнема всяко удобство и безопасност, премества ни да живеем в ограничена и непозната среда и променя кръга на приятелите ни – точно така, както е станало в лагера на обучение на Илия! По време на този процес Бог отнема от нас цялата ни гордост! След това Той започва да полага камъните на фундамента на куража на героите, на новия вид хора, които повече не защитават себе си, а защитават Бога. Колко значителна е тази промяна и колко важна е тя за нашия път към духовната зрелост! Всичко това е част от процеса, по време на който човек бива оформян отново.

Четири уроци от Херит

Нека да не се разделяме с отшелническата обстановка на Херит с нейния пресъхнал поток и с младият пророк, който бил превърнат в човек на Бога, преди да разберем истините, които ни се разкриват чрез този момент от живота му.

1. Задължително трябва да сме готови както да бъдем отделени от средата си, така и да бъдем използвани от Бога. Ф. Мейер нарича това “цената на скрития живот.” Тази истина се описва най-добре от стиховете на един стар химн: “Господи, говори ми в тишината, докато Те очаквам; успокой сърцето ми за да те слуша с упование.” Ние задължително трябва да искаме да се отделим, за да можем да слушаме в тишината гласа на Бога, докато сме далеч от какофонията на ежедневиия живот, далеч от собствения си бизнес, от собствените си планове и от собствените си желания. Ние имаме нужда да научим дълбоката и непреходна ценност на скрития живот. Когато говоря за скрития живот, аз си мисля за майките, които имат малки деца. Мисля си за състрадателните мъже и жени, които сега се грижат за старите си родители. Мисля си за високо надарените и квалифицираните хора, които както изглежда, че за сега са напълно безполезни. Мисля си за студентите, които още се учат и се подготвят. Ето това е скрития живот – живот, по време на който се научават вечните уроци.

2. Когато Бог нарежда да направим нещо, Той ни осигурява всичко, което е нужно за неговото осъществяване. Бог казва: “Иди край потока. Аз ще се погрижа за останалото.” В книгата си “Свечеряване,” Ванс Хавнер разказва следната история за една група фермери, които отглеждали памук в южната част на САЩ, когато се появил някакъв унищожителен червей по памука и нападнал реколтата им. Хората били вложили всичките си спестявания, всичките си усилия и всичките си надежди в памука. Тогава се появил червеят и скоро за всички станало очевидно, че са опропадени. Но тъй като фермерите били решителни и изобретателни хора, те си казали: “Добре, ние не можем да отглеждаме памук, тогава нека за отглеждаме фъстъци.” За удивление на всички, фъстъците им донесли много повече пари, отколкото биха получили, ако бяха отглеждали памук. Когато фермерите осъзнали, че онова, което в началото им изглеждало като нещастие всъщност се оказало благоденствие, **те издигнали един огромен и внушителен паметник на памучния червей – паметник на онова нещо, което изглеждало, че ги унищожава.**

Хавнер, който е писал тази книга на преклонна възраст казва следното: “Понякога ние привикваме с рутината на монотонното отглеждане на памук, година след година. Когато Бог изпрати памучния червей, Той ни изважда от нашия коловоз и ние биваме принуждавани да търсим нови начини за живот. Финансови неудачи, тежки загуби, психическа неустойчивост, загуба на позиция в службата и в обществото – колко много хора са били принуждавани от нещастията да се превърнат в по-добри съпрузи и да извадят на показ далеч по-прекрасни плодове от душите си! Най-доброто нещо, което може някога да се случи на някои от нас е идването на “памучния червей.” Когато Бог ни нарежда да направим нещо, Той обезпечава всичко, което е необходимо. Ето това е поддържало живота на Илия по време на обучението му в тренировъчния лагер край потока Херит.

3. Трябва да се научим ежедневно да вярваме на Бога. Знаем, че някои от вас си казват: “О, Чък, това съм го чувал стотици пъти.” Може да сте го чували, но докато не се научите да го прилагате в живота си, вие не сте го чували достатъчно. **Вие трябва да се научите да живеете днес, да изживявате днешния ден.** Не можете да изживявате днес утрешния си ден или утре да изживявате следващата си седмица.

В книгата си “За живота в тези дни” авторът Уилям Елиот пише следното: “Причината, поради която много от нас са преуморени и обезпокоени е, **че ние никога не усвояваме изкуството да се живеем ден за ден.** От психологична гледна точка ние живеем едновременно в три времена (минало, настояще и бъдеще) ... а това не може да даде добри резултати!” Забелязахте ли, че Бог никога не е казал на Илия каква ще бъде втората му задача, преди да е свършил първата? Бог казал на своя пророк да отиде при Ахаав. Когато Илия отишъл в двореца, Бог му съобщил какво да каже на царя. След като Илия направил това, Бог му казал: “А сега иди край потока.” Той не е обяснил на Илия какво ще се случи с него край потока Херит, а просто му казал: “Иди при потока и се скрий.” Илия не е знаел бъдещето си, но е имал Божието обещание: “Аз ще се погрижа за тебе.” Преди потока да пресъхне Бог не му е обяснил какво ще прави след това. Това ни води до четвъртия урок.

4. Често пъти пресъхналият поток е сигнал, че Бог е доволен, а не недоволен от вашия начин на живот. Имайте предвид, че не разберете ли този урок, все едно нищо не сте успели да разберете. Обикновено пресъхналият поток е сигнал, че Бог ни приема, а не че ни осъжда. Точно в зенита на кариерата си, когато започнал да се превръща във всепризнат и велик човек на Бога, Аврам чул Бог да му казва: “Вземи Исаак, постави го на олтара и го убий.” Според вас, това не означава ли, че за Авраам потокът е бил пресъхнал? Но се оказало, че Бог е извънредно доволен от Своя слуга Авраам. Точно по време на забележително успешното си първо мисионерско пътешествие, Павел той бил бит с камъни край Листра и хората счели, че е умрял. Неговият поток бил пресъхнал, но този тъмен ден се превърнал в една от повратните точки в живота му. Йосиф бил хвърлен в затвора в Египет, след като бил неоснователно обвинен и несправедливо осъден. През този изключително болезнен период потокът на Йосиф бил пресъхнал. Дали това е означавало, че Бог не е бил доволен от него? Точно обратното, Бог е бил много доволен от своя слуга Йосиф. Но Той имал предвид някои извънредно важни неща, които Йосиф е трябвало да научи в тишината и самотата на затвора, докато е бил отделен от светлината на прожекторите и от ежедневието на свободния живот. **Спомнете си, че даже Исус, нашият Господ, безгрешния Син на Бога, е трябвало да премине през мъките в Гетсиманската градина.**

Нашият курс за преодоляване на препятствията през вярата

Част от програмата на всеки тренировъчен лагер е изморителният, шлифовач и понякога обезкуражаващ курс на преодоляване на препятствията. Този курс нито е весел, нито е лесен, но неговата задължителна дисциплина подготвя обучаемият за всевъзможните ситуации, с които ще се срещне в живота си в бъдеще, особено когато е подложен на обстрела на врага. В духовния живот, преди наистина да извлечем полза от “скрития живот,” който Бог използва, за да ни подготви за бъдещето, което е планирал за нас, ние трябва да преодолеем поне четири важни препятствия. Мисля си за тях като за четири ярки представители на нашата плът: гордостта, страха, огорчението и утвърдените навици от миналото.

Побеждаването на тези пластове на съпротива ще ни подготви за бъдещето и ще ни направи по-корави, за да водим битката за душата си.

Гордостта. Когато ни изведе извън фокуса на прожекторите, Бог започва да работи върху гордостта ни. Това е част от задължителния процес, който е неразделна част от нашето ново формиране. В началото ние се съпротивляваме и в тази борба можем да почувстваме, че сме лишени от илюзиите си и че сме объркани. Ние се борим, защото сме свикнали да бъдем в центъра на общественото внимание и да получаваме задоволяващите егото ни аплодисменти, но Бог настоява, така както е постъпил и с Илия, че трябва да ни скрие. Това е нещо, на което Йоан Кръстител е трябвало да се научи стотици години по-късно: *“Той (Исус) трябва да расте, а аз - да се смалявам”* (Йоан 3:30). По време на този болезнен процес ние се научаваме да се подчиняваме.

Страхът. Когато сме скрити за неопределен период от време, ние се изправяме пред друг плътски пласт от нашата вътрешна съпротива: страхът. Бог употребява загубата на позиция, на престиж, на популярност и на привилегии, за да ни разкрие този пласт. После, разчупвайки тази преграда, той ни запознава с новата дълбочина на духовната зрелост. На този етап от курса за преодоляване на препятствията, когато сме победили страховете си, *ние се научаваме да живеем с вяра.*

Огорчението. Неизбежно е, че този болезнен процес ще извади на показ пласта на огорчението. Той е предизвикван от гнева, когато бъдем принудени да се откажем от онези правата, за които си мислим, че винаги ще ни принадлежат: правата да получаваме заплатата, която си мислим, че трябва да получаваме; правата да бъдем третираны по начин, който заслужаваме; правата на удобства, на които да се наслаждаваме. Недоволството ни се усилва! То казва: “Из имам права!” Но Бог продължава да дълбае и за копае надолу докато стигне до най-чувствителното ни място и най-после ние кажем: “Добре, добре, оставям всичко на Твое разположение!” *В този момент ние се научаваме да прощаваме. Установил съм, че наличието на огорчение е белег на липса на прошка.*

Навикът. Най-накрая Бог използва своя курс за преодоляване на препятствията пред вярата, за да проникне през пластта на старите ни навици – на онези дълбоко вкоренени подходи, които сме формирали по време на годините на активна работа, на високи (често пъти нереалистични) очаквания, на ориентирана към успеха мотивация, която единствено захранва плътската ни природа. В края на краищата всичко това бива премахнато от нас и на този етап ние започваме да разбираме онова, което е направил Бог: Цялостното обновяване на вътрешната ни същност. *В този момент ние се научаваме на смиреност – коронованото украшение на резултата от работят на Бога вътре в нас.* Този процес е тайната, благодарение на която човек се превръща в мъж или жена на Бога.

Гордостта, страхът, огорчението и навикът са неопровержими доказателства на плътската природа. Но хората, които са оформени по образа на Христос не живеят според плътската си природа. Хората на Бога не манипулират хората и събитията, за да извличат изгода от тях и да получават онова, което искат. Ето това е начинът, по който Бог унищожава гордостта, премахва страха, достига до огорчението и променя старите навици, докато не отстрани цялата ни стара същност ... докато ние се осланяме на нашия Бог и станем готови да се изпълни не нашата, а Неговата воля. Ила Уийлер Уилкокс предава по следния начин тази истина в поемата си “Гетсимания.”

От другата страна на сенчестите алеи,
След като прекосим непознати потоци,
Изграждайки мостове над разбитите си мечти,
Зад замъглените върхове на годините,
Оттатък купищата сол, разтворена в сълзите
Се намира Градината. Колкото и да се старае човек,
Той не може да я пропусне по пътя си.
Всички минали и бъдещи пътеки
Преминават през Гетсиманската градина.

Всички пътуващи хора, рано или късно
Ще трябва да минат през вратата на Градината;
Ще трябва да коленичат сами в тъмнината
И да се борят с някакво жестоко отчаяние.
Бог е милостив към онези, които не могат да кажат:
“Не моята, а Твоята воля да бъде,” а само се молят
“Дано ме отмине тази чаша” *и не могат да разберат
смисълът на Гетсимания.*

По един много реален начин Бог е създал тренировъчен лагер за децата си, който не продължава само някакви 8-10 седмици. Нито пък това е някакъв семинар в края на седмицата, който можем да посетим или едnodневно практическо обучение, което можем да изкараме. Тренировъчният лагер на Бога работи периодично през целия живот на християнина. И там, заобиколени от препятствия, болка и самота, ние започваме да разбираме колко жив е Бог в живота ни – колко жив е Той и колко активно контролира положението. Той ще ни завладее, ще ни смали, ще ни пречупи и ще ни смаже, за да се превърнем в такива хора, каквито Той иска да бъдем.

Няма значение от колко години вярваме в Бога, ние все пак ще трябва понякога да преминаваме през Гетсимания. Това се случва всеки път, когато Той ни изпраца край потока, за да поживеем далеч от погледа на хората. Това се случва всеки път, когато Бог ни обърка, когато ни премести от мястото ни. Това се случва всеки път, когато Той ни отнеме всички подпорки. Това се случва всеки път, когато Бог ни лиши от повечето от удобствата ни. Това се случва всеки път, когато Той отнеме повечето от “правата,” на които се радваме. Но Бог прави всичко това, за да може да ни оформи като личности, каквито по друг начин не можем да станем.

Илия отишъл в Херит като енергичен говорител на Бога и като пророк. Той напуснал Херит като задълбочен човек на Бога. Всичко това се случило, защото Илия бил превърнат в нов човек край потока, който пресъхнал.

Глава 3

Обучението за напреднали край Сарепта

Когато свърши обучението ми в тренировъчния лагер на Морската пехота, бях преместен в център за обучение на напреднали пехотинци. В известна степен двата центъра за обучение си приличаха, но вторият беше с още по-високи изисквания, по-усъвършенстван и по-труден. Тук ние вече не разполагаме с вечно присъстващия инструктор, който ни разпореждаше каква е следващата стъпка, която трябва да направим. Вместо познатите и често пъти монотонно повтаряни упражнения и постоянната тревога, сега ние участвахме в полеви “военни игри” сред природата, където се упражнявахме в управляване на амфибии, живеехме на открито, прекарвахме без сън по няколко дни последователно и се учехме да оцеляваме за продължителен период от време, разчитайки само на себе си.

През времето на това обучение за напреднали бяхме принудени да приложим на практика всички неща, които вече бяхме научили на теория. В допълнение към затрудненията, свързани с издържането на изпитанието, че нямахме покрив над главите си, топла храна и чисти легла, ние се оказахме под заплахата на въображаеми вражески сили, срещу които трябваше да водим симулативни сражения. Ако бяхме пленени, ние трябваше да преминем през тежки периоди на разпити и лишения. Предназначението на всичко това беше да ни подготви за реалната битка, в случай че родината ни се окаже във война. За ветераните от Морската пехота тези свързани с войската подробности са нещо повече от спомени.

Аз говорих за тях, защото за мен те представляват драматична аналогия на онова, с което Илия се е срещнал по време на първия етап от своето обучение, целящо той да се превърне в човек на Бога. След като Илия издържал успешно взискателното обучение в лагера Херит, на него му предстояло да премине през още по-трудното обучение за напреднали, което го очаквало в едно място, наречено Сарепта. Пресъхналият поток бил само началото. Бог имал планове за Илия, които щели да го отведат далеч отвъд онези спокойни дни на изолираност и размисъл, когато живял край потока и птиците редовно го снабдявали с храна, тъй като това е бил прост, лишен от изненади и доста монотонен живот.

Всеки човек, който ще бъде използван от Бога по такъв чуден начин като Илия, години преди това ще трябва да премине през курса за обучение на напреднали. За Илия този курс бил проведен в Сарепта. Поради историческите текстове, с които разполагаме в 3Царе, ние сме в състояние да наблюдаваме неговото обучение и да се надяваме, че ще се научим някои ценни принципи от преживяното от Илия. *“Тогава Господното слово дойде към него и рече: Стани, иди в Сарепта сидонска и седи там; ето, заповядах на една вдовица там, да те храни.”* (3Ц. 17:8-9)

Както правихме и досега, нека първо да проучим смисъла на името на мястото, където пророкът е трябвало да отиде. Името Сарепта произлиза от един глагол на иврит, който означава “да стопя, да помириша.” Интересното е, че като съществително тази дума означава “тигел, леярска пота, сурово изпитание.” Мястото може би е получило названието си, защото на това място се е срещало някакво ароматно растение. Не можем със сигурност да кажем какъв е произхода на това име. Но независимо от източника на името си, Сарепта се оказала “сурово изпитание” за Илия – едно място, създадено от Бога за

още по-пълно пречистване на пророка и за да се извърши голямата промяна за останалата част от живота му.

Все едно че Бог е казал на слугата си: “За да те отуча от навика да си във фокуса на прожекторите и на общественото внимание, в началото те заведох при Херит, където исках да те превърна в човек, който ще разчита само на Мен, независимо от всичко. Там започнах да обновявам вътрешната ти същност чрез дисциплинирането на самотата, тишината и отдалечеността. Но сега е време да се извърши една още по-дълбока промяна. Илия, сега ще разпаля пещта и ще те разтопя, за да мога да те оформя и ти още повече да заприличаш на онзи вид човек, от който имам нужда, за да можеш да изпълни задачите, които съм планирал за теб.”

Ако достатъчно дълго живеете с Бога, вие ще откриете, че Неговите изпитания следват едно след друго. Или за да бъдем още по-точни можем да кажем, че те следват в една неспирна поредица. Обикновено подготвителните изпитания на Бога не се ограничават до едно или две. Те са много на брой. Веднага щом излезете от едно сурово изпитание и си кажете: “Добре, преминах през това изпитание,” вие попадате в друго изпитание, където температурата е още по-висока. Суровите изпитания създават сходството с Христос. Точно това е имал предвид автора на един химн, когато е написал следното: “Пламъкът няма да те нарани; Аз съм му възложил само да изгори примесите и златото ти да пречисти.” Ето това е предназначението на тигела и на пещта. Те изкарват на повърхността всички нечисти примеси, за да бъдат премахнати и след това да се получи по-голяма чистота.

След като завърших гимназията, в продължение на повече от 4 години работих в една механична работилница. Част от обучението ми в тази работилница протече в участъка за термично обработване. Там наблюдавах как метални пръти с дължина 1–1,5 м и с диаметър 10–15 см бяха поставяни в нажежени до бяло пещи, където се загаряваха, докато шлаката излизаше на повърхността им. (Шлакът представлява коричка, която се образува на повърхността на разтопения метал и се състои от чужди примеси, които влошават качеството на метала.) След като бъдат премахнати тези примеси, мекият, извънредно силно нагрят метал бива формован чрез пресоване от огромни преси или чрез изковаване. После обработените изделия биват нагривани отново до червено и след това се потапят във вана с нефт. В този момент металът започва да пиши, както пиши животно, което е попаднало в капан, като през това време структурата на метала се променя и темперова (*Коментар: Така металът се освобождава се от вътрешните напрежения и се увеличава якостта му. Д.Пр.*), за да е в състояние да понася натоварванията, на които е планирано да бъде подлаган или за да обезпечава поддръжката, която по проект ще му бъде възложена.

Божият план за Илия

Бог е знаел какво бъдеще е подготвил за своя пророк. Бог е знаел каква е здравината, от която се е нуждаел Илия, за да победи в предстоящата битка. Бог знаел какво натоварване ще трябва да понесе пророка. Това не е била задача за някой слаб и мекушав човек, който има тънка и чувствителна кожа! Поради това Бог изпратил Илия в тигела на Сарепта, където е трябвало да бъдат изгорени всички примеси, които все още били останали в него.

Но даже когато слугата му преминавал през топлинната обработка на пречистващия пламък, Бог не го забравил. Нали си спомнете, че Той казва: “*на дланите Си съм те връзал*” (Ис. 49:16). Бог е знаел къде е Илия. “*Тогавя Господното слово дойде към него*” (3Ц.17:8). Бог знае къде сме и ние. Понякога ние забравяме за това. Понякога даже ни се струва, че Бог ни е забравил. Но той не ни е забравил. Бог знае точно къде се намираме. Поради това, когато бъдете нападнат от чувството, че сте забравен от Бога, когато благодарение на тези отчайващи мисли сте на границата да се потопите в блатото на самосъжалението, прочетете отново в Библията. Докато сте обработвани от горещината на тигела, потърсете откъси, като Ис. 41:10: “*Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да! Ще те подпра с праведната Си десница.*”

В този и множеството други велики обещания Бог казва: “Аз знам къде си ти.” Какво успокоение! Бог знае къде се е намирал Илия. Той е там и да сме благодарни, че Той не мълчи. Бог знае накъде отива Илия. Това е нещо, което ние не знаем, защото за нас бъдещето е тайна. За себе си мога да кажа, че съм радостен, че не знам какво предстои да ми се случи. Ако в този момент знам всичко, което ще ми се случи през следващата година, аз мога дотолкова да се изплаша, че да не мога да спя. Но Бог знае. Колко милостив е Той, когато ни води стъпка по стъпка, което е направил и с Илия. Бог казал на Илия: “Стани и иди в Сарепта и стой там.” Просто върви стъпка по стъпка. “Стани.” Това не е толкова трудно да се направи. Без всякакво съмнение, Илия е бил щастлив, че ще напусне мястото край пресъхналия поток. “Иди.” Това също не е лошо. Промяната на сценария може да се окаже приятна работа. Но след това следва изненадата: “Стой там.” Аха, ето къде се крие трудността.

Някои от нас може би имат желание да преминат през някакво изпитание с продължителност, да кажем 1-2 часа. Може даже 1-2 дни. Най-много седмица или нещо такова. Но със сигурност ние не искаме

да живеем в зоната на изпитанието. Спомнете ли си първоначалните инструкции, които Бог е дал на Илия. Той е трябвало да живее край потока. А сега Бог казал на Илия: “Иди в Сарепта и живеј там.”

Когато Бог казал това, Илия е бил край Херит, който се е намирал някъде източно от река Йордан. Ако проверите на картата на древния Израел, вие ще установите, че “Сарепта сидонска” се намира далеч на запад, на брега на Средиземно море, на разстояние поне 180 км от Херит. Това означавало дълъг преход през открита и незащитена местност, където Илия е бил търсен от властите. Цар Ахаав го търсел навсякъде. Ако искате, може да приемете, че Ахаав е обявил награда за залавянето на пророка. Поради това от Илия се е изисквало да вярва в Бога, докато е изминавал целия път от Херит до Сарепта, защото войската на Ахаав активно го е търсела. Въпреки това Бог казал на пророка на напусне скривалището си в пустинята, където бил в безопасност и да тръгне по откритото поле, през населените райони, за да стигне до своето местоназначение.

Какъв риск. Но Бог е знаел точно къде отива неговия човек, защото Той вече бил подготвил мястото: “*Стани, иди в Сарепта сидонска и седи там; ето, заповядах на една вдовица там, да те храни.*” (3Ц.17:9) Не мога да говоря от ваше име, но за мен подобна инструкция ми звучи твърде смиряващо. Бог не е казал: “Нареждам ти да отидеш в Сарепта, за да се грижиш за една бедна вдовица.” **Напротив, бедната вдовица щяла да се грижи за прехраната на прочутия пророк на Бога, който се противопоставил на царя.** Това е чудно напомняне, че често пъти тъкмо най-унизителните задачи ни подготвят за изпълнението на най-почетните и отговорни задачи.

По време на първата ми година като студент в Даласката Семинария, в далечната 1959 година, аз изучавах гръцки език при д-р Берт Сийгл, един мек и дълбоко религиозен човек, когото Бог използваше по чудесен начин в живота на неговите студенти. Не знаех каква беше причината, поради която изпитвахме такова влияние, докато седяхме в класната стая с д-р Сийгл, но понякога си мислехме, че сме се издигнали в небесата. Понякога този професор по гръцки език ни държеше в дланите на ръцете си. Той умря през 1963 година преди да завърши Семинарията.

Чак на погребението му открих как Бог го беше пречистил, за да се превърне във велик човек. Преди много години, по време на Великата Депресия, Семинарията не била в състояние да плаща заплатата на преподавателите. **Поради това Берт Сийгл, за да може да преподава, работел като боклукчия и като работник по поддръжката в семинарията.** Той с желание изпълнявал унизителните задължения да събира боклука на студентите и да поставя фаянсови плочки в баните, за да може да остане в семинарията и да обучава същите тези студенти. Когато научих това, аз разбрах какво е онова качество на този човек, което ни беше накарало да го обичаме: **смирено то му сърце беше спечелило уважението ни.** Не знам какво бъдеще ни е подготвил Бог, но пречистващият огън на пещта със сигурност ще включва някои смиряващи преживявания. Те представляват задължителна част от Божия план. За Илия това е била готовността му да позволи на една бедна вдовица да се грижи за задоволяването на нуждите му.

Изпитанията на Илия

Илия отговорил с подчинение на Божия план. “*И тѣй, той стана, та отиде в Сарепта. И като дойде при градската порта, ето там една вдовица, която събираше дърва; и той извика към нея и рече: Донеси ми, моля, малко вода в съд да пия. И като отиваше да донесе, той извика към нея и рече: Донеси ми, моля, и залък хляб в ръката си.*” (3Ц.17:10-11)

Веднага щом пристигнал в Сарепта, Илия бил подложен на две изпитания.

Първото изпитание е изпитанието на първото впечатление. Никога не подценявайте първото впечатление, защото често пъти то е вид изпитание. Илия е умирал от жажда. Потокът бил пресъхнал за неопределен период от време. След това той изминал пеша 180 километра през една суха и неплодна местност. Когато стигнал до целта на пътуването си, той бил ужасно жаден. Край градската врата на Сарепта видял една вдовица, която събирала съчки.

Аха, казал си той, това трябва да е вдовицата, която ще се грижи за мен. “Моля те, донеси ми вода да пия,” казал Илия. “Освен това, би ли могла да ми донесеш и парче хляб?” “*А тя рече: Заклевам се в живота на Господа твоя Бог, нямам ни една пита, но само една шепа брашно в делвата и малко дървено масло в стомната; и ето, събирам две дръвчета, за да ида и да го приготвя за мене и за сина ми да го изядем и да умрем.*” (3Ц.17:12)

Каква изненада! Добре дошъл в Сарепта, Илия! Това ли е била личността, която е трябвало да се грижи за него? Илия е отишъл в Сарепта, предполагайки, че там за него ще се грижат поне малко по-добре отколкото край Херит. Но първото му впечатление му дава основание да си мисли точно обратното. Очевидно било, че на новото място грижите за него щели бъдат още по-лоши. **Може би нямало да умре от жажда, но имало изгледи, че може би ще умре от глад.**

Били си сте заблуждавани от първото си впечатление? Някога правили ли сте планове да се преместите в ново училище или в друга църква? Или да се преместите в друг град, за да започнете нова

работа? Или да приемете някакви нови предизвикателства? Тогава, внезапно, нещата се оказват различни от онова, което сте планирали. **И те не само са различни, но положението се оказва по-лошо от преди.** Ето това наричам синините на първото впечатление, които могат да бъдат ужасни!

През лятото на 1961 година практикувах като стажант-пастор в една църква в Пауло Алто, Калифорния. Когато в края на лятото седнахме с пастор Рей Стедмън, за да оценим работата ми в неговата църква, аз му казах доста прямо: “Рей, когато през месец Май пристигнах тук, на пръв поглед всичко изглеждаше отчайващо. Беше събота вечерта, след свечеряване. Ти си беше заминал. Всички служители на църквата си бяха заминали. Нямах никой, който да ни посрещне. Не знаех къде трябва да отидем или какво да правим. Наложих се да направя няколко телефонни обаждания и чак след това се свързах с някакъв човек, който ни помогна. Това наистина беше обезкуражително.”

Рей само се усмихна и каза: “Всичко това беше част от обучението.” Аз се учудих: **“Не си спомням да съм срещал това в наръчника по практика.”** Рой каза: “Не, не си го срещал,” а след това добави няколко думи за съвет, които си спомням и до сега. “Чък, от собствения си житейски опит и служение ти ще установиш, че ще се сблъскаш с проблеми когато започваш нещо, защото когато започнеш, ти веднага ще откриеш, че осъществяването му е свързано с преодоляването на трудности. Начинът, по който се справи в онази съботна вечер с разочарованието ни разкри някои черти от твоя характер.” От своя страна трябва да добавя, че по онова време аз бях доста мек и лесно нараним. Имах нужда от изпитания и съвет и тези неща ми помогнаха много.

Илия отишъл в Сарепта и не намерил нищо, освен една жена, която събирала съчки, за да запали малък огън, да сготви последното си ядене и след това да умре от глад. Какво разочарование след неговото дълго и опасно пътуване.

Това ни довежда до второто изпитание – **изпитанието на физическата невъзможност.** Илия попаднал в ситуация, от която от човешка гледна точка нямало благоприятен изход. Но добрата новина е, че той е гледал отвъд трудностите. **Той се справил с проблема с вяра, а не със страх.** Вижте какво е направил: *“А Илия ѝ рече: Не бой се; иди, стори както каза; но омеси от него първо за мене една малка пита та ми донеси, а после приготи за себе си и за сина си; защото така каза Господ Израелевият Бог: Делвата с брашно няма да се изпразни, нито стомната с масло ще намалее, до деня, когато Господ даде дъжд на земята.”* (ЗЦ.17:13-14)

Илия бил решен да не позволи на това първоначално впечатление да го завладее. Вдовицата била с поглед, втренчен си в невъзможното: в шепата брашно, в мизерното количество масло и в няколкото съчки. Но Илия завъртял ръкавите си и се фокусирал само върху възможното.

Как е могъл да направи това? Защото се е превърнал в изгряващ човек на Бога. Той идвал от Херит. Там видял доказателството, че Бог е верен на обещанията си. Той оцелял край пресъхналия поток. Той се подчинил на Бога и без колебание отишъл в Сарепта. **Вие не можете да убеждавате другите хора, ако сам не сте преминали през изпитанията. Вие не можете да окуражавате някой човек да повярва в невъзможното, ако вие самият не вярвате в невъзможното.** Вие не можете да запалите свещта на надеждата на друг човек, ако не гори собственият ви факел на вярата.

Когато Илия погледнал към почти празната делва с брашното и към малкото останало масло в стомната с пълно безразличие: “Това не е проблем за Бога. Иди и опечи тази питка за мене. Освен това опечи и за тебе и за сина ти.” После ѝ казал защо трябва да направи това: *“Делвата с брашно няма да се изпразни, нито стомната с масло ще намалее, до деня, когато Господ даде дъжд на земята.”* Какво обещание! Тази жена трябва да е гледала с учудване и недоверие към Илия, този изморен и прашен странник, докато е слушала думите, които никога по-рано не била чувала.

Някога прекарвали ли сте известно време в присъствието на човек със силна вяра? Някога общували ли сте с мъже и жени на Бога, в чийто речник не се среща думата “невъзможно”? Ако не сте срещали такива хора, потърсете си няколко сърцати хора. Вие имате нужда от тях в живота си. Това са онзи вид невероятни общувания, които Бог използва, за да укрепва собствената ни вяра!

Тази жена край градската порта на Сарепта е слушала казаното от Илия с отворена уста и аз съм убеден, че това я е променило. Илия моделирал за нея урока, който вече бил научил за себе си: урокът на вярното подчинение. Бог му казал “иди” и той отишъл. Сега Илия казал на жената да приложи на практика същия вид подчинение. Той ѝ казал да “отиде” и да “направи.” *“И тя отиде та стори според каквото каза Илия; и тя и той и домът ѝ ядоха много дни. Делвата с брашното не се изпразни, нито стомната с маслото намалее, според словото, което Господ говори чрез Илия.”* (ЗЦ.17:15-16)

В отговор “тя отиде та стори”. Това е подчинение в най-простата му форма. Подчинението на човека и верността на Бога – това е комбинацията, която произвежда чудеса! **Четете това отново и отново.** По време на тежкото изпитание в тигела Илия и вдовицата се подчинили и Бог извършил чудо. Делвата с брашното никога не се изпразнила. Стомната с маслото никога не пресъхнала. Колко вълнуващо трябва да е било за

тази жена и за нейния син да седят край масата и да ядат тези чудни питки. Вдовицата от Сарепта се срещнала с Бога в кухнята. Тя погледнала в делвата и намерила брашно в нея. Погледнала в стомната и намерила масло в нея. Последния път, когато проверявала запасите си, те били достатъчни само за едно ядене. Сега, сутрин и вечер, ден след ден, жената благодаряла на Бога за грижите му.

Почти чувам тези древни думи на признателност, които са излизали от устните ѝ, докато е подготвяла ежедневно ядене: “Слава на Бога, от когото идват всички тези питки...” Но нека да уточня, че това не е означавало, че жената и синът ѝ са имали всичко, което са пожелавали. **Това просто означава, че те са имали всичко, от което са се нуждаели.** Когато вие лично дойдете до края на собствените си резерви и Бог каже “не” на това, което искате и “да” на това, от което се нуждаете, вие се чувствате повече от доволен. След като изучихме случилото се в живота на пророка, аз съм убеден, че това е била повратната точка в подготовката на Илия, за да се превърне в човек на Бога.

Четири уроци и принципи, над които си заслужава да размишляваме

Докато мислех над повратната точка в живота и служението на Илия, аз откривам следните четири уроци за нашия живот:

1. **Указанията на Бога често пъти са изненадващи, но трябва да бъдат анализирани.** Ако Бог ви каже да отидете във вашата Сарепта, не се опитвайте да разберете защо трябва да направите това. Просто идете. Ако Бог ви постави в трудна ситуация и вие осъзнавате, че трябва да останете там, не се опитвайте да я анализирате или да бягате от нея. Стойте там. Колкото повече остарявам, **толкова по-силно започвам да вярвам, че често пъти от човешка гледна точка указанията на Бога са нелогични.** Това е мистерия, поне от гледна точка на нашите ограничени възможности за разбиране.

2. **Често пъти първоначалните дни са най-трудни, поради това не трябва да се предаваме и да се отказваме.** Нали си спомняте какво ви казах за влиянието на първото впечатление? Това влияние е реално и съществува. То може да ни накара да изпаднем в паника и да хвърлим кърпата на ринга. Не правете това. Врагът на душите ни обича да ни изкарва от релсите, да ни обезкуражава и да ни изкушава въобще да се откажем. Нека да се научим от примера на Илия. Той не е бил обезкуражен даже от бедната вдовица, която със сетни сили е събирала малко съчки, за да сготви последното си ядене. Но Бог е използвал вратата на Илия, за да ѝ внуши нова вяра и да ѝ даде ново основание да продължи да живее. Заразителна е вратата в Бога. *(Коментар: В време на трудности е добре да си казваме: „И това ще отmine.“ Д.Пр.)*

3. **Често пъти обещанията на Бога са в пряка зависимост от подчинението, поради това не пренебрегвайте своята част от работата.** “Илия, стани и иди,” казал Бог. Тогава Илия станал и отишъл. Илия казал: “Жено, иди и ми пригответи ядене.” Жената отишла и му сготвила. Понякога изпълнението на обещанието е следствие от нашето подчинение. Когато обещанията са свързани с изпълнението на някакви условия, подчинението ни предшества онова, което получаваме от Бога. **Бъдете предпазливи към всяко учение, което ви учи да сте пасивни.** Едно нещо е да пребиваваме в Бога, а пасивното безразличие е нещо напълно различно.

4. **Често пъти предоставяното от Бога задоволява само нужди, но не е и желанията ни. Независимо от това да не забравяме да благодарим на Бога.** Може би не получавате работата, която искате да получите, но въпреки това имате работа. Може би не получавате поста, към който се стремите, но осигуряването от Бога просто е достатъчно, но не е излишно. **Ако отлагате да показвате милостта си към другите до момента, когато ще бъдат осъществени мечтите ви, вие лесно можете да се превърнете във вечно недоволен християнин, който винаги се стреми да получи още нещо за себе си.**

Чувството за благодарност за това, което имаме е крайно необходимо достойнство в сегашното ни консумативно общество. В книгата си “Библията и духовния живот” писателят Артур Пиърсън пише следното: “Тъй като е решен да направи перфектни своите светии, Бог поставя своя скъпоценен метал в тигела на изпитанието. Но Той седи край него и наблюдава процеса. Любовта изпълнява ролята на негов термометър и измерва точното ниво на загряването. Бог няма да позволи нищо непредвидено и тогава, когато примесите бъдат отделени и Той може да види собствения си образ да се отразява в пламъка, изпитанието се прекратява.”

Веднага след като види образа Си отразен във вас, Бог загасва пещта и вие сте готов за следващата серия от събития, които той е подготвил за вас. Когато отишъл на Кръста, Синът на Бога, нашият Спасител, е преминал през най-суровото изпитание и през най-силния пламък. Исус не се е борил с волята на Бога, Той я е приел. Той казал: “Отче, аз съм дошъл да изпълнявам волята ти.” Как да не сме благодарни, че Исус не се е отказал, че не се изплашил и не се е върнал обратно? Той е преминал през цялото изпитание. Това е причината да тържествуваме в Неговата завършена работа на Голгота! Когато следващия път пеете тези стихове, спомнете си за обучението на Илия в Сарепта: “Пламъкът няма да те нарани; Аз съм му възложил само да изгори примесите и златото ти да пречисти.” Не само е възможно, но е вероятно в някакъв период

от живота си повечето от нас вече да са преминали през тигела или пък им предстои да се окажат там в бъдещето. Ние сме били в Херит и сме изпратени в Сарепта.

Никога не забравяйте, че Исус Христос е бил : **“човек на скърби и навикнал на печал”** (Ис. 53:3). **Ние никога няма да станем като Исус, ако не преинем през изпитанието.** Когато вървим по християнския път от вярата към духовната зрялост, всички пътища преминават през Сарепта, т.е. през изпитанието.

Глава 4

Стойки в сянката на Бога

Глава Евреи 11 прилича на кондензирана версия на Reader Digest за хората от Стария Завет, които са били верни на Бога. Тази глава ни съобщава имената им и за всеки от тях с малко думи обяснява какво е постигнал, “защото вярваше.” Този неоченим списък не само отваря очите на вярата ни и ни призовава да живеем така, както са живели те, но освен това ни съобщава драматични прозрения за забележителните пътища на Бога.

- *Защото вярваше, Авел принесе на Бога по-добра жертва от тази на Каин.*
- *Защото вярваше, Енох бе пренесен в друг живот, без някога да умре.*
- *Защото вярваше, когато Ной бе предупреден за неща, които никой още не виждаше, той прие всичко за истина и построи своя кораб, за да спаси семейството си.*
- *Защото вярваше, Авраам послуша Бога, когато той го призова да тръгне към обещаната му в наследство земя и замина, макар че не знаеше къде всъщност отива.*
- *Защото вярваше, Авраам се сдоби с дете, въпреки напредналата си възраст и безплодието на Сара.*
- *Защото вярваше, Авраам бе готов да внесе в жертва Исаак, когато Бог поиска да го изпита.*
- *Защото вярваше, Исаак благослови Яков и Исав за онова, което им предстоеше.*
- *Защото вярваше, Яков благослови всеки от синовете на Йосиф.*
- *Защото вярваше, в края на живота си Йосиф говори за излизане на израилтяните от Египет.*
- *Защото вярваша, родителите на Моисей го криха три месеца, след като се роди.*
- *Защото вярваше, когато порасна, Моисей отказа да го наричат син на фараоновата дъщеря.*
- *Защото вярваша, хората пресякоха Червено море, сякаш вървяха по суша.*
- *Защото израилтяните вярваша, стените на Йерихон се срутиха.*
- *Защото вярваше, Раав проститутката, която приятелски прие съгледвачите, не беше убита с непокорните.*

След този чуден списък на верни мъже и жени ние стигаме до едно зашеметяващо твърдение: **“Жените получаваха обратно своите мъртви, които бяха възкресени”** (Евр.11:35). Аз съм заинтригуван, че Илия не е включен в тази “изложбена зала на вярата” на Бога. Независимо, че живота на Илия се е характеризирал от поредица демонстрации на вяроност, Бог решил да не го споменава, поне по име. Но въпреки това, когато стигнем до това твърдение: **“Жените получаваха обратно своите мъртви, които бяха възкресени,”** аз съм убеден, че Бог е имал предвид вярата на Илия, защото едно от тези възкресения се е случило в ерата на Илия и пред очите му Бог е направил това чудо, използвайки своя пророк Илия. От доказателствата, приведени в този списък на вярата **ние се убеждаваме, че Бог се е специализирал в решаването на невъзможни ситуации.** Поне четири пъти в Библията ни се казва, че Той прави това, което ние не можем да направим: Той се е специализирал в правенето на невъзможното.

“О, Господи Йехова; ето, Ти си направил небето и земята с голямата Си сила и с простряната Си мишица; няма нищо мъчно за Тебе.” (Евр. 32:17)

“Ето, Аз съм Господ, Бог на всяка твар; има ли нещо мъчно за Мене?” (Евр: 32:27)

“За Бога няма невъзможни неща.” (Лука 1:37)

“Исус отговори: “Невъзможното за хората, за Бога е възможно.” (Лука 18:27)

Има моменти, когато Бог се намесва и работи сам, за да извърши невъзможното. Когато Бог е създал света, тогава не е съществувало нищо, освен Бога. Той е действал сам. Но много по-често Бог използва хората, за да осъществи волята си. В горепосочения списък са изброени много хора, които са взели участие в извършването на чудеса, въпреки, че несъмнено са получавали от Бога силата за изпълнението на делата си. **Във всеки от тези случаи Бог би могъл сам да свърши работата, но преднамерено е предпочитал да извърши чудесата си чрез употребата на хората като инструменти – чрез хора като нас,** които (за разлика от Бога) никога не биха могли да извършат невъзможното, но които (благодарение на Бога) са взели участие в извършването на тези чудеса. Те са били на сцената, когато Бог е избирал да направи онова, което хората сами не могат да направят. Бог е извършвал невъзможното чрез думите, ръцете или постиженията на тези

хора. Когато стояли в сянката на Бога, те се превръщали в инструменти на чудотворната Му сила. Точно това е мястото, където намираме Илия, когато четем за една случка, описана в 3Царе 17.

Иди и се скрий

“А след това, синът на жената, домакинята, се разболя; и болестта му бе тъй тежка, щото не остана дишане в него.” (3Ц.17:17)

Първият въпрос, който ми идва на ум, докато чета първия стих от описанието на този случай е какво означават думите “А след това?” Какво се случило преди да започне този момент от живота на Илия? Нека заедно да си припомним какво се е случило до сега.

Първо, Бог дал на Илия смелостта да се противопостави на Ахаав и да обяви настъпването на сушата. Веднага след като направил това съобщение, Бог казал на Илия да направи нещо невероятно: да не остава пред погледа на публиката, а да избяга и да се скрие край потока Херит. Докато бил там, два пъти дневно той щял да бъде хранен от гарваните и да пие вода от потока, който по-късно пресъхнал. Докато бил там, в продължение на един неопределен период от време, Илия просто чакал Бога в самота и уединение. През това време той се превърнал в човек на Бога и се научил да уповава само на своя Господ. После Бог изпратил Илия в Сарепта. Той е трябвало да напусне обстановката на преоформяне и на смиряване край Херит и да отиде в приличащия на пещ тигел на очистването.

Когато пристигнал там, той намерил една вдовица и синът ѝ, които умирали от глад. По указание на Бога отишъл да живее при тях. На практика Илия казал на вдовицата: “Ние ще вярваме, че Бог ежедневно ще се грижи за прехраната ни.” И наистина, Бог се грижел за тях ежедневно (така както Той винаги прави). Делвата с брашното никога не се изпразнила и малката стомна с маслото никога не пресъхнала. Всеки ден Бог задоволявал нуждите им. И тогава, в контекста на това криене и изпитване, Илия попаднал в друга невъзможна ситуация. Но тук има разлика. До тогава Илия вече бил свикнал да се среща с невъможните ситуации. Вярата му узряла. Уверен в своя Бог, той бил готов за следващото изпитание.

Смърт в семейството

“А след това, синът на жената, домакинята, се разболя; и болестта му бе тъй тежка, щото не остана дишане в него.” (3Ц.17:17) Ние не знаем от какво е страдал синът на вдовицата, но неговата болест е била толкова тежка, че момчето скоро умряло. *“Не остана дишане в него.”* Когато това се случило, майка му се огледала, за да намери кого да обвини. Това е естествена реакция. Естествено е за човека да пожелае да обвини някой друг за лошите неща, които се случват в живота му. Това се случва често, когато внезапна смърт отнеме любим за нас човек. **Понякога ние обвиняваме онези, които най-много са ни помагали.** *“Тогава тя рече на Илия: какво има между мене и тебе, Божий човече? Дошъл ли си при мене, за да ми припомниш греховете и да умориш сина ми?”* (3Ц.17:18).

Жената обвинила Илия за най-лошото нещо, което се случило в живота ѝ: за смъртта на любимия ѝ син. Жената считала, че тази смърт е наказание от ръката на Бога. Въпреки, че пророкът не бил направил нищо, за което да заслужава подобно обвинение, въпреки че жената и синът ѝ ежедневно били изхранвани благодарение на чудната грижа на Бога и благодарение на присъствието на Илия в домът ѝ и на силата на неговия Бог, вдовицата го обвинила, че той е виновен за смъртта на сина ѝ.

Но нека да не я съдим толкова строго. Онези, които са губили близки и обичани хора, особено деца, разбират мъката ѝ. Понякога, когато попадаме в подобни ситуации, ние казваме неща, за които после съжаляваме. Поради това разбираме какво си е мислила и чувствала осиротялата майка, когато е погледнала към Илия и е казала: “Божий човече, какво ми стори? Дали не си дошъл, за да ме накажеш заради греховете ми, като убиеш сина ми?” Ето, жената стои там, сълзи се стичат по лицето ѝ, а тя държи тялото на сина си в ръцете си. Тогава Илия протегнал ръцете си и казал: *“Дай ми сина си.”* *“А той ѝ каза: Дай ми сина си. И като го взе от пазухата ѝ та го изнесе на горната стая, гдето живееше, положи го на леглото си.”* (3Ц.17:19)

Жената стои и държи отпуснатото и безжизнено тяло на единствения си син. Внезапно и неочаквано светът ѝ е разбит. Тогава Илия просто казва: “Дай ми го.” Знаете ли какво ме удивлява в тази сцена? **Мълчанието на Илия.** По някакъв начин той разбрал, че не може да каже нищо, което да успокои тази тъгуваща майка. Мълчанието му можело да утеша ранената ѝ душа. Поради това той не спорил с жената и не я упреждал. Не се е опитвал да обсъжда ситуацията с нея. Не ѝ напомнил, че тя дължи всичко на него или колко би трябвало да се срамува заради това, че го е обвинила. Илия просто я помолил да постави бремето си в ръцете му.

Спрете се за момент, за да разберете, че Илия отново се е оказал в ситуация, която поне от човешка гледна точка, не е заслужавал. Той се подчинил на Бога, като първо отишъл да се противопостави на Ахаав, а след това да се скрие край Херит. Той вървял с Бога от Херит до Сарепта. Той направил точно онова, което Бог му казал. Той вярвал на Бога и сега вместо награда, получавал обвинението на вдовицата. Понякога Бог ни поставя в менгемето и след това започва все повече да го затыга, докато под влиянието на болката от

Неговото суверенно притискане ние започнем да се питаме: “Какво иска да ми стори Бог?” Постепенно отиваме все по-близо до Него.

Вече не виждаме как бихме могли да се приближим още по-близо, когато едно върху друго върху нас се струват още изпитания. Ето в такава ситуация се е оказал Илия, **но не трепнал**. Той стоял изправен и мълчалив в сянката на Бога, вкопан във вярата и уверен в силата на своя Бог. Това е възможно най-добрата демонстрация на смирението. Той не е задавал въпроси към Бога. Той не се е разпаднал на съставните си части и не загубил контрол. Той не започнал да се кара с жената, а просто казал с кротко състрадание: “Дай ми момчето.”

Дълбоко съм впечатлен от благородството на Илия. Въпреки че е бил незаслужено обвинен от жената, той стоял мълчалив, докато тя го атакувала. Това е проява на благородство. Някой някъде беше нарекъл този плод на Светия Дух “белег на небесата.” Когато този белег се демонстрира в подобна ситуация, той се превръща в свидетелство за работата на Светия Дух в човека, който би могъл да отвърне на удара, но не го прави. Тъкмо в този благороден и чувствителен момент става очевиден житейския стил на Господа.

Преди много години майка ми ме научи да рецитирам едно малко стихотворение, което често пъти си повтарям даже сега. Когато бъда изкушаван да започна да се защитавам или съм провокиран да отвръщам с думи на някакво обвинение, аз си спомням това стихотворение и то ме спасява:

Дух на благородството, живеј в мене,
За да бъда и аз благороден;

**Пожелавай да се разкриваш в мене
Чрез думи, които помагат и лекуват.**

Впечатлен съм и от тъгуващата майка. Без никакви въпроси и притеснение тя поставила тялото на своя скъп и безжизнен син в ръцете на Илия. Може би благородството на пророка внезапно я е накарало да омекне и отново да му повярва. Тогава Божият човек Илия се изкачил мълчаливо по стълбите до стаята на горния етаж, където редовно се борел пред Бога. Казвам това, защото вярвам, че Илия е прекарвал часове и даже дни на колена в тази стая. Той е придобил този навик, докато е бил сам с Бога край Херит. Вие имате ли подобна стая – място, където се срещате с Бога?

Имате ли уединено място, където да се оттеглите и насаме с Бога да вършите общата си работа? **Ако нямате, горещо ви призовавам да си намерите такова място, вашата собствена стая на пророка, където да можете да се срещате с Бога.** Това ще бъде мястото, където ще се подготвите за житейските случайности. Ако не разполагате с такова място, на фундамента на вярата ви ще му липсва нужната здравина.

Какво правите, когато трагедията ви удари? Какво правите, когато дойде изпитанието? Каква е първата ви реакция? Дали започвате да се оплаквате? Да обвинявате? Да се опитвате да разберете как да излезете от тази ситуация? Или сте си създали навика да постъпвате така, както е постъпил Илия? Отивате ли в някакво специално място, за да бъдете насаме с Бога?

Илия ни дава един чудесен пример за такова поведение. Няма паника. Няма страх. Няма прибързаност. Няма съмнения. А и защо би трябвало да ги има? Защото той е знаел че “*Който живее на покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия. Ще казвам на Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Когото уповавам. Защото Той ще те избавя от примката на ловеца и от гибелен мор. С перата Си ще те покрива; и под крилата Му ще прибегнеш; Неговата вяроност е щит и закрила*” (Пс. 91:1-4).

Насаме с Бога

А сега, нека да преминем бавно през следващите няколко момента, докато гледаме как Илия стои в сянката на Всевишния. Това място е свещено и нека да се отнасяме към него като към свещено място. Първо, Илия внимателно поставил тялото на момчето на леглото си и след това се обърнал към Бога с молитва: “*И извика към Господа и рече: Господи Боже мой! Нанесъл ли си зло и на вдовицата, при която живея, като си уморил сина ѝ?*” (3Ц.17:20) **Илия е мълчал пред жената, но не е мълчал пред Бога. Тъкмо към Бога той отправя най-трудните си въпроси.** “Боже, какво правиш? Какво искаш да ми кажеш? Защо трябва да разрушаваш сърцето на тази скъпа майка? Аз Ти се подчиних. Аз те чаках. Аз Те призовавах и жената се надяваше на Тебе. И сега какво стана? Тази ситуация е непоносима за мен. Не виждам как бих могъл да се справя с нея. Не мога да намеря спокойствие заради нея. Господи, какво правиш? Какво искаш да кажеш с това нещо?”

И всичко това е изричано в сянката на Бога – там е мястото, където се водят подобни битки. Илия е бил в състояние да бъде пределно искрен със своя Бог, **защото по време на усамотението на собствената си битка си е създал интимни отношения с Него**, докато се е намирал на своето собствено духовно небе. “*Тогава той се простре три пъти върху детето и извика към Господа, казвайки: Господи, Боже мой, моля Ти се, нека се върне душата на това дете в него.*” (3Ц.17:21) Но какво става тук? **До този момент в Библията няма друг случай, в който да се разказва за човек, който е бил възкресяван от смъртта.** Най-близо

до това състояние се е намирал Енох, но той не е бил възкресяван или съживяван, защото той не е умирал. Бог просто го взел и го отнесъл в Своята слава. *“И Енох ходи по Бога и не се намираше вече, защото Бог го взе”* (Бит. 5:24).

Тогава какво иска да направи тук Илия? Как се осмелява да моли Бога да направи нещо, което никога не се е случвало? Илия не е можел да се зарови в архивите, подобно на някакъв духовен адвокат и да се опита да намери друг случай, към който да посочи и да каже: *“Я виж! Ето запис за друг случай в Писанията и той е подобен на моя случай. Тогава Бог е съживил човека. Следователно сега ще трябва да съживи и момчето.”* Но Бог никога не е твърдял, че ще ни предостави писмени описания за всичко, което някога е направил. Убеден съм, че Той така да се каже е оставил историята недописана, за да не вярваме в миналото, **а да вярваме в Бога, който е жив, действащ и реален и е в състояние да задоволява днешните ни нужди.** Илия не е притежавал някакъв наръчник за това, как постъпва Бог, за да се възползва от неговите услуги.

Вместо това той е живял, опирайки се само на едно нещо: **вярата**. Единственото нещо, което е притежавал е била вярата му в живия Бог. Понякога не ви ли се иска да притежавате някаква книга, в която да прочетете какво да правите, когато сте неспокоен? Добре. *“Какво да правите, когато сте неспокоен по време на изпитание”*: ето стъпките едно, две, три, четири и пет. А в случай на спешна нужда: шест, седем и осем. Ето ви отговора! Искате да знаете какво да правите, когато дойде смъртта: едно, две, три и четири. А ако умира най-добрия ви приятел: пет и шест. Ако умира собственото ви дете: седем и осем. Но подобен наръчник не съществува. За наше щастие, в Библията има принципи, към които трябва да се придържаме в повечето от нашите кризи, но липсва точна процедура за всички трудни и невъзможни ситуации. Бог ни оставя с болката на ежедневието, за да вярваме в Него и в принципите, описани в неговото велико и милостиво Слово. Това е всичко с което разполагаме.

И така, вярвайки в живият Бог, Илия легнал върху тялото на мъртвото момче. От церемониална гледна точка това е представлявало нечист акт, защото вярващият в Бога не би трябвало да се докосва до мъртвия. Но невъзможната ситуация, в която се намирал от Илия изисквала от него да направи някакво крайно изключение. Поради това Илия отишъл до леглото и се прострял върху тялото на това момче – крак до крак, ръка до ръка и лице до лице. *“Той се простря три пъти върху детето.”* Не знам защо Илия е приложил подобен необичаен метод, нито защо го е приложил три пъти. Може би, докато е говорел на Бога, той е получил указания, че така се е очаквало да постъпи. Може би не е спрял да се простира върху умрялото дете, преди да е получил уверение от Бога, че е време да спре ... и да остави работата на Него. *“Тогава той се простря три пъти върху детето, извика към Господа, казвайки: Господи Боже мой, моля Ти се, нека се върне душата на това дете в него.”* (3Ц.17:21)

Това е било някаква молитва. Илия не е бил в състояние да каже: *“Нека живота на това дете се върне така, както се случи с Енох, с Исаак и с Моисей,”* защото преди това подобно чудо не се било случвало. Поради това Илия казал: *“Господи, вярвам, че можеш да правиш чудеса. Моля Те да направиш невъзможното.”* След това зачакал. В този епохален момент всичко се е намирало в ръцете на Бога.

Някои от вас може би сега оставят живота си в ръцете на Бога по подобен начин. Положението е критично и само чудо може да вдъхне нов живот във вашата ситуация. обстоятелствата са изцяло извън вашия контрол. Поради това вие ги занасяте във вашето специално място и стойки в сянката на вашия Бог, вие ги поставяте пред Него, простирате се пред Него, молите Го да ви помогне и вярвате безрезервно в чудотворната Му сила, а не разчитате на собственото си разбиране.

В книжката си *“В тишината и увереността,”* Д-р Реймънд Едман разказва за един вярващ в Бога, който бил подложен на подобно изпитание: *“Ето как той посрещна изпитанието: първо прекара известно време в тишина със своя Бог, а след това написа следните думи на себе си: Първо, Бог ме доведе до тук, по Неговата воля се намирам в това затруднено положение и аз ще се придържам към този факт. Бог ще ме държи тук в Своята любов и ще ме дари с милостта да се държа като Негово дете. След това Бог ще превърне изпитанието в благословия, за да ми предаде уроците, които иска да науча и ще изработи в мен милостта, с която иска да ме дари. Накрая, с определеното от Него време Той ще ме изведе от това положение, в момент и по начин, които зависят само от Него.”*

Можете ли и вие да кажете тези четири изречения: Аз съм тук по волята на Бога. Бог се грижи за мен. Той ме обучава сега. Той ще ми покаже Своята цел в определеното от Него време.

По волята на Бога, под грижите на Бога, обучавани от Бога, ние чакаме определеното от Него време. Това е едно невероятно обобщение на смисъла човек да вярва в Бога с цялото си сърце! Илия казал: *„Господи, аз съм тук поради Твоята воля. Това не е случайно. Аз седя в Твоята сянка. Това е Твоят призив. Моля Те в определеното от Тебе време да направиш не само нечуваното, но и невъзможното.”*

“И Господ послуша Илиевия глас, та се върна душата на детето и него и то оживя.” (3Ц.17:22)

Няма думи, с които да може да се опише онова, което се е случило в малката спалня на втория етаж, когато трупът се размърдал и Илия видял как животът се връща обратно в тялото на момчето. Няма думи, с

които да се опише състоянието на човека, който е бил подложен на такова изпитание и след това да гледа наблюдава как Бог прави чудото. Само онзи, който е бил там и е станал свидетел на станалото, е в състояние да кимне, да се усмихне и да каже: “Амин. Аз знам точно какво говорите. Виждал съм Бог да прави това.” Илия е видял подобно чудо, което се е случило пред очите му. А сега вижте какво е направил той: “*Тогавя Илия взе детето та го занесе от горната стая в къщата и даде го на майка му; и Илия рече: Виж, синът ти е жив.*” (3Ц.17:23)

Илия не е казал: “Виж какво направих!” Не! Ние може би щяхме да кажем това, може би някои телевизионни евангелизатори биха постъпили така, но не така е постъпил Илия. Той просто слязъл по стълбите, носейки момчето и казал на майката: “Виж, синът ти е жив.” Още веднъж думите не са в състояние да опишат чувството на майката или срещата между майката и детето в този момент.

В миналото Синтия и аз имахме една много добра приятелка, която силно вярваше в Бога и поради това редовно се молеше. В продължение на много години тя се молеше за нас. От време на време тя питаше: “Какво прави Бог в живота ви?” Когато ѝ разказвахме за различните неща, които ни се случваха, тя неизменно ни отговаряше: “Не е ли чудесен Бога! Само Той е в състояние да направи това.” Вместо да бъде изненадана, тя винаги скромно потвърждаваше и благодареше. Нейният Бог никога не я разочарова. Неговата чудотворна сила само заздравяваше нейната... и нашата вяра!

Илия е искал вдовицата да види тъкмо това чудо. Той се отдръпнал в сянката, за да може тя да види Бога. Той е искал майката да види какво е направил Бог и да бъде впечатлена от Него, а не от Неговия слуга. И вижте какъв резултат се появил! “*И жената каза на Илия: Сега познавам, че си Божий човек, и че Господното слово, което говориш, е истина.*” (3Ц.17:24) Когато жената видяла, че синът ѝ е жив, тя не е виждала Илия, а е виждала Бога. “Илия, чувах те да говориш за небесния Бог. Чувах те да говориш за Него по различни начини. Но сега, когато видях това чудо, аз знам, че ти говориш истината.”

Вярата е отговорила

В Евангелието на Лука Исус увещава онези, които искат да станат хора на Бога: “*Всяко дърво се познава по плодовете му. Хората не берат смокини от тръни, нито пък грозде – от къпинов храст. От сърцето на добрия човек излиза добро, а от сърцето на злия – зло. Устата говори това, с което е пълно сърцето. Защо се обръщате към мен с думите “Господи, Господи!”, а не вършите това, което говоря? Ще ви дам пример на кого прилича всеки, който идва при мен, чува думите ми и им се подчинява. Такъв човек е като строителя, който направил дълбок изкоп и положил основите върху скала. Когато станало наводнение и реката връхлетяла върху къщата, тя не помръднала, защото била здраво построена.*” (Лука 6: 44-48)

Ако искате да бъдете мъж или жена на Бога, за вас е от първостепенна важност да посрещате с вяра невъзможните ситуации в живота си, така както е направил Илия. Ако сте млад човек, който иска да живее в хармония с волята на Бога и да остави отпечатък върху тази свят, вие задължително трябва да седите в сянката на Бога и да вярвате, че Той ще работи чрез изпитанията, на които сте подлаган и на извънредните ситуации, с които сам не можете да се справите. Богът на Илия е ваш Бог и Той все още е Бог на невъзможните ситуации. Той все още може да прави такива неща, които никой човек не може да направи. Илия е подхождал към невъзможното със спокойствие и задоволство, с благородство и самообладание, с вяра и смирение. Както вече казах в началото, Илия е демонстрирал героична вяра, но в същото време винаги е бил модел за смирение.

Изследвайте собствения си живот, за да видите дали притежавате тези черти на характера си и една по една ги занесете пред Бога. Например, можете да кажете на Бога: “Господи, днес искам да направя това, което казваш за задоволството. Искам да имам спокоен и благороден дух. Не искам просто да се наричам християнин. Искам да бъда считана за истински слуга на Бога, защото животът ми демонстрира истината, в която вярвам. Помогни ми сега да посрещна всичко и всеки с благороден и спокоен дух. Помогни ми да бъда доволен, даже когато нещата не стават по желания от мен начин. Боже, помогни ми да бъда упорит и последователен. С течение на времето аз имам склонността да изпускам целта от погледа си. Добре стартирам, но не завършвам добре. Помогни ми да работя качествено и да не се поддавам на моментни настроения. Господи, помогни ми, когато започнеш да внасяш тези качества в живота ми, не просто да ми ги покажеш, а за да се вляят в мен за Твоя прослава. Боже, помогни ми да стана Твой служител, Твой мъж и Твоя жена.”

Тъкмо по този начин ние лично изживяваме живота на вярата. Навсякъде по света и около нас има хора, търсещи истината, която трябва да бъде изживявана в живота на онези, които твърдят, че вярват в нея. Така както вдовицата е наблюдавала Илия, така има хора, които наблюдават вас. **Те чуват в какво казвате че вярвате, но преди всичко наблюдават, за да видят какво правите.** Помнете, вие сте тук по волята на Бога, че Той се грижи за вас, че Той ви обучава, за да сте подготвени да действате в определения от Него момент. Дайте Му трупа на живота си и Го молете да съживи онези безжизнени области, които трябва да бъдат

съживени. Ако ситуацията го изисква, вярвайте, че Той ще направи чудо в живота ви, в определеното от Него време, ако това е според волята Му за вашия живот. Поставете в леглото останките на пречупеното и нараненото си минало; лошите черти на характера ви; навиците, които от толкова време ви контролират; ограниченото виждане, с което продължавате да се отличавате; слабото безпокойство, което постоянно дреме във вас или силните му прояви, които избухват; гневът; насилието; измамата; лакомията; недоволството; егоизма и грозните прояви на гордостта.

Поставете тези неща пред Отца и се прострете под Неговата сянка, докато Го молите да направи забележителни и даже чудни промени в живота ви. Дали Бог е способен да направи това? Бъдете сериозен! Аз говоря за “Богът на невъзможните неща,” за Онзи, който има неограничена власт, който никога не е срещал и никога няма да срещне пречка, която не може да преодолее, някакъв агресивен враг който да не може да победи, някакво окончателно решение, което Той не може да промени или някакъв могъщ човек, когото да не може да засенчи. Тъй като е вярвал в “Богът на невъзможните неща,” даже смъртта не го е накарала да се съмнява. Той е научил уроците на вярата си в тайното скривалище край Херит. След това той е получил възможността да се усъвършенства по време на обучението за напреднали в Сарепта. Но чак когато буквално погледнал смъртта и очите, той се олицетворил с вярата си, като през цялото време останал в сянката на Бога.

Така съм длъжен да постъпвам и аз. Така сте длъжни да постъпвате и вие.

Глава 5

Богът, който отговаря чрез огън

Тъй като току-що навлязохме в ново хилядолетие и в нов век, ние сме бомбардирани от списъци от миналите векове: на най-великите хора, на най-великите открития, на най-важните изобретения, на най-добрите атлети, на най-добрите филмови артисти, на най-влиятелните философи, на най-големите нещастия и т.н. В навечерието на 1.01.2000 телевизията, вестниците и списанията ни представяха списъци на хора и събития, които са повлияли на хода на историята, които са поставили световен рекорд и завинаги са влезли в анализите на времето. През 20-я век са се случили някои удивителни неща!

Но даже при тези условия, ако например списанията Time, Newsweek и People съществуваша в навечерието на 7-я век пр. н.е., дали щяха да включат името на Илия в списъците си само заради това, че в живота му се е случило едно единствено голямо събитие? Не мога да си представя как някой, който прави списък на хората и събитията от изминалото столетие би могъл да пренебрегне забележителната демонстрация, тази класическа “битка до последния дъх,” която се е водела между езическите богове на земята и живия Бог от небесата. Представете си заглавията: “Битката на боговете,” или “Най-големият конфликт на столетието,” или “Богът, който отговаря чрез огън.”

В наши дни на територията на Израел, на върха на планината Кармел, поставена на висок постамент се издига една огромна статуя на Илия. Аз се спирам да я гледам всеки път, когато посещавам Светите Места. Там стои брадатия пророк Илия, държащ нож в ръката си, която е издигната високо над главата му. Върху постаментата под статуята е изписан надпис, посветен на незабравимия конфликт. Защото някъде наблизо в района на тази планина се е състояло противопоставянето на пророка на Бога срещу пророците на Ваал, при което и двете страни са призовавали да получат драматично и огнено доказателство за това, кой от тях е реално и истинско божество, което заслужава човешкото преклонение и на което трябва да се подчиняваме.

Преди да стигнем до този момент, нека накратко да се запознаем с някои събития, които са довели до това противопоставяне. Нали си спомняте, че в 3Ц.17:1 се казва, че Бог е изпратил Своя пророк Илия при цар Ахаав, за да му каже: “През тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене.” След това Бог казал на Илия “Иди от тука, обърни се към изток и скрий се при потока Херит, който е срещу Йордан” (3Ц.17:3).

След като целите на Бога за Неговия пророк били изпълнени край Херит, Той изпратил Илия в Сарепта. **И на двете места Илия е трябвало безрезервно да вярва, че Бог ще се погрижи за това какво ще яде и какво ще пие. Бог никога не го е оставил да чака безрезултантно, като грижите му се проявявали по начини, които Илия никога не би могъл да си представи.** После изминали месеци и години. Тъй като земята била обхваната от суша, цар Ахаав претърсвал Израел и съседните държави, за да хване Илия, но пророка не можел да бъде открит. През това време, докато чакал, Илия вярвал, че Бог ще му посочи каква да бъде следващата му стъпка.

След три години

“А след дълго време, в третата година, Господното слово дойде към Илия и рече: *Иди, яви се на Ахава; и ще дам дъжд на земята.*” (3Ц.18:1) Най-после, след като изминали цели три години, Бог проговорил на Своят служител и казал: “Иди, покажи се на Ахаав.” Три години по-рано Господ му казал: “Иди, скрий се.” А сега му казал: “Иди, покажи се.” Преди три години Бог казал: “Ще има суша по земята. Няма да има нито дъжд, нито роса, докато аз не кажа да завали.” А сега Той казал: “Аз ще изпратя дъжд.” Очевидно има някаква причина, поради която срещата между Илия и Ахаав е трябвало да бъде забележителна. Илия е бил най-търсени човек в Израел. Цар Ахаав бил разпратил любимите си групи за претърсване по цялата страна. “Илия, прочее, отиде да се яви на Ахаава. А гладът бе тежък в Самария. ... А като видя Илия, Ахаав му рече: *Ти ли си, смутителю на Израеля?*” (3Ц.18:2, 17)

В някои случаи еврейската дума, която тук е преведена като “смутител” се използва със значението: “вероломен човек или змия.” Поради това, “смутител” е друг начин да се каже: “Ти ли си, гадна змийо в тревата?” С други думи, Ахаав не ни остава да се чудим какви са чувствата му към Илия. За него пророкът е змия. Той е причината за проблемите в Израел. А несъмнено хората са имали много проблеми. Опитайте се да си представите следната сцена: В продължение на три години в цялата земя на Израел не е падала даже капка дъжд. Пресъхнали всички ручей и потоци. Когато Илия се запътил от Херит за Сарепта той трябва да е срещал по пътя си много скелети на умрели от жажда животни. Представете си колко силно трябва да е било зловонието на смъртта. За да ви помогна да си представите по-нагледно тази сцена, просто си спомнете картините от новините по телевизията, в които се съобщава за унищожителната суша и глад в някои области на Африка – картини на болести и смърт обхващали огромни територии.

А сега си представете, че по средата на тази ужасна сцена върви човекът, който е бил обвиняван, че е причината за всичко това: Илия. Цар Ахаав среща пророка с пламтящи очи и сипе проклятията си към него: “Ти си смутителят на Израел. Ти си страхлива змия.” Представете си какъв кураж е трябвало да притежава Илия, за да отиде при Ахаав. Помислете си за вярата, която е трябвало да притежава, за да поеме тази роля. Но тъй като е бил обучен край Херит и след това е бил подготвял в Сарепта, Илия не е бил изплашен. Ни най-малко. Тъкмо обратното, той е притежавал смелостта да върне обратно обвинението на онзи, към когото е наистина е трябвало да бъде отправено. “А той отговори: *Не смущавам аз Израеля, но ти и твоя бащин дом; защото оставихте Господните заповеди и ти последва ваалимите.*” (3Ц.18:18) Илия смело е казал на Ахаав: “Не обвинявай мен за случилото се. Бог ни даде тази суша на осъждането заради хора като тебе. Ти си причината ние да нямаме дъжд. Бог заключи небесата, защото ти наруши Неговите заповеди. Ти се отказа от Него. Ти се покланяш на идоли.” Илия не е отстъпил даже с един сантиметър. Посланието на Илия е било строго, защото Ахаав е бил толкова безсрамно непокорен. Монархът най-нагло нарушавал първата заповед: “**Да нямаш други богове освен мене**” (Иzx.20:3). Ахаав е трябвало да разбере, че небесният Бог е над всичко и Илия е бил готов да му докаже това. И с това започва свалянето на картите на масата: Ахаав срещу Илия. Да, това наистина е била драматична борба между идолопоклонството и живия Бог.

Подготовка за доказването

Илия започнал с предлагането на един план. Но преди да обсъдим този план, нека набързо да огледаме публиката, която Илия е събрал. “*Сега, прочее, прати та събери при мене целия Израил на планината Кармил, и четиристотин и петдесетте Ваалови пророци и четирите стотин пророци на Ашера, които ядат на Езавелината трапеза.*” (3Ц.18:19) Илия не само смело порицал царят на страната, но освен това му заповядал да събере всички пророци на Ваал и Ашера, върховните божества по онова време в Израел. Ние можем да разберем колко широко разпространено е било преклонението на хората пред тези богове по броя на фалшивите им пророци, както и по високопоставеното положение, което са имали в царството. Съгласно този стих в Израел е имало поне 850 такива пророци и всички те са се хранили на трапезата на царицата. Те са били добре дошли даже в царския дворец.

“И така, Ахаав прати до всички израилтяни, та събра пророците на планината Кармил.” (3Ц.18:20) На планината Кармил се събрала публика, за да наблюдава представлението, което е било съставено от две групи: пророците и свещениците на фалшивите богове Ваал и Ашера и “синовете на Израел,” т.е. публиката или представителите на народа на страната. Пророците и свещениците на Ваал и на Ашера подбуждали и предлагали преклонение пред идоли, поради което Илия се обърнал директно към израилтяните чрез това епохално събитие. Тъй като много израилтяни с желание последвали порочното и идолопоклонно ръководство, Илия искал да обърне отново народа на Израел към единствения истински Бог и в същото време да премахне фалшивите пророци и свещеници от страната. Поради това, знаейки, че обикновено хората искат да получат доказателства, за да бъдат убедени, Илия взел мерки много хора да наблюдават драматичното противопоставяне.

“Тогава Илия дойде при всичките люде та рече: *До кога ще се колебаете между две мнения? Йехова,*

ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него. А хората не му отговориха ни дума.” (ЗЦ.18:21) Забележете, че сърцата на хората вече били закоравели от идолопоклонството. Но въпреки това те били разделени и нерешителни. Някои от тях вярвали в Ашера. Други вярвали във Ваал. Трети с половината от сърцето си все още вярвали в небесния Бог. Хората били нерешителни. Поради това Илия им се противопоставил, въоръжен с истината: “Слушайте. **Докога ще оставате хладни? Докога ще се колебаете и ще бъдете нерешителни? Не можете да вървите и по двата пътя.** Ако Бог е Бог, тогава вървете след Него. Ако Ваал е Бог, вървете след него. Тръгнете по единия или по другия път. Сега е време да решавате.” Хората не казали нито дума. Те не отговорили на предизвикателството на Илия, нито започнали да спорят с него. Най-лесното нещо, което човек може да направи в мигове за вземане на решение е да остане нерешителен. Просто да остане в неутралната зона. Точно това са правели хората и поради това мълчали. Но Илия не се изплашил. Той стоял самотен срещу многобройните си противници, но бил абсолютно непобедим, защото се намирал в ръцете на Бога. Пред него се намирали тълпи от хора, които се покланяли на идоли и били нерешителни. Там се намирали и 850 пророци и свещеници на Ваал и Ашера. Няма съмнение, че на много места в района на това струпване на хора на планината Кармел са се издигали статуи на идоли, така както те са се издигали на повечето от планинските върхове в Израел по онова време. Но Илия не се уплашил. Той е бил човек на Бога и е имал план, който хората не могли да не забележат или да забравят.

Представяне на доказателството

Планът на Илия е бил оригинален. Той щял да предостави неоспоримото доказателство, че небесния Господ Бог е единственият истински Бог. “Тогава Илия рече на хората: *Само аз останах Господен пророк; а Вааловите пророци са четиристотин и петдесет мъже. Те, прочее, нека ни дадат два юнеца; и нека изберат единия юнец за себе си, нека го разсекат и го турят на дървата, но огън да не турят отдолу; и аз ще приготвя другия юнец и ще го туря на дървата, но огън няма да туря отдолу. Тогава вие призовете името на вашия бог, и аз ще призова името на Господа; и оня бог, който отговори с огън, той нека е Бог.*” (ЗЦ.18:22-24)

Планът на Илия е бил практичен, честен и лесен за изпълнение. **Ваал бил почитан като бог на слънцето (огнището на вселената) и като божество на плодородието и на реколтата.** Подобен бог със сигурност би трябвало да притежава светкавици в арсенала на въоръженията си! Ако въобще е можел да свърши нещо, това със сигурност и било да запали някой огън. Същото би могло да се каже и за Господ Йехова. Планът на Илия щял да постави на изпитание на властта противостоящите си божества. Забележете как за реагирали хората. “*И всичките люде в отговор казаха: Добро е каквото си казал.*” (ЗЦ.18:24) Хората отговорили единодушно: “Илия, това е добра идея. Нека да направим така.”

“*И тъй, Илия каза на Вааловите пророци: Изберете си единия юнец, та го пригответе вие първо, защото сте мнозина; и призовете името на бога си, огън обаче не туряйте отдолу. И те взеха юнеца, който им се даде, та го приготвиха, и призоваваха името на Ваала от сутринта дори до пладне, като викаха: Послушай ни, Ваале! Но нямаше глас, нито кой да отговори; и те скачаха около жертвеника, който бяха издигнали.*” (ЗЦ.18:25-26) Фалшивите пророци се подчинили на плана на Илия и изпълнили указанията му. Но когато завикали към Ваала, нищо не се случило. От ранна утрин до пладне те викали: О, Ваале, отговори ни.” Нищо не се случило. Небесата останали безмълвни. Нямамо светкавици, нямамо огън, нито някакъв белег на вълнение в небето. Никакъв отговор. В небесата царяла оглушителна тишина. В отчаянието си пророците на Ваала започнали да скачат около олтара. Те подскачали нагоре-надолу като луди, викали, умолявали и просели, опитвайки се да привлекат вниманието на Ваал, опитвайки се да накарат своя бог да изпрати огън от небесата. Те са се нуждаели точно от този огън. **Ако си мислите, че в Библията липсва хумор, просто си представете тази сцена.** Вижте какво е казал Илия. “*А около пладне Илия им се присмиваше като казваше: Викайте със силен глас, защото е бог! Той или размишлява, или има някаква работа, или е на път, или – може би – спи и трябва да се събуди.*” (ЗЦ.18:27)

Представяте ли си това? Виждате ли как Илия седи хей там, облегал на дървото, ръцете му са скръстени на гърдите и наблюдава как пророците на Ваала скачат наоколо като стадо диви животни? След като в продължение на няколко часа търпял тези глупости, той казал: “Хей, може би вие не викате достатъчно високо. В края на краищата, той е бог! Може да е зает с нещо или е заспал.”

Еврейската дума, която тук е преведена като “зает” предава смисъла, че Илия е искал да каже, че техния бог е бил дълбоко замислен или прекомерно претоварен. “Хей, приятели, може би той медитира! Трябва да крещите високо, ако искате да привлечете вниманието му, в случай че той медитира! Поради това, крещете, приятели!” Или пък, ако не медитира, той може да е “има някаква работа.” Това разбира се е един интересен израз и има известно различие в мненията относно това, какво точно означава. Някои учени, като например моят приятел и изследовател на Стария Завет **д-р Рон Алън считат, че този израз предава идеята, че Илия им се подиграва, казвайки, че може би Ваал е отишъл в “тоалетната.”** Други учени считат, че Ваал може би е отишъл на лов. Но независимо от значението, подигравателното отношение на Илия е очевидно.

След това той отива даже още по-далече с подигравките си: “Може би вашия бог е на път. Или пък може да е заспал. Вие просто трябва да крещите по-силно и така ще го събудите.” Юдейският историк Едершеим, на когото може да се вярва, майсторски е обрисувал тази сцена. За да направи това, той описва начина, по който се е извършвало преклонението пред Ваал.

“В началото се чувал относително приглушен, но въпреки това див вик, отправян към Ваал; след това следвал танц около олтара, който започвал с поклащане на тялото напред и назад. След това ревът ставал все по-силен и по-силен, а танца - все по-необуздан. Танцуващите се въртели непрестанно, тичали диво и се блъскали помежду си, продължавайки да се въртят в кръг, с наведена напред глава, при което дългите им рошави коси се провесвали до земята. Обикновено на този етап лудостта ставала заразителна и публиката също се присъединявала към неистово танцуващите. Но Илия е знаел как да не допусне да се случи това. Вече било пладне и пророците от часове продължавали да викат като диви. С жесток сарказъм и горчива подигравка Илия им напомнил, че тъй като Ваал е бог, грешката трябва да е тяхна. Тъй като Ваал можело да е зает с нещо друго, те трябвало да викат още по-силно. Докарани до лудост, пророците затанцували още по-необуздано и така продължило второто и третото действие на тази фиеста. Дивите викове се превръщали в пронизително демонично пишене. Изпаднали в лудост, пророците се удряли с ръце, нанасяли си рани с двуостри мечове и с бичове. Когато кръвта започнала да тече, бесотата им достигнала своя връх и тогава от началото един, а после други от пророците започнали да “пророкуват,” да пъшкат и да нареждат и да избухват в възторжени викове, като се самообвинявали или говорели на Ваал или произнасяли неразбираеми и несвързани фрази.”

Каква незабравима картина на хаоса и лудостта! Все едно че силите на ада били отвързани и станали видими в тези излезли от контрол човешки същества. Но въпреки това, на небето нищо не се случвало. “*И те викаха със силен глас и режеха се според обичая си с мечове и с ножове, догде бликна кръв от тях. И като мина пладне, те пророкуваха до часа на вечерния принос; но нямаше глас нито кой да отговори, нито кой да внимава.*” (ЗЦ.18:28-29) От сутринта до вечерта те викали до своя бог. Те даже наранявали собствените си тела в лудостта си. “Но нямаше глас.” Тези прочути свещеници и пророци на Ваала, които, по времето когато населението е страдало от последиците на сушата са били глезени с храна и пиене на трапезата на царицата, сега викали от часове, но нямаше “кой да отговори.” Представете си ги в тяхното необуздана възбуденост, пляскащи, подскачащи и търкалящи се в прахта, дишащи тежко, кървящи и накрая унизени, защото нямаше никой “кой да внимава.”

В този драматичен момент на сцената се появил Илия. Това щял да бъде неговия момент на доказването, неговият най-велик миг. Сега се отплащало всичко, заради което е бил обучаван, всичко, което е трябвало да изтърпи в тишина и самотност. И нещо още по-важно, това е бил мигът на Бога да даде доказателството. “*Тогава Илия каза на всичките люде: Приближете се при мене. И всичките люде се приближиха при него. И той поправи Господния олтар, който беше съборен; защото Илия взе дванадесет камъни, според числото на племената на синовете на Якова, към когото дойде Господното слово и рече: Израил ще бъде името ти. И с камъните издигна олтар в Господното име; и около олтара направи окоп, доволно голям да побере две сати семе. И като нареди дървета, насече юнеца на късове та го положи на дървета, и каза: Напълнете четири бъчви вода, та излейте на всеизгарянето и на дървата. И рече: повторете. И повториха. Рече още: Потретете. И те потретиха. И водата обикаляше около олтара, още и окопът се напълни с вода.*” (ЗЦ.18:30-35)

Първото нещо, което направил Илия е било да изгради отново олтара на Бога, който бил съборен през този период на идолопоклонство в Израел. Илия е избягнал всякакъв контакт с олтара, който е бил предназначен и свързан с Ваал. Ако истинският огън от небесата идващ от истинския Бог от небесата е трябвало да докаже на всички хора, че Йехова е единственият истинския Бог, тогава е трябвало да се изгради олтар в името на Бога, върху който да падне този огън. По тази причина, използвайки дванадесет камъка, олицетворяващи дванадесетте племена на Израел, Илия изградил един уникален олтар за прослава на своя Бог. Забележете, че Илия е казал на хората да напълнят четири бъчви с вода. Това означава, че хората са изляали няколко големи съдове за вода, за да овлажнят олтара на Бога. Някои критици на Библията използват с готовност това място, за да попитат: “Ако наистина е имало толкова жестока суша, тогава откъде хората са намерили тази вода?” Но онова, което критиците пропускат в разсъжденията си е, че планината Кармел се намира край Средиземно море, където има много вода, но тя не става за пиене. Но даже и солената вода върши работа, когато трябва да се намокрят дървата. Представам, че хората са слезли до морето, взели са вода от него и са се качили обратно, за да намокрят олтара. Те извървели този път три пъти, докато жертвоприношението и дървата под него дотолкова били облени с вода, че тя напълнила рова около олтара. Илия е бил решен да докаже правотата си. “*И в часа на вечерния принос пророк Илия се приближи и каза: Господи, Боже Авраамов, Исааков и Израилев, нека стане известно днес, че Ти си Бог в Израеля, и аз Твой слуга, и че според Твоето слово аз сторих всички тия неща. Послушай ме, Господи,*

послушай ме, за да познаят тия люде, че Ти, Господи, си Бог, и че Ти си възвърнал сърцата им надире.” (3Ц.18:36-37)

Молитвата на Илия е проста, но е молитва на вяра. Не е имало умоляване и плач. Не е имало викове. Не е имало необузвано танцуване. Не е имало безсмислено и траещо с часове повторение на едни и същи думи. Това просто е една ясно изречена молба Бог да докаже пред всички хора, че Той единствен е Господ. Контраста е очевиден. **И отговорът е дошъл незабавно: това е бил унищожителен огън и той е действал убеждаващо.** “Тогава огън от Господа падна та изгори всеизгарянето, дървата, камъните и пръстта, и облиза водата, която бе в окопа. И всичките люде, когато видяха това, паднаха на лицата си и рекоха: Йехова, Той е Бог; Йехова, Той е Бог.” (3Ц.18:38-39)

Бог отговорил на молитвата на Илия. Той не само изпратил огън, но нещо още по-важно, това отново обърнало сърцата на хората към Бога. Освен това събитие освободило земята на Израел от пророците на Ваал. “И Илия им каза: Хванете Вааловите пророци; ни един от тях да не избяга. И хванаха ги; и Илия ги заведе при потока Кисон и там ги изкла.” (3Царе 18:40)

Някои хора четат този последен стих и казват “Колко прекалено силен е този отговор!” Но дали е така? Какво бихте казали за един хирург, който открива един бързо разрастващ се и опасен тумор в стомаха ви и ви казва: “Мисля, че е по-добре да отстраня част от този тумор?” или “Бих желал да направя само една малка операция?” Не. Добрият лекар би разгледал това смъртоносно образувание и би казал: “Необходимо е да отстраня целия тумор заедно с заобикалящата го тъкан, която може би е заразена.” Това не е прекалено. Това е жизнено важно. Това е мъдро решение.

Пророците на Ваал са представлявали неморално, враждебно и противно на Бога злокачествено образувание в земята на Израел. Илия е знаел, че трябва да изреже всички доказателства за подобно безбожно заболяване.

Вечни истини за съвременните хора, които приличат на Илия

Каква незабравима история, която ни оставя вечни уроци. В тази велика глава от живота на Илия аз откривам няколко вечни принципи на истината.

Първо, когато сме сигурни, че живеем в хармония с волята на Бога, ние сме непобедими. Нищо не ни прави по-несигурни от състоянието, когато се чудим дали живеем в хармония с волята на Бога. В същото време няма нищо по-окуражаващо от това да знаем със сигурност, че живеем според волята на Бога. Тогава, независимо от обстоятелствата, независимо от случващото се, ние ще защитаваме твърдо позицията си. Може да сме без работа, но да знаем, че живеем в хармония с волята на Бога. Можем да се намираме в заплашително положение, но да знаем, че живеем в хармония с волята на Бога. Нищо не може да изплаши онези, които знаят, че онова, в което вярват се основава на казаното от Бога. Уравнението никога не е било 850 срещу 1. **Уравнението е 850 срещу 1 + Бога.** Когато сме сигурни, че живеем в хармония с волята на Бога, ние сме непобедими. Илия нито веднъж не се е изплашил. В този откъс Илия говорил осем пъти и всеки път е заповядвал. Да, всеки път е заповядвал. Той не е увъртал, не е заеквал, не е предлагал. Той е знаел върху какво се опира. **Искате ли да знаете думата, която описва това състояние? Непобедимост.**

Второ, раздвоената привързаност към Бога е толкова опасна, колкото и откритото идолопоклонство. Илия попитал народа на Израел: *До кога ще се колебаете между две мнения?* Най-лесното нещо, което можете да направите, когато се срещате с по-многоброен или по-силен противник и да останете в посредственото състояние на нерешителността. Тъкмо в такова състояние са живеели хората на Израел, но самият Илия никога не е живял така. Той казал на хората: “Повече не можете да продължавате този период на раздвоена привързаност.”

Най-строгото от посланията, които са били отправени към седемте църкви от книгата “Откровение,” глава 2 и 3 е било отправено към църквата в Лаодикия. Причината за това е ясна: *“Зная делата ти. Зная, че не си нито студен, нито горещ. Как бих искал да бъдеш или студен, или горещ! **И понеже си хладък – нито студен, нито горещ – ще те изплюя от устата си**”* (Откр.3:15-16). Илия казал на хората от Израел да напуснат редиците на нерешителните и решат дали са с Бога или са срещу Него. Вие може би от много години познавате Бога, но все още наистина не сте повярвали безрезервно в Него. Сега е време за промените това положение. **Престанете да криете любовта си и вярата си в Христос. Позволете на думите да излязат от устата ви! Тактично, но безстрашно говорете за вярата си.**

Започнете сега. Има толкова много стратегически начини, които Бог може да използва във вашия бизнес, във вашата позиция, във вашето училище, в отношенията ви с вашите съседи. Може би не сте съгласни с безбожните културни течения, които се случват около вас? Тогава го кажете! Вие усещате, че има подкопаване на духовността във вашата църква...и вие сте част от ръководния й екип? Тогава споделете опасенията си! **Неутралността в миговете за вземане на решение е проклятие, водещо до трагични последици.**

Трето, нашият най-ефикасен инструмент е молитвата на вярата. Когато дошло време за изпращане на послания към Бога, когато Ваал се провалил и предстояло Бог да започне работата си, единственият инструмент, който е използвал Илия е била молитвата. Не е ли удивително колко често хората се опитват да правят всичко друго, но не и да се помолят на Бога?

Същото нещо се потвърждава от старата поговорка: **“Когато всичко останало не проработи, прочети инструкцията.”** Същото се случва и с молитвата. Когато всичко останало се провали, чак тогава ние се опитваме да се помолим: “Добре, добре, може би ще трябва да се помоля на Бога за това.” Но Илия не е използвал молитвата като последно средство. Молитвата е била първото му и единствено средство. Простата молитва на вярата е била неговата основна връзка с живия Бог и тя задвижва всичко останало.

Позволете ми да ви попитам откровено: “Вие лично молите ли се?” Моля ви, забележете, че не казах: “Слушате ли се, когато пастора се моли или когато родителите ви се молят?” Не ви попитах: “Знаете ли някои добри проучвания на Библията относно молитвата?” Аз даже не казах: “Учили ли сте се да се молите?” Аз попитах: “Вие лично молите ли се?” Можете ли да си спомните последните си седем дни и времето, което преднамерено сте отделили за молитва?

Даже просто 10–15 минути на необезпокоявано време прекарвано насаме с Бога? Хаурд Тейлър е написал следното за дисциплината на баща му по отношение на молитвата: “В продължение на 40 години ежедневно изгрева на слънцето в Китай заварваше баща ми да се моли на Бога.” **Най-ефикасният инструмент на вярващия е молитвата.**

Четвърто, никога не подценявайте силата на човек, който изцяло е посветил живота си. Целият случай се върти около един човек, който изцяло е посветил живота си и той се нарича Илия. Той е бил сам и срещу него се е намирал многоброен и много по-силен враг състоящ се от един враждебен цар, от могъщата и порочна царица и 850 езически пророци и свещеници на Ваал, както и безброй невярващи в Бога израилтяни. Но всички те били накарани да замлъкнат и да се изплашат от един човек, който бил посветил живота си на Бога.

Спомням си за Божиите хора, които са оказали влияние на собствения ми живот. През годините съм се срещал с хиляди хора: през годините на формирането ми у дома, в гимназията, в корпуса на морската пехота, в църквите, в семинарията, по време на служението ми.

Мисионери, държавници, учени, преподаватели, атлети, треньори, професионалисти, приятели, съседни. Но трябва да ви кажа, че само около стотина от тези мъже и жени наистина оказаха влияние върху живота ми и неизменно това се дължеше на тяхната решимост да живеят в хармония с волята на Бога.

Мисля си за вашия собствен живот: Кои са хората, които са оказали влияние върху живота ви и защо? Спрете се за достатъчно дълго време на това място, за да си ги спомните по име. След това се запитайте отново: “Върху колко хора съм оказал влияние в живота си?” Разбира се, това е въпрос, на който ние не можем да отговорим, но това е въпрос, който би трябвало да ни предизвиква как да живеем.

Колко вълнуващо би могло да бъде, ако чрез собствената си посветеност на Исус Христос, вие бихте могли да окажете влияние върху един човек през следващата седмица, или като го заведете при Исус, или като го подкрепите да израства с вяра. Звучи ли ви невероятно? Вие знаете, че това не е така. Библията и историята на църквата са пълни с истории за различията между решението на човека и на Бога. Илия е организирал едно чудесно представление с участието на пророците на Ваал.

Но най-голямото представление на всички времена е била Голгота, където врагът на Бога е бил победен чрез жертвата на Собствения Син на Бога. Защо? Защото Бог е притежавал един верен живот на който е можел да разчита: на Собствения си любим Син Исус. Всъщност, разликата в поведението на хората и на Исус са променили цялата история.

Това ме навежда на интересни разсъждения и отговори на въпроса, който поставих в началото на тази глава: ако списанията Time, Newsweek и People съществуваша в навечерието на 7-я век пр. н.е., дали щяха да включат името на Илия в някои от списъците си?

Нали си спомняте списъците, за които говорих? Добре, във всички списъци на “забележителни хора,” които видях в навечерието на новото хилядолетие, в нито един – даже в тези, които включваха имената на хора от древността – не се споменава името на Исус Христос, което доказва, че онези, които са допринесли най-много за духовната промяна, онези които са оказали най-силно християнско влияние върху другите хора няма да бъдат запомнени от медиите...но със сигурност ще бъдат наградени от Бога.

Можете ли да си представите каква наградата, която е очаквала Илия?

Глава 6

Човек на Бога и обещание на Бога

Бог изпълнява обещанията си! Това е основната част от Неговата непроменима природа. Той не поддържа надеждата ни с прекрасно звучащи приказки, а след това да си отмъщава с това, което е казал, че ще направи. Бог не е нито непостоянен и ненадежден, нито изпадащ в лошо настроение. Бог никога не лъже. Както обичаше да казва баща ми за някой почтен човек: “Дадената думата е дълг за този човек.” Когато спираме, за да се замислим над това, то се дължи на Божието обещание, с което в началото Илия се появява на библейската сцена. Непопулярната задача на пророка е била да предаде на царя Божието съобщение до него. В съобщението се е говорело, че ще настъпи ужасна суша: “През тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене” (3Ц.17:1). Това съобщение не само е представлявало събуждащ сигнал за вниманието на Ахаав, но е било и не много нежно напомняне, че независимо от това, че Ахаав е бил цар, “Богът на Израел е жив” и само Той определя какво и кога ще се случи.

Смелостта, с която Илия се е изправил пред царя на страната и му е съобщил онова, което той не е искал да чуе, **е идвала от увереността на Илия в обещанията на неговия Бог.** Господарят от небесата е говорил и това е било съобщението, което Илия е донесъл до знанието на цар Ахаав. Бог обещал суша и Ахаав не би могъл да направи нищо, което да попречи на нейното появяване или да намали унищожителните й последици. Нещо повече, Бог уверил пророка, който от своя страна предал това уверение на царя, че сушата няма да престане, преди Бог да реши, че тя трябва да свърши. Точка. Край на съобщението. Излиза Илия. Идва ред на сушата.

Случило се точно това, което Бог е обявил чрез Своя пророк. Точно така, както Бог обещал, не капнала нито капка дъжд, за да съживи изсъхналата земя. През следващите месеци земята станала суха и неплодна, после месеците на суша се превърнали в години. Реките пресъхнали, потоците и ручейците пресъхнали, кладенците пресъхнали, реколтата изгоряла и се превърнала в кафяви късчета чипс, животните умрели и царят се оказал напълно безпомощен да се противопостави на справедливото наказание на Бога. Бог изпълнява обещанията си. Независимо от това, дали сме съгласни или не, Негова е последната дума. Както видяхме, по време на тази суша зад сцената се случили много неща.

Служителят на Бога бил изграден, докато неговия Бог го подготвял за мисията, която бил планирал за него. Единствената неизменна “новина” е била смъртоносната суша, която продължавала монотонно ден след ден. Но зад сцената, без всякакви фанфари, Бог продължавал да работи за осъществяване на суверенната си воля в сърцето на Своя човек Илия, както и да продължава сушата на територията на Израел. И даже да е изглеждало, че Той е забравил всичките си по-ранни обещания за тази страна, Бог никога не забравил нито едно от обещанията си.

Това е истината – Бог никога не забравя обещанията си. Божият план продължава да се изпълнява по график, даже когато няма и най-малкото доказателство, че Той помни обещанията си. Даже когато се случат най-жестоките събития и ни се струва, че живота просто не е справедлив, Бог е тук и изпълнява своя грижовен план точно така, както е планирал предварително. И за да бъдат нещата объркващи, **Бог не се чувства длъжен да изяснява която и да е част от плана си и да го съобразява с някакви земни неща.** А и защо би трябвало да го прави? Промените са за добро, независимо че по някаква причина може да не сме съгласни с тях. Поради това ние чакаме. И чакаме. И чакаме. Вярата ни бива разпъвана на кръст, защото липсва каквото и да е основание да мислим, че Бог въобще си спомня за обещанията, които е дал.

И тогава, внезапно, без всякакво предупреждение, Той изпълнява обещанието си. Той решава, че е време да се намеси тогава, когато според нас отдавна е трябвало да се намеси, за да направи нещо добро, както е обещал. Точно това е подходящия момент. Достатъчно чакайте. Не знаехте ли, че ще стане така? Бог постъпва така, както е обещал. Случва се така, както нашия Създател е постъпвал винаги със създанията Си.

Но ние все още продължаваме да се съмняваме. Все още се безпокоим. Все още се чудим, дали Той ще си спомни какво е обещал. **Странно е, че просто не можем да разберем това.** А сега да се върнем обратно при нашия приятел Илия. В 3Ц.18:1 има една изразителна фраза: “*в третата година, Господното слово дойде към Илия.*” Три години! Това е един извънредно дълъг период от време без дъжд. Дали въобще бихме могли да си представим какво означава 3 години без дъжд? Но Бог искал да направи нещо. До този момент даже фалшивите пророци не били в състояние да спечелят голямо доверие сред хората. Всичките им повтарящи се молитви, ритуали и заклинателни процедури се оказали безполезни. Чудно ли е, че Илия е привлякъл вниманието на хората, когато е предизвикал пророците на Ваал и Ашера по време на едно

публично представление с участието на Бог Йехова. До този момент израилтяните не са искали да правят нищо и Илия не е трябвало да моли за тяхната помощ.

Трябва ли въобще да се учудваме, че когато Бог доказал пред хората, че Той е Бог, те “паднаха на лицата си” и незабавно признаха: “Йехова, Той е Бог; Йехова, Той е Бог” (ЗЦ.18:39)? А когато Илия казал на същите хора да хванат пророците и да не им позволят да избягат, той не е трябвало да ги моли; хората на Израел били получили достатъчно от тези глупави идолопоклонници!

Огънят от небесата може би ги е убедил, но безкрайната суша вече била изсушила повечето от вратата, която преди това са имали в езическите си лидери, след които вървели до тогава. Забавянето на Бога върши чудеса, когато трябва да направим избора пред кого си заслужава да се покланяме. **Обикновено природните нещастия мотивират хората да се обръщат към Бога, а не да бягат от Него.**

Погледнете отново към ЗЦ.18:1 и ще откриете още едно обещание на Бога и Илия е бил повече от съгласен да го чуе: “и ще дам дъжд на земята.” Какво облекчение трябва да е предизвикало това обещание. За мен е интересно да установя, че Божият човек нито веднъж не се е оплакал от сушата, въпреки че даже потокът, от който е пиел вода, е пресъхнал и за него, както и за останалите хора от Израел е било извънредно трудно да живеят. Но разликата между Илия и другите хора е била проста: **Илия е знаел, че един ден Бог ще изпълни обещанията си и ще донесе дъжд.** До тогава Илия чакал и не се притеснявал, защото е бил напълно убеден в нещо, в което повечето от нас, в някой момент от живота си се съмняват: **Бог спазва обещанията Си.**

Някои разяснения за обещанията

Библията е пълна с обещания – в нея има хиляди обещания. Спомням си, че преди години прочетох, че **някой беше отделил време да изброи всички обещания в Библията и беше изброил около 7500 обещания!** Аз самият не съм ги броил, поради което не мога да потвърдя, дали те са толкова на брой, но със сигурност може да се каже, че в Божието Слово има поне няколко хиляди обещания. Разбира се, всички те не са толкова конкретни и директни като обещанията, които изследваме от епохата на Илия, но има много обещания, които са поместени на различни места в цялата Библия.

Рядко съм чувал да се задава въпросът, над който си заслужава да се замислим: **Можем ли да считаме, че всяко едно от тези обещания е лично отправено към всеки от нас?** Все още си спомням, че като деца в неделното училище пеехме следната песничка: “Всяко обещание в Библията е мое ” Но това не е вярно. Това е голямо преувеличение. Всъщност, **един от най-добрите начини човек да си търси белята е да започне да твърди, че всяко библейско обещание се отнася пряко за него.** Въпреки, че някои хора биха ви окуражили да вървите в тази посока, аз трябва да ви предупредя: опасно е да вярвате в такива неща.

В прекрасната книга, която се занимава с този проблем, “Протестантско тълкувание на Библията,” аз открих някои извънредно полезни съвети. Авторът Бернард Рам предупреждава против опитите да се насилва което и да е Библейско обещание, за да подхожда на нашата конкретна ситуация.

Като пример той разказва за един американец, който по време на Втората световна война се чудел дали трябва да се запише като доброволец в армията, или да стане търговски моряк, или по религиозни съображения да се откаже от участие във войната. Подобно на много християни, той се обърнал за помощ към Библията и докато четял псалмите открил едно място, в което се говорело за “*Ония пък, които слизат на морето в кораби*” (Пс.107:23). Той възприел, че това се отнася лично и буквално за него и счел, че то представлява директна заповед от Бога да се запише във Военноморските сили на САЩ.

В “Протестантско тълкувание на Библията” Бернард Рам пише: “Действието не може да се основава на който и да е принцип за тълкувание на Библията, нито върху някой духовен принцип. Имало е случайно съвпадение между стихът, в който се съдържа думата море и военноморските сили на САЩ.” За нещастие, този млад човек не е сам в опита си да прилага този метод за определяне Божието съобщение към себе си.

Той се стараел да направи нещо добро, но направил обичайната грешка, която правят толкова много необучени християни. **Като пренебрегват контекста и подценяват вероятността някакви обещания да са дадени на определен човек за конкретната ситуация в която се е намирал, подобни хора твърдят, че всички библейски обещания са дадени за нас в сегашното ни положение, независимо в какви обстоятелства бихме могли да се окажем.** Тези които разсъждават по този начин някой ден ще се объркат тотално, защото не трябва да твърдим, че всички обещания, които се намират в Библията се отнасят конкретно за нас.

Обещанията никога не са били давани с такова намерение. Не правете грешка в разбирането. Библията наистина е непогрешимото Божие Слово. Неговото Слово е авторитетно, носи изгоди и е надеждно. Бог го е запазил за нас, за да ни направлява в Неговата воля, да ни подпомага в нашите борби, да ни успокоява в тъгата ни и да ни подготвя, за да устояваме твърдо на изпитанията. Всички тези неща въобще не се подлагат на съмнение. **Но това не означава, че всяко едно от обещанията, които са записани в Библията за написани за нас, за да твърдим и да разчитаме на тях.** Поради това ви моля да останете с мен по

време на този важна част от изясняването. Ние няма да отклоним погледа си от Илия, но трябва да разберем някои неща за обещанията на Бога.

Персонални или универсални

Преди да сме в състояние да твърдим, че някое обещание се отнася за нас, ние трябва да определим в коя категория попада то. Дали това е едно от онези обещания, които са дадени във връзка с някаква уникална ситуация и се отнасят за конкретен човек или за група от хора, които са живели в периода, когато Библията е била писана? Такива лични и директни обещания се отнасят за тяхното време и тяхното място. Или това обещание е едно от многото общи обещания, които имат много по-широко и универсално приложение? Дали то е едно от онези конкретни обещания, които не са адресирани към нас, а е отправено конкретно към някой друг човек? Дали се е отнася за ситуацията, в която Бог е записал това обещание? Или Бог е имал предвид то да се отнася за всеки човек от всяко поколение?

За да намерим отговора, ние **трябва да проверим контекста, да прочетем внимателно целия откъс и да го обмислим задълбочено**. Ако то се отнася за минал период от време и за други хора, тогава стойте далеч от него. Не считайте, че то се отнася за вас. Откажете да настройвате сърцето си, все едно че това обещание се отнася за вас. В противен случай ще изпитате огромно разочарование и бъдещо лишаване от илюзиите!

Но ако обещанието е универсално и общо, тогава считайте, че то се отнася и за вас. Разчитайте на него. Вярвайте в него. **Даже бих казал, че е добре да го запомните наизуст!** Това обещание може да се окаже източник на огромно успокоение за вас в бъдещите ви дни. Един пример за обещание, отправено към конкретен човек, намиращ се в конкретна ситуация, е обещанието на Бога, отправено към Исус Навин в Ис. Нав.6: *“Ходете, прочее, около града, всички военни мъже, и обиколете града веднъж; така да правите шест дена. И седем свещеника нека носят пред ковчега седем гръмливи тръби; и на седмия ден обиколете града седем пъти, и свещениците нека свирят с тръбите. И когато засвирят продължително с гръмливата тръба, като чуете гласа на тръбата всички люде да извикат с гръмлив глас; и градската стена ще падне на мястото си, и людето нека вървят всеки право напред”* (Ис. Нав. 6:3-5) **Това обещание е било дадено на Исус Навин за конкретната ситуация край град Йерихон**. Това не е обещание, за което трябва да се твърди, че се отнася за който и да е друг военен командир, минал или бъдещ, когато се опитва да превземе някой град.

Или да разгледаме обещанието в Марк 16:18: *“Ще хващат змии с голи ръце и ако изпият нещо отровно, то няма да ги засегне.”* Някои групи от хора в наши дни използват този стих за основа на своите вярвания и твърдят, че това е лично обещание, което се отнася за техните последователи. Вижте какво пише в една вестникарско съобщение, озаглавено “Двама свети проповедници умират при изпитание на вярата”: “Двама свети проповедници, които издържали на ухапванията на отровни змии, изпитали вярата си чрез поглъщане на стрихнин и умрели няколко часа след поглъщане на отровата... Служители от Тенеси казаха, че изпитанието с отровни змии се случило по време на религиозна служба в събота вечерта. След като останали невредими след ухапванията от отровните змии, г-н Уилямс и г-н Пак изпили стрихнин като следващо изпитание на вярата им, основавайки се на Марк 16:18.” Повтарям предупреждението си: **Опасно е да се твърди, че едно обещание се отнася за нас, когато то е извадено от неговия контекст, от конкретната обстановка, за която то е било дадено и когато то е далеч от първоначалното му предназначение**. Ако обещанието е лично и е дадено в уникална ситуация, дръжте се далеч от него. Това обещание не се отнася за вас и за мен.

Ако обаче дадено обещание е универсално, тогава с радост считайте, че то е отнася и за вас. Спомням си няколко подобни обещания:

“Защото колкото е високо небето от земята, толкова голяма е милостта Му към ония, които Му се боят. Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни. Както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които Му се боят.” (Пс. 103:11-13)

“Уповавай на Господа от все сърце, и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправи пътеките ти.” (Пр. 3:5-6)

“Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; Ще те укрепя, да! ще ти помогна. Да! Ще те подпра с проведената Си десница” (Ис. 41:10)

“Искайте и ще ви се даде. Търсете и ще намерите. Хлопайте и ще ви се отвори. Понеже всеки, който иска, получава; който търси, намира; на който хлопа, му отварят.” (Мат. 7:7-8)

“В Писанието е казано: “Всеки, който повярва в Него, няма да се посрами. Казано е “всеки”, тъй като няма разлика между юдеи и езичници, понеже същият Господ е Господ за всички и дава богатствата си на всички, които го призовават. Защото “всеки, който призове името на Господа, ще бъде спасен.” (Рим. 10:11-13)

“Моят Бог, който е много богат със славата на Христос Исус, ще ви снабди с всичко, от което се нуждаете.” (Фил. 4:19)

“Когато сам Господ слезе от небето със заповед, с гласа на архангела и със звуците на Божията тръба, онези, които са умрели в Христос, ще възкръснат първи. След това ние, още живите, които сме оцелели, ще бъдем грабнати в облаците заедно с тях, за да срещнем Господа във въздуха и така ще бъдем с Господа завинаги.” (1Сол. 4:16-17)

“Скъпи мои, не се учудвайте на огненото изпитание, на което сте подложени, сякаш ви се е случило нещо необикновено, а се радвайте, че вземате участие в страданията на Христос, за да може да ликувате, когато се разкрие неговата слава. Благословени сте, ако ви обиждат заради името на Христос, защото Божият славен Дух почива върху вас. Затова никой от вас не трябва да страда като убиец, крадец, престъпник или като натрапник в чужди дела. Но ако някой страда за това, че е християнин, да не се срамува, че носи това име, а да прослави Бога за него. Дойде времето за съд и той започва от Божието семейство. А щом започва със съд, какъв ще е краят на онези, които отхвърлят Благата вест на Бога?” (1Пет. 4:12-17)

Условно или безусловно обещание

Даже с тези обещания, на които можем да разчитаме, ние се нуждаем от допълнително обмисляне. Дължни сме да открием дали дадено обещание е условно или безусловно.

Едно условно обещание никога няма да бъде изпълнено, преди ние да изпълним нашето задължение, т.е. условието, от което зависи това обещание. Пример за такова условно обещание е 1 Йован 1:9: “Но ако признаваме греховете си, Бог ще ни прости. Той ще ни очисти от всички злини, които сме извършили, защото държи на думата си и е справедлив.” Ако откажа да призна греховете си, аз не мога да очаквам, че моят свят небесен Отец незабавно и автоматично ще прости прегрешенията ми. **С други думи, аз не мога да разчитам на обещанието на Бога за опрощението, преди да съм извършила моята част от работата (условието), което е да призна греховете си.**

В Мат. 21:22 се казва: “Ако вярвате, ще получите всичко, което искате в молитвите си.” Хората посочват този стих и казват: “Ето това е моето обещание. Мога да помоля за едно или друго нещо и ще ги получа.” Но те често пропускат условието в Библията, където се казва: “Ако в сърцето си бях гледал благоприятно на неправдата, Господ не би ме послушал” (Пс. 66:18). С други думи, едно греховно и непокорно сърце, независимо че може да е сърце на вярващ в Бога, не събужда активността на Бога. Сърцето задължително трябва да е чисто. Това е условие, което трябва да бъде изпълнено.

Безусловните обещания са просто такива: безусловни. Те нито са свързани с изпълнението на някакво условие, нито са с ограничени приложение. Обещаното от Бога ще се случи, независимо от отговорите на хората. Спомням си няколко подобни обещания:

“Твоето слово е светилник на нозете ми и виделина на пътеката ми.” (Пс. 119:105)

“...пред Него всичките земни жители се считат като нищо; по волята Си Той действа между небесната войска и между земните жители; и никой не може да спре ръката Му, или да Му каже: Що правиш Ти?” (Дан. 4: 35)

“Моят Бог, който е много богат със славата на Христос Исус, ще ви снабди с всичко, от което се нуждаете.” (Фил. 4:19)

“Защото Божията благодат, която носи спасение за всички хора, се откри. (Тит. 2:11)

“Защото Бог е справедлив и няма да забрави труда ви и любовта ви към него, изразена в служението, което оказахте и продължавате да оказвате към хората.” (Евр. 6:10)

Библията е вдъхновената от Бога истина. Тя изцяло заслужава нашето доверие, защото Бог заслужава да му се доверяваме. Библията е нашият свят пътеводител, написан за наше инструктиране. **Но тя не е никакъв талисман като “заешко краче,” която се носи с надеждата, че ще ни донесе щастие.** Тя трябва да се чете интелигентно, да се тълкува внимателно, да се отнасяме към нея с уважение, да работим с нея мъдро и да я прилагаме правилно. В продължение на дълги векове Библията е била четена погрешно и е текстовете ѝ са били приспособявани и насилвани както от светци, така и от грешни хора. Често пъти онези, които се отклоняват най-много от посочената от Бога посока са хората, които изваждат обещанията от техния оригинален и уникален контекст и се опитват да ги прилагат неправилно за условия, за които те никога не са били предназначавани.

Илия вярва в обещанието

В продължение на повече от 3 години на територията на Израел не е валиял дъжд и не е имало роса. Бог казал на Илия да уведоми цар Ахаав, че поради неговата греховност в страната му ще настъпи ужасна суша. И точно това се случило. Земята изсъхнала и се покрила с пукнатини. Вследствие на това видяхме, че имало смърт и опустошение. Тогава, в определеното от Него време, Бог се появил, за да спаси Израел. Той нарушил тишината и инструктирал слугата си да обяви волята Му. “А след дълго време, в третата година, Господното слово дойде към Илия и рече: „Иди, яви се на Ахаава; и ще дам дъжд на земята”.” (3Царе 18:1)

Когато Бог говори на Своя пророк, Той му дава едно обещание. Сега, като имаме предвид онова, което вече научихме за обещанията, нека да анализираме това обещание. Първо, това е лично обещание, отнасящо се за един човек (Илия) и за неговото конкретно положение. Второ, това е условно обещание. “Илия, иди и се яви на Ахаав” (това е условието – това е частта от работата, която Илия трябва да свърши), “и Аз ще дам дъжд на земята,” (това е обещанието – това е частта от работата, която Бог ще свърши). Бог нямало да изпрати дъжд на земята, преди и само след като Илия се яви на Ахаав. В предишната глава видяхме, че Илия е изпълнил това условие. Той отишъл при Ахаав. Той се изкачил на върха на планината Кармел и се помолил да падне огън от небето, изпратен от чудотворната сила на Бога. Резултатът бил драматичен: пророците на Ваал били изклани и Бог доказал, че само Той единствен е Богът на небето и на земята. Но Илия все още не бил свършил задачата си. Земята била изсъхнала и напукана, но Бог обещал да изпрати дъжд. Илия не бил забравил за това обещание. Знаейки че Бог спазва обещанията Си, за Илия не е представлявало проблем да заповяда на царя на Израел. “Тогава Илия каза на Ахаав: *Качи се, яж и тий, защото се чува глас на изобилен дъжд.*” (ЗЦ.18:41)

Когато четем този стих, ние получаваме впечатлението, че Илия наистина е чувал шума на идващия дъжд или поне гръмотевиците на приближаващата буря. Той казал на Ахаав: “Сега можеш да празнуваш. Сушата свърши.” След като изследвах този стих в контекста на следващите стихове, аз се убедих, че до този момент на небето не е имало никакъв облак, нито е имало светкавици, нито се е чувал грохот на гръмотевици. Тогава какъв е бил гласът, който е чул Илия? Аз вярвам, че Илия е чул звука на Божия глас и обещанието, което Той е дал: че ако Илия отиде при Ахаав, тогава Бог ще изпрати дъжд. Илия е бил сигурен, че дъждът идва, не защото е чул шумът на самия дъжд, а защото е вярвал в даденото от Бога обещание и се помолил то да бъде изпълнено.

Коленичене пред обещанието на Бога

“И тъй, Ахаав възлезе да яде и да пие; а Илия се възкачи на връх Кармил, и като се наведе до земята, тури лицето си между коленете си и рече на слугата си: Възлез сега, погледни към морето. И той възлезе та погледна и рече: няма нищо. А Илия рече: Иди пак, до седем пъти. И седем пъти той рече: Ето, малък облак, колкото човешка длан се издига от морето. Тогава Илия каза: Иди, кажи на Ахаав: Впрегни колесницата си та слез, за да не те спре дъждът.” (ЗЦ.18:42-44)

Когато се вгледаме по-отблизо, ние откриваме 5 чудесни съставни части в молитвата на Илия, докато той очаквал да се изпълни обещанието на Бога.

Първо, Илия се уединил. “Илия се възкачи на връх Кармил.” Никога не подценявайте значението на мястото, където се молите. Аз вече споменах за това, но си заслужава да го повтора. Убеден съм, че една от причините, поради които сме толкова небрежни в молитвите си е, защото никога не сме си подготвили някакво място, където да се срещаме с Бога. **Когато искаме да се приближим по-близо до сърцето на Бога, ние трябва да се отделим от грохота, от объркващото, за да не бъдем под влияние на шума и на нещата, които отвличат вниманието ни.**

Разбира се, това не означава, че винаги трябва да се изкачваме на върха на някоя планина или да отиваме на брега на морето. Но във всички случаи вие имате нужда от отделено място - място можете да се отделите от ежедневните неща, които отвличат вниманието ви и там да се срещате насаме с Бога. Нашият велик праотец Авраам често се е връщал във Ветил, мястото където за пръв път изградил олтар и призовал името на Господа. Тъкмо там, в тази позната и интимна обстановка той е установил животворните си отношения със своя Бог. Там той е получил очистване от греховете си.

Авраам се е отделил от света и оставал насаме с Бога. Ние също се нуждаем от подобно място. Това може да е място, като например някой килер или стая, където можете да затворите вратата и да бъдете сам. Това е всичко, от което се нуждаем – просто някакво място, където да сме насаме с Бога, да се молим, да чакаме и да търсим волята на Бога, както и да искаме да получим Неговите обещания.

Второ, Илия е смирил себе си. “и като се наведе до земята, тури лицето си между коленете си.” **Ние сме най-уязвими непосредствено след някоя голяма победа.** Смирението не върви автоматично по петите на наградите и постиженията. Илия, който току-що бил преживял най-голямата си и със сигурност най-публична победа в живота си, не се е държал арогантно. Той се върнал отново при планината Кармел, където се състоял този триумф и смирил себе си пред Бога.

Когато се молим, най-доброто поведение е смирението. Когато търсех заглавие за тази книга, аз съвсем естествено бях привлечен от неговата смелост и силата на духа му. “Героизмът” ми се струваше синоним на неговото име. Когато мислим за Илия, ние си представяме човек с непобедима сила, който не се изплашил да се противопостави на езическите свещеници, на порочния монарх и на неговата зла съпруга. Но колкото повече изучавам живота на Илия, търсейки да откроя източника на смелостта му, толкова повече се връщам към моменти като този, когато той се смирил пред най-великата съществуваща сила. Илия никога

не забравил колко важен е принципа, за който Апостол Павел споменава много векове по-късно: *“Така че смирете се под Божиата мощна ръка, за да ви издигне, когато му дойде времето.”* (1Пет. 5:6) Илия е бил герой, но отличителната черта на характера му е било смиренieto пред Бога.

Трето, Илия е бил конкретен. Той казал на слугата си: *“Възлез сега, погледни към морето.”* Илия казал на слугата си да наблюдава дали има признак, че идва дъжд. Бог обещал дъжд и Илия очаквал това да се случи, тъй като бил убеден, че Бог ще спази обещанието си. **Бъдете конкретен в молитвите си.** Ако имате нужда от работа, молете се за работа. Ако сте инженер, молете се да открие някаква инженерна длъжност за вас или нещо, което е свързано с квалификацията ви. Ако сте работили в търговията, молете Бога за длъжност в търговията. Ако имате нужда от 1500 долара като такса за обучението си, молете се за тази сума. Ако се страхувате от нещо, назовете страха си и се молете за конкретно освобождаване от този страх. Ако се борите със завистта, назовете я по име. Както казваше един от моите учители, **“Ние трябва да се пазим от хлъзгавата кал на неопределеността.”** Да се учим от примера на Илия. Нека молитвите ви да са конкретни и целенасочени.

Четвърто, Илия е упорствал. И той каза: *“Иди пак, до седем пъти.”* Когато дойде моментът на изпитанието, той често пъти е свързан с това, че трябва да чакаме. Ние очакваме спешен отговор, незабавно. Трудно ни е да чакаме, но чакането ни дава нужната перспектива. Освен това, чрез чакането ние се научаваме да бъдем търпеливи. Божият график не се съобразява с нашия часовник. Бог никога не закъснява, но често пъти Той преднамерено “изчаква.” Той обича, когато ние правим нещо *“до седем пъти.”* Или 17 пъти. Или 70 пъти! Има някои неща за които аз се молим постоянно, отново и отново, в продължение на шест години и половина. А специално за едно нещо се моля от осем години. Илия е знаел, че отговорът на молитвата му ще дойде в определеното от Бога време и че този отговор ще дойде само защото Бог е обещал, че това ще стане. Спомняте ли си темата на тази глава? Бог спазва обещанията си. Тъй като е знаел това, защото е вярвал в това, Илия щял да чака. И той чакал и упорито смирявал себе си пред Бога. **Старанието и вярата вървят ръка за ръка.**

Пето, Илия е очаквал. *“И (на седмия път) той рече: Ето, малък облак, колкото човешка длан се издига от морето.”* Всичко, от което Илия е искал да узнае е, че на небето се е появило малко облаче с големина на човешка длан, което едва се забелязвало в далечината, където се събирали небето и морето. Но това му е било достатъчно! Той имал такава вяра в обещанието на Бога, че започнал да действа в съответствие с това, което е очаквал да се случи. *“Тогава Илия каза: Иди, кажи на Ахаав: Впрегни колесницата си та слез, за да не те спре дъждът.”* (3Ц.18:44) Илия е видял само един малък облак, но казал: *“Постави гумите за дъжд на каретата си. Потопът идва!”*

Окото на човека е виждало само едно малко облаче, но окото на вярата е виждало обещанието на Бога. Ахаав може би е повдигнал презрително рамене и е казал “Е и, голяма работа?” Но Илия си е казал в себе си: “В края на краищата, Бог изпълнява обещанията си!” Живеете ли с очакване? Дали малките неща ви въодушевяват? Представяте ли си невероятни неща и очаквате ли невъзможни неща? Животът е пълен и препълнен с възможности да се види намесата на Божиата ръка в малките неща. Само най-чувствителните Му слуги съзират тези възможности, усмихват се и живеят в очакване.

Децата могат да ни научат на много неща относно подобно очакване. Някога чували ли сте молитвата на някоя дете? Молитвата на децата не познава ограничения. **И знаете ли кои са хората, които най-малко се изненадват, когато Бог отговори на молитвите им? Децата!** После ние ставаме по-възрастни и ставаме твърде искусни, поради което преставаме да притежаваме подобна вяра. Ние използваме изрази като: “Нека да бъдем реалисти в това отношение.” Ние губим способността си да очакваме, този мотиватор на вярата, тази изпълнено с очарование радостна вяра на широко отворените очи, която ни изпълва с очакване и възхищение. Дано Бог да ни освободи от мрачното, стоическо повдигане на раменете! Бог ни казва: “Вижте, аз не съм се променил. аз все още изпитвам удоволствие да върша невъзможни неща. Обичам да ви изненадвам!”

Богът на Илия е бил Бог, който е спазвал обещанията си. Той е бил Богът на невъзможните неща. Поради което Илия казал на Ахаав. “Подготви се. Дъждът идва. Знаем това, защото хей там има едно малко облаче, което ще ни обсипе с Божието изобилие.” *“А между това небето се помрачи от облаци и вятър, и заваля силен дъжд. И Ахаав, возейки се, отиде в Езраел. И Господната ръка, бидейки върху Илия, той стегна кръста си, та се завтече пред Ахаав до входа на Езраел.”* (3Ц.18:45-46)

Обичам тази сцена. Всеки път когато я чета, аз се смея с глас. Ахаав пътува с каретата си из страната, опитвайки се да изпревари бурята. Той от толкова дълго време не е виждал дъжд, поради което не знае дали да плюе през рамо или да си навие часовника! И тогава се появява Илия, тичащ като луд зад него, след това се изравнява с него, отминава го и го изпреварва по пътя към Езраел, **а това е разстояние от около 20 км, изминати с бягане!** Ако някога ви се отдаде възможност да отидете до Израел, направете го. Послушайте съвета ми и няма да съжалявате.

Всеки път, когато посещавам Светата Земя, пред очите ми оживява някои откъс от Библията. Ето ви един пример. Последният път, когато бях в Израел, както винаги групата ни се изкачи на планината Кармел. (Ако си спомняте, това е мястото, за което говорих в предишната глава, където е издигнат величествен паметник на Илия.) На върха на тази планина има една стара църква и когато се изкачите на покрива на сградата, пред вас се открива зашеметяваща гледка. **Пред вас се разстила огромната долина наречена Езраел. Това е страхотна гледка! Човек може да наблюдава на далечина много километра пред себе си.**

С леко усилие на въображението вие можете да видите облака с големината на човешка длан, който започва да се формира в далечината, може да наблюдавате как небето притъмнява, можете да чуete как започват да падат първите едри капки дъжд и изведнъж, я виж! Старият пророк Илия бяга, бяга, бяга, все по-бързо и по-бързо, запретнал полите на дрехата си на кръста и изпреварва каретата на Ахаав, която започва да затъва в калта, предизвикана от проливния дъжд. Каква чудесна гледка!

И докато стоите там и се усмихвате, мислейки си, че сте насаме с Илия и Ахаав ... и с Бога ... някаква друга група туристи зад вас се чуди над какво се смеете и защо не се отместите от пътя им, за да могат и те да видят какво е това интересно нещо. Някои туристи просто не могат да го видят. Можете ли да си представите мислите, които са се въртели в главата на цар Ахаав за пророка на Бога, докато Илия е бягал в дъжда покрай каретата му? Ахаав най-малкото трябва да си е мислил, че този човек е ексцентричен, странен и свръхестествен.

Но Илия не е бил свръхестествен човек. Ръката на Бога е била върху него и той е живял в хармония с това. И ако ръката на Бога изиска от мен да бъда ексцентричен, странен и свръхестествен, аз искам да съм свръхестествен. Не е лесно човек да бъде член на лигата на Илия. Не е лесно, но не е невъзможно. Искам да основа нов клуб, в който могат да членуват само хора, които приличат на Илия. Колко ще се забавляваме, когато изпреварваме карети и шокираме хората, приличащи на Ахаав, докато те затъват в калта на монотонността и посредствеността и се въздържат за вземат участие в забавлението да бягаме заедно с Бога през проливния дъжд на Неговите благословии!

Чуйте какво казва Яков: *“Молитвата на праведния е мощна и ефективна. Илия беше човек като нас, но когато горещо се помоли да не вали, цели три години и половина на земята не капна капка дъжд. След това се помоли отново и от небето заваля дъжд и земята даде своя плод.”* (Як.5: 16-18)

Ние четем за Илия и си казваме: “Хей, този човек играе във висшата лига. Той е гигант на духа. А аз съм пигмей в сравнение с него. Той е човек от един напълно различен свят.” Но това не е вярно. Вижете отново. Яков не казва: “Илия беше митичен пророк на Бога.” Той не казва: “Илия е бил чудесен създател на чудеса.” Той не казва: “Илия представлява модел на поведение, който никой човек не може да достигне.”

Яков казва: “Илия е имал природа като нашата.” Това означава, че той е бил от плът и кръв, мускули и кости. Както ни предстои да научим, той е изпадал в състояние на почти пълно отчаяние и е имал някои огромни разочарования. Той е имал грешки, провали и съмнения. Той просто е бил човек, с природа като вашата и моята. Той може да е бил човек на героизма и на смирението, но никога не забравяйте неговата човешка природа. Илия е бил човек като нас!

Тогава какъв тип човек е бил Илия? Той не се уплашил да се противопостави на царят на страната или на пророците на Ваал. Без съмнение този човек е притежавал мъжество. Но той не се считал толкова силен, че да не трябва да се моли...но е бил толкова убеден и заради това е чакал търпеливо и поради вярата си в Бога е можал да забележи дъжда в едно малко облаче...нито е бил толкова горд, че да откаже да запретне полите на дрехата си и да хукне да бяга като глупак надолу от планината, независимо от дъжда и калта, подобно на състезател, мислейки си: “Хайде, Ахаав, хвани ме, ако можеш!”

Не е чудно, че Илия е човек от който се възхищаваме. **Не трябва ли и ние да искаме да служим на същия Бог така, както е служил той?** Не е ли вълнуващо да мислим, че можем да вярваме на същия Бог, на който е вярвал и той? А какъв Бог е той?

Той е Богът, който обещава и изпълнява обещанията си.

Глава 7

Сигурно лекарство за синините

Без съмнение Илия е бил героичен пророк. **Както видяхме, той е бил и много смирен човек.** Но нека да не забравяме, че той просто е бил човек, който подобно на нас се е намирал под влияние на условията, в които е живял. Той е страдал от обезкуражаване, от упадък на духа и от депресия. Веднъж той просто не успял да се справи с отчаянието си.

Ако сте изучавали Библията вие знаете, че подобни чувства не са били необичайни за много от онези,

които считаме за успешни хора на Бога. Веднъж Моисей изпаднал в толкова силно отчаяние, че помолвил Бога да му вземе живота. Пророк Йона постъпил по същия начин след голямото духовно съживление на Ниневия. Апостол Павел също е писал: *“Братя и сестри, искам да знаете за бедите, които ни сполетяха в Азия. Бремето върху нас бе толкова тежко и непоносимо, че дори бяхме изгубили всякаква надежда за живот”* (2Кор. 1:8).

Поради това не е изненадващо, че към този етап от живота си Илия се е намирал в най-пониженото си духовно състояние. В продължение на няколко години той живял безстрашно, независимо че бил заобиколен и се противопоставял на враждебно настроени хора и обстоятелства. **Но сега, след голямата си победа, той изпаднал в състояние на обезкуражаване и пълно отчаяние.** Радостен съм, че тази глава е включена в Библията. Радостен съм, че когато Бог ни показва образите на Своите мъже и жени, Той ги обрисова без да ги разкрасява и да прикрива нещо. Бог не пренебрегва техните слабости, нито пък прикрива провалите им.

Разпределяне на основните роли

Ние откриваме четири основни личности, които вземат участие в този тъжен отрязък от живота на Илия: Ахаав, Езавел, Илия и Бог.

Първо, ние имаме цар Ахаав, който е бил ръководен от жена си Езавел. *“И Ахаав съобщил на Езавел всичко, що бе сторил Илия, и как бе избил с меч всички пророци.”* (3Царе 19:1) Ахаав рухнал под влияние на напрежението. Когато това се случило, той отишъл при жена си за да му помогне и да му даде силата, от която се е нуждаел, за да се спаси. Ако Езавел беше някаква добра жена, несигурността на Ахаав би трябвало да я накара да се разтревожи за здравето му, но тя съвсем не е била такава жена. Ахаав е разчитал, че жена му ще изпълни и задълженията му на цар. **Отношенията им са били по-скоро подобни на отношенията между дете и майка му, а не на отношения между зрял съпруг и съпругата му.**

Когато Ахаав се обърнал към Езавел, на нея това й харесало. Всъщност, тя поела управлението. *“Тогавя Езавел прати човек до Илия да каже: Така да ми направят боговете, да, и повече да притурят, ако утре, около тоя час не направя твоя живот както живота на един от тях.”* (3Царе 19:2) Несъмнено Езавел е била властна жена. Първо, тя бързо взела контрола на нещата в ръцете си. Второ, тя изпълнявала ролята на съпруга си по свой собствен начин. Трето, когато видяла как слабоволният ѝ съпруг отстъпва под налягането, тя започнала да заплашва и да крои планове. Представяме си съдържанието на заплашителното писмо, което Езавел е изпратила на Илия. *“Нека боговете да постъпят с мен по същия начин и даже още по-лошо, ако утре по същото време не ти отнема живота.”* Това е класическо заплашване. **Всъщност Езавел казва на Илия: “Утре по това време ще те убия.”**

Но погледнете човека, който е бил заплашван от нея. Това е Илия, героят, Божият пророк, който е бил в Херит, човекът на Бога, който е бил в Сарепта, героят на вярата, който е изплашил пророците на Ваал и се е помолвил да падне огън от небето. Това е Илия, смиреният човек, който е вярвал, когато Бог е обещавал нещо и който се е молел, когато се е нуждаел Бог да му даде сила. **Със сигурност този човек никога не би се поддад на заплахата на тази порочна жена.** А дали се е поддад? **Да, в този случай той се е изплашил.** **Нали си спомняте, че той е човек като нас.** Тъй като това е вярно, ние не трябва да се шокираме, когато четем следния откъс: *“А като видя това (а Илия се убоя) и Илия стана и отиде за живота си, и като дойде във Вирсавее Юдово, остави слугата си там. А сам той отиде на едnodневен път в пустинята, и дойде та седна под една смрика (хвойна); и поиска за себе си да умре, казвайки: Доволно е, сега, Господи, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си.”* (3Царе 19:3-4)

Илия не би могъл да избяга далече. Вирсавее (Beersheba) се е намирала близо до южната граница на страната. След като стигнал там, той навлязъл навътре в пустинята – още един целодневен преход – докато се спънал и паднал изтощен под едно дърво. Въпросът е защо? Защо Илия се е изплашил от заплахите на Езавел? Защо е избягал от дългосрочния си приоритет да служи на Бога и изплашено се е скрил под сянката на това самотно дърво, намиращо се дълбоко навътре в пустинята?

Първо, Илия не е разсъждавал ясно и реалистично. Илия не е бил толкова късоглед, че да не успее да съзре откъде идва заплахата. Замислете се над това. Заплахата не е идвала от Бога; тя е идвала от една невярваща и плътска жена, която е живеела без да се подчинява на Бога, намирайки се на светлинни години разстояние от вярата в Бога. Ако Илия беше разсъждавал ясно и реалистично, той щеше да разбере това. Ако правилно беше преценил на ситуацията и ако разчиташе на вярата си, **Илия можеше да си каже: “Хей, Бог контролира положението, а не Езавел. Не обръщай внимание на заплахите ѝ. Вярвай на Бога, както си вярвал от толкова години.”**

Докато израствах, баща ми ме научи на един прост житейски принцип: **“Сине, не обръщай внимание на магарето, когато те ритне. Просто потърси конската муха, което го е накарало да го направи.”** Когато ви ритне някой плътски мислещ човек, просто се замислете кое го е накарало да постъпи така. Илия би могъл и е трябвало да се замисли, но не го е направил. Той не е мислел ясно и реалистично. Вместо да се помоли

на Бога: “Господи, чувствам се заплашен. Моля те веднага да ме подкрепиш и да ми дадеш сила,” Илия се свил и хукнал да търси скривалище.

Второ, Илия се отделил от подкрепващата го връзка. Библията казва, че Илия “*остави слугата си там. А сам той отиде на едnodневен път в пустинята*” (3Царе 19:3-4) **Обезкуражените хора са самотни хора.** Под самотното дърво в пустинята е имало място само за един човек. **Малка е сянката от безплодните клони на обезкуражението и самотата.** По-добре щеше да бъде Илия да беше останал с доверения си приятел, който би могъл да го подкрепва, да го окуражава и да придава обективност на преценките му. Това е едно от най-добрите неща, които би могъл да направи. Това преливане на смелост щеше да запази силата му. Интересен начинът, по който реагира човешката природа. **Когато сме обезкуражени, първото нещо, към което се стремим, е да останем сами. Но това е най-лошото нещо, което можем да направим.**

Трето, Илия попаднал в капана след една голяма победа. **Ние сме най-уязвими в периода след някоя голяма победа,** особено ако тя е върхово преживяване в отношенията ни с Бога. Това са времената, когато трябва да очакваме, че сатаната ще ни атакува. Аз не съм алпинист, нито се наслаждавам на височините. Но аз призовавам да внимават онези, които се възхищават от височините. Няколко алпинисти са ми разказвали, че често пъти изкачването към върха е изтощително начинание, но чувството, породено от това, че почти сте стигали до върха ви дава невероятна решителност и най-силна мотивация. А когато вече се изкачите на върха, думите са слаби да опишат онова, което ви обхваща. Но след това идва редът на най-голямото предизвикателство: слизането от върха (*Коментар: Както от планинските върхове, така и от високопоставените обществени места. Д.Пр.*)

Вие сте с приповдигнато настроение, емоционално сте леко опиянен и ставате леко податлив на рисковете и даже сте небрежен в моменти на опасност. Всичко това ни дава една аналогия, която би трябвало да се помни в духовното царство, която съм убеден, че частично обяснява уязвимостта на Илия. Голямата битка на Кармел вече останала в миналото. Голямата победа е била само спомен. Тогава енергията и емоциите му са достигнали своя връх, но после започнали да спадат. Ако беше си изработил план как да посрещне контранпадението (несъмнено той е знаел, че избиването на всички пророци и свещеници ще предизвика изблик на ярост и отмъщение от страна на Ахаав и Езавел), Илия щеше да е готов за всичко. Но тъй като не направил това, той попаднал във водовъртежа на последствията.

Четвърто, Илия е бил физически и емоционално изтощен. В продължение на години Илия живеел на предела на силите си. Той бил гонен и преследван, защото царят го считал за най-големият обществен враг. В продължение на години той се примирявал с лишенията на пустинята и почти умираше от глад. След това преживял невероятния сблъсък с хората на Израел, със свещениците на Ашера и с пророците на Ваал. Едва ли има съмнение, че Илия бил изтощен до краен предел, както физически, така и емоционално, а всичко това е отслабвало духовната му сила.

Една стара гръцка поговорка гласи: “**Ще счупиш лъка, ако постоянно го държиш натегнат.**” С други думи, ако живеете под постоянен и неотслабващ стрес, в края на краищата вие ще рухнете под напрежението. Поради това трябва да си давате време за почивка и възстановяване. От години наблюдавам потвърдението на този извод в собствения си живот и в живота на колегите ми. Не би трябвало да се изненадвате, че пасторите са склонни да имат понижен тонус в понеделник. През цялата седмица те работят с нарастващо напрежение, което достига своя връх в неделя, която е най-натовареният ни ден. Ние учим, молим се и подготвяме проповедите си. Ние даваме съвети и се справяме с нуждите на църквата си. Идва неделя и това е емоционалният връх, когато всичко се концентрира на едно място. Наистина, обикновено всичко е прекрасно.

След това идва понеделник, спускането от върха на духовната планина, когато се чувстваме изтощени и уязвими за обезкуражението. (Особено като се има предвид, че освен това понеделник е денят, в който хората имат склонност да се обаждат на пастора за всички неща, които не са им харесали в неделната служба. **Замисляли ли сте се защо ние, пасторите, обикновено си вземаме почивния ден в понеделник?**) Има някаква надежда в осъзнаването, че борбата ни с отчаянието не е болест на нашата ера. Един от най-любимите ми проповедници от миналото е цветистият англичанин Чарлз Хедън Спържън. Колко забележително надарен и могъщ е този слуга на Бога! Моето първо копие от забележителната му книга “Лекции към моите ученици,” в която той посвещава цяла глава на темата “Упадъкът в настроението на служителя” е износено от употреба. В нея той разказва за собствената си борба с обезкуражението, а даже и с отчаянието. Вижте някои откъси от наблюденията и признанията на Чарлз Спържън:

“От собствен опит знам, че моментите, които са най-подходящи за депресията могат да се обобщят в един кратък списък. На първо място ще спомена миговете на огромния успех. Когато най-после се изпълни някое наше отдавнашно желание, когато Бог бъде прославен чрез постиженията ни, когато получим почестите, ние сме склонни да губим кураж. **Би трябвало да се предполага, че докато се намира в превъзбудения екстаз на успеха, душата ни се издига до големи височини и се наслаждава с неопикуема**

радост, но обикновено се случва точно обратното.

Бог рядко пъти излага воините си на изпитанията на екзалтацията от победата, защото знае, че малцина от тях биха могли да устоят на такова изпитание, поради което добавя горчивина в чашата им... Прекалено силната радост и прекалено силното въодушевление задължително биват последвани от периоди на депресия. Докато продължава изпитанието, всички сили на човека са мобилизирани, но когато то свърши, естествените му слабости излизат на показ... Преди което и да е голямо постижение ние обикновено изпитваме някакво безпокойство, защото когато видят лежащи пред нас трудностите, сърцата ни се свиват от страх... Така стана и с мен, когато за пръв път станах пастор в Лондон. Успехът ми ме ужасяваше и мисълта за кариерата, която очевидно се разкриваше пред мен и която доскоро ме вдъхновяваше, сега ме хвърли на дъното на отчаяние, откъдето въздишах "Помилуй ме, Господи" и не можех да видя поводи, за да прославя Бога.

Кой бях аз, че да продължавам да водя толкова голямо множество от хора? Искаше ми се да се върна обратно към скромното си положение на селски проповедник, или да емигрирам в Америка, или да си намеря някое усамотено местенце в пушинака, където бих могъл да бъда на висотата на изискванията, които биха се отправяли към мен.

(Коментар: И това е написано от толкова талантлив проповедник 1834-1892, който пристигнал от провинцията в Лондон и станал много бързо много прочут. За да слушат проповедите му се стичали толкова много хора в църквата му, че се наложило и построили нова църква с 4000 седящи места, за да побира слушателите му Д.Пр.)

Така се чувствах, когато гледах как се издигаше завесата пред мисията на живота ми и се страхувах от онова, което може би предстоеше да видя... Дано със служба на Бога не се захваща човек, който търси лесен и спокоен живот, защото ако направи тази грешка, той ще избяга от нея с отвращение." Не знам дали Илия е бил отвратен, но мога със сигурност да ви кажа, че той е бил изтощен. Вие можете да чуete това от собствените му думи: "Доволно е, сега, Господи, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си"

Пето, Илия се изгубил в самосъжалението. Самосъжалението е сърцераздиращо чувство, което

ще ви излъже. То ще преувеличава и ще ви накара да се разплачете. То ще ви принуждава да считате, че сте "жертва" на несправедливи обстоятелства. А при най-лошият сценарий самосъжалението може да ви докара до такова отчаяние, че да пожелаете да умрете, което се е случило и с Илия. Той казал: "Защото не съм по-добър от бащите си." А кой някога е казал, че той трябва да е бъде по-добър? Никой не му е казал, че той трябва да е по-добър от бащите си. Той самият си е внушавал това! Създавайки си един нереален стандарт, който не можел да изпълни, Илия отворил вратата на сърцераздиращият лъжец наречен самосъжаление.

Нека да позволяваме на Бога да определя нашия стандарт. Той винаги ни обича, винаги ни утвърждава, винаги ни приема, винаги е верен да ни повдига. Поради това верният Господ Йехова се появява на сцената, след като Ахаав, Езавел и Илия са изиграли ролите си в драмата, която се разкрива пред очите ни. "Тогавя легна и заспа под смриката; после, ето, ангел се допря до него и му рече: Стани, яж. И погледна, и ето при главата му пита печена на жаравата и стомна с вода. И яде и пи, и пак легна. И ангелът Господен дойде втори път, та се допря до него, и рече: Стани, яж, защото пътят е много дълъг за тебе. И той стана та яде и пи, и със силата от онова ядене пътува четиридесет дена и четиридесет ноци до Божията планина Хорив." (3Царе 19: 5-8)

Бог срещнал слугата си, когато той изпаднал в отчаяние. Това е най-висша проява на Божията милост.

Първо, Бог дал на Илия време за почивка и възстановяване. Няма четене на проповед, Няма упреци. Няма обвинения. Няма падащи от небето светкавици, които да казват: "Погледни се! Стани, жалки неблагодарнико! Изправи се на краката си! Бързо започвай да работиш!" Вместо това Бог казал: "Сине, не се притеснявай. Почини си. От дълго време не си имал възможност добре да се нахраниш." След това му сервира прясно изпечена питка и студена освежаваща вода. Това трябва да е събудило в Илия сладките спомени на непретенциозните дни, когато живял край потока Херит. Колко милостиво е постъпил Бог! Изтощението може да стане причина да паднат колелата на емоционалната ни каруца. Умората може да предизвика всевъзможни измислици в главата ви. Тя може да ви накара да повярвате в някоя лъжа. Тъй като бил изтощен, Илия повярвал в една лъжа. Поради това Бог му дал почивка и възстановяване, след което Илия имал сили да върви четиридесет дни и ноци.

Второ, Бог разговарял мъдро с Илия. "И там влезе в една пещера, гдето се засели; и ето, Господното слово дойде към него та му рече: Що правиш тук, Илия?" (3Царе 19:9) Бог не дошъл при Илия, за да му каже: "Млади човече, ти би трябвало да се засрамиш от себе си." Той не казал: "Откажи се от това, сине. Ти не трябва да се чувстваш така." Вместо това Бог задал един прост и изясняващ въпрос: "Що правиш тук, Илия?" И Илия му отговорил със самосъжаление. "А той каза: Аз съм бил много ревнив за Господа Бога на Силите; защото израилтяните оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти; само аз останах, но и моя живот искат да отнемат." (3Царе 19: 10) Илия вярвал в голямата лъжа: "Тук съм сам. Аз съм единственият глас, който говори за Бога и те се опитват да ме убият!" Но Бог милостиво го слушал. Бог не му казал: "Илия, това е тъпо. Можеш ли да бъдеш толкова глупав?" Бог

не е порицал своя отчаян пророк. Вместо това Бог казал: “Илия! Стани и излез от пещерата. Човече, там е тъмно. Излез от там и застани на светло. Застани на върха на планината пред Мен. Това е мястото, където ще бъдеш окуражен. Забрави Езавел. Илия, искам да слушаш само мен. Хайде, аз съм тук заради тебе. И аз винаги ще бъда до тебе.” “И словото му каза: Излез та застани на планината пред Господа. И, ето, Господ минаваше и голям силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не бе във вятъра; а подир вятъра земетръс, но Господ не бе в земетръса; А подир земетръса огън, но Господ не бе в огъня” (3Царе 19: 11-12)

Вятър, земетресение, огън. Едно след друго. А Илия стои сред тях, загърнат в стария си кожух и чака Бога. Но Бог не е бил в тези неща. Тогава става нещо, което можете да очаквате от всемилостивия Бог: “а подир огъня тих и тънък глас. И Илия, като чу, покри лицето си с кожуха си, излезе и застана при входа на пещерата. И ето, глас дойде към него, който рече: Какво правиш тук, Илия?” (3Царе 19: 12-13) Бог не бил нито във вятъра, нито в земетресението, нито в огъня. Неговият глас дошъл с нежен бриз. Тези приятни зефири приличали на открит вятър, на невидим магнит, който измъкнал Илия от пещерата. Виждате ли какво е направил Бог? Той измъкнал Илия от пещерата на самосъжалението, обезкураженото и отчаянието. А след като Илия излязъл от пещерата, Бог отново го попитал: “Какво правиш тук, Илия?” Илия още веднъж му отговорил, изпълнен със същото самосъжаление. Но този път Бог дал допълнителни разяснения на пророка си. “Но Господ му рече: Иди, върни се по пътя си през пустинята в Дамаск, и когато пристигнеш, помажи Азаила за цар на Сирия; а Ииуя Намесиевия син помажи за цар над Израила; и Елисея Сафатовия син, от Авелмеола, помажи за пророк вместо тебе. И ще стане, че който се избави от Азаиловия меч, него Ииуй ще убие; и който се избави от Ииуевия меч, него Елисей ще убие. **Оставил съм Си, обаче, в Израила седем хиляди души,** всички ония, които не са преклонили колена пред Ваала, и всички, чиито уста не са го целунали.” (3Царе 19: 15-18) Бог е показал на Илия, че все още има работа, която ще трябва да свърши и че от него все още има нужда. Въпреки че е бил лишен от илюзии и изтощен, той все още бил човек на Бога и изборът на Бога “за такова време каквото е това” (Естир 4:14). **А що се отнася до казаното от Илия, че той е единствения останал верен, Бог му казал: “Илия, нека да ти кажа направо как стоят нещата. В Израел има 7000 човека, които не са се преклонили пред Ваал.** Ти всъщност не си сам. Във всеки момент е достатъчно да щракна с пръсти и ще изкарам на предната линия цял батальон от мои бойци.” Какво успокоение носи подобно новина.

Трето, Бог дал на Илия близък приятел. Обичам края на тази глава! “И тъй, Илия тръгна от там и намери Елисея Сафатовия син, който ореше с дванадесет двойки волове пред себе си; и сам бе с дванадесетата; и Илия мина към него и хвърли кожуха си върху него. А той остави воловете та се завтече подир Илия и рече: Нека целуна, моля, баща си и майка си, и тогава ще те последвам. А Илия му каза: Иди, върни се, защото какво съм ти сторил? И той се върна отподире му, та взе двойката волове и ги закла, а с приборите на воловете опече месото им, и даде на людете, та ядоха. Тогава стана та последва Илия, и му слугуваше.” (3Царе 19:19-21) Благодарение на любезната и милостива грижа на Бога, Илия изпълзъл от пещерата. “Илия тръгна оттам.” Бог милостиво се грижел за него, като му дал възможност да си почине и да се възстанови, дал му един мъдър съвет и направил така, че Илия отново да се почувства значим в Неговия план. Ето това се нарича състрадание! Тогава Бог позволил на Илия да хвърли кожуха си върху своя наследник Елисей. Но Бог направил даже още повече от това, преизобилно повече. Защото Елисей “стана та последва Илия, и му слугуваше.” Бог не само дал наследник на Илия. Той му дал един близък приятел; човек, който обичал Илия и го е разбирал достатъчно добре, за да му служи и да го окуражава. **Бог не ни е създал, за да живеем като отшелници в някоя пещера. Той ни е създал, за да живеем в приятелство, другарство и в компанията на другите хора.** Тъкмо това е причината, поради която църквата, тялото Христово е толкова важна, защото в нея ние се научаваме да се обичаме и да се окуражаваме един друг. Ние сме създадени, за да бъдем част от живота на другите хора. В противен случай ние се затваряме в себе си, фокусираме се в себе си, мислим си колко е трудно да се живее или колко несправедливи са другите хора към нас. Илия е трябвало отново да концентрира погледа си в Бога. Това е било съдбоносно важно за него. Той е взел участие в извършването на чудеса, но чудесата са били извършени от Бога. Илия е стоял непоклатимо срещу врага, но Бог му е дал силата, за да направи това.

Често пъти ние се възхищаваме повече от талантите, които Бог ни е дал, отколкото от самия Бог. Когато Бог ни даде време за почивка и възстановяване, ние имаме склонност да сме благодарни повече на почивката и възстановяването, отколкото на Бога, който ни ги дава. Когато Бог ни даде някой добър приятел, ние биваме поглъщани от това приятелство и дотолкова се занимаваме с приятеля си, че забравяме, че тъкмо милостивият Бог ни е дал този приятел. Колко лесно се фокусираме върху погрешните неща. Преди много години посетих един приятел в болницата. Той беше получил една серия от сърдечни удари и след това беше подложен на тежка операция. Аз го посетих по време на възстановяването му след операцията. В деня на посещението си станах свидетел на следната вълнуваща сцена. Този човек имаше малък син и по

време на престоя си в болницата беше изработил една малка дървена количка за момченцето си. Тъй като на момченцето не му беше позволено да влезе в болничната стаята на бащата, един служител занесе подаръка долу на детето, което чакаше пред входа на болницата с майка си. Бащата гледаше през прозореца от петия етаж, докато синът му разопаковаше подаръка.

Момчето отвори пакета и очите му се разшириха, когато видя чудесната малка количка и я прегърна. През това време бащата се разхождаше напред и назад край прозореца и махаше с ръце, опитвайки се да привлече вниманието на сина си. Момченцето постави количката на земята, протегна се нагоре, прегърна служителя и му благодари за подаръка. В това време развълнуваният му баща жестикулираше енергично от прозореца, опитвайки се да каже: “Сине, този подарък е от мене. Аз направих тази количка за тебе. Аз ти я давам. **Погледни нагоре към мене!**” Аз почти можех да прочета това по движението на устните му. Най-после майката и служителят привлякоха вниманието на момченцето към прозореца на петия етаж. Чак тогава детето извика: “Татко! Благодаря ти! Татко, много ми липсваш! Ела си у дома. Благодаря ти за количката.” През това време бащата стоеше на прозореца, а сълзите се стичаха по лицето му. Колко много приличаме на това дете. **Ние се затваряме в пещерата на нашата самота и отчаяние, но после Бог ни дарява с време за почивка и възстановяване, с мъдър съвет или с близки приятели.** Тогава ние се влюбваме в подаръците, а не в Онзи, който ни ги подарява! Бог ни дарява с някой стих от Библията и вместо да се прекланяме пред Онзи, който ни я дал, ние се прекланяме пред Библията. Бог ни дава любима съпруга, съпруг или приятел и ние се влюбваме повече в този човек, отколкото в Онзи, който ни е дарил с тази важна за нас личност. Бог ни дава добра служба и ние се влюбваме повече в нея, отколкото в Бога. А през това време Той стои на прозореца и казва: “Погледни нагоре. Аз ти дадох тези неща.” Той мечтае ние да обърнем погледа си нагоре и да кажем: “Благодаря ти, Татко! Много ми липсваш. Искам винаги да бъда с Тебе.”

Илия ни напомня да гледаме нагоре.

Нека да гледаме нагоре, когато Бог милостиво ни освобождава от нашето отчаяние. Нека да гледаме нагоре, когато Бог ни позволи да си починем след някаква напрегната работа, която ни е изтощила. Нека да гледаме нагоре и да Му благодарим, когато Той нежно и внимателно ни говори от страниците на Словото Си, след като се измъкнем от ямата на самосъжалението. Нека да гледаме нагоре и да възхваляваме Бога, когато Той върно ни дарява с компанията и подкрепата на някой приятел, който ни разбира и окуражава. Нека да гледаме нагоре и да признаем, че **Даващият е нещо повече от подаръка.** Нека да кажем: “Господи, благодаря Ти, че ни разказваш за Илия,” който е един незабравим пример за това, че не трябва да гледаме никъде другаде, освен нагоре.

Глава 8

Когато Бог казва “Това е достатъчно!”

Бог е добър. Още от най-ранните дни на християнското си обучение ние получаваме потвърждения за добротата Му. Колко милостив е Бог! Той притежава неограничени ресурси от любов, милост, нежност и търпение. Всички тези качества се съдържат в неизмерими количества в Него и това надхвърля възможностите ни да ги разбираме. Но ние намираме голямо успокоение в това.

В същото време Бог е справедлив. Неговата справедливост и праведност са взаимно преплетени в Библията. **Често пъти една и съща дума от свещения текст бива превеждана или като “справедливост,” или като “праведност.”** (Коментар: Думите „правосъдие“ и „справедливост“ са синоними, т.е. означават едно и също нещо. Но в света ние имаме съдебна система и Министерство на правосъдието, но присъдите в съда не са справедливи, защото за разлика от Бога, самите човешки закони не са справедливи. Такъв е резултатът от отхвърлянето на Бога. Хората сами се самонараняват. Д.Пр.)

Ние харесваме факта, че Бог е добър и състрадателен, но много не ни се нрави, че Той е справедлив. Но такъв е Неговият характер, който ние като негови деца нямаме право да пренебрегваме. В книгата си “Познание за светостта” Тозер казва: “Божият състрадание произтича от Неговата добротата, **но добротата, която е лишена от справедливост, не е добротата.** Бог ни съжалява, защото е добър, но Той не би могъл да бъде добър, ако не беше справедлив...Божията справедливост вечно се противопоставя с абсолютна строгост на грешния човек. **Надеждата, че Бог е толкова милостив и не може да наказва онези, които живеят безбожно, се превръща в смъртоносен опият за съзнанието на милиони хора.** Тази измамна надежда успокоява и приспива страховете им и им позволява да практикуват всички приятни форми на беззаконието

и на порока, докато смъртта ежедневно се доближава все по-близо до тях, **а те не обръщат внимание на заповедта да се разкаят**. Като отговорни хора, ние не би трябвало да се осмеляваме да се отнасяме лекомислено към вечното си бъдеще.”

Ние изпитваме наслаждение да говорим и да прославяме любовта на Бога и това е правилно. Но има и една друга страна от характера на Бога, която не можем да откажем или да пренебрегваме и тя е яростта на Бога. Той е многомилостив, състрадателен и дълготърпелив, но Неговото съчувствие си има граница и тази граница не е маловажна. Бог може да стигне до края на търпението си и когато това стане, Той все едно че казва: “Това е достатъчно!” В Пр. 29:1 се казва: “*Човек, който често е изобличаван, закоравява врата си. Внезапно ще се съкруши и то без поправление.*” (С други думи казано: “Човекът, който въпреки многократното му изобличаване упорито продължава да живее против волята на Бога, внезапно ще бъде непоправимо съкрушен.”)

Замислете се над тези думи, които ясно ни предават едно предупреждение и едно обещание. В този стих Бог разкрива истината за Себе си и за човека, който упорито отказва да слуша гласа на Бога и се поддава на смъртоносния опият да приспива страховете си. Думата “човек” в този стих се отнася към цялото човечество. Става въпрос за човек, който “закоравява врата си.” **С други думи, това е човек, който чува, но не отговаря – човек, който е оглушал поради собствената си непреклонна воля. Бог казва, че такъв човек, след като бъде изобличаван многократно “внезапно ще се съкруши и то без поправление.”**

В буквален смисъл това означава, че за такъв човек няма да има излечение. Такъв човек ще бъде съкрушен внезапно и това съкрушение ще бъде непоправимо. **Спрете и се замислете над суровостта на тези думи**. В Библията рядко има подобни твърдения. Често пъти указанията на Бога са последвани от напомнания за Неговата милост и дълготърпение. Бог знае от какъв материал сме направени. Той знае, че не сме безгрешни и е готов, и иска да ни прости, и да забрави признатите ни грехове. Бог иска отново да се погрижи за нас, да планира живота ни и да ни утвърди.

Но в този стих въобще не се споменава за тези неща. Обидата е стигнала до точката, от където няма връщане. Положението е непоправимо. Това е краят. Бог казва: “Това е достатъчно! Няма да продължаваш по-нататък.” Това е толкова сериозно, колкото звучи. В Пр. 6:12-15 има друг пример: “*Човек нехранимайко, човек беззаконен е оня, който ходи с извратени уста, намигва с очите си, говори с нозете си, дава знак с пръстите си, който има извратено сърце, непрестанно крои зло, сее раздори, затова погубването му ще дойде внезапно; изведнъж ще се съкруши и то непоправимо.*” **Идва момент, когато най-накрая Бог казва на онези, които упорито отказват да го слушат: “Вие няма да продължите повече. Това е всичко!” Когато дойде този момент, “погубването му ще дойде внезапно” и то ще е “непоправимо.”**

Три примери за Божията суровост

Следващите три примери ни показват, че ние не си играем игрички с Бога и Бог не си играе с нас.

Първият пример е Содом и Гомор. С безкрайно търпение и милост Бог позволил на тези градове да съществуват, докато, поради неморалното, развратно и перверзно поведение на жителите им Той стигнал до границата на търпението си. Отказът им да чуят гласа Му достигнал такива размери, че Бог казал на своя служител Авраам: “Това е достатъчно! Не мога повече да понасям безкрайната им порочност.” След това, внезапно и непредотвратимо, Той изсипал огън от небето и градовете Содом и Гомор престанали да съществуват. Божието правосъдие дошло “внезапно,” а последиците били “непоправими.”

Вторият пример е Ирод Агрипа I, на когото Бог също казал: “Това е достатъчно! Ти няма да продължиш нататък.” Историята за кончината на Ирод не е щастлива, но е реалистична. “*Ирод определи един ден, в който да се срещне с тях, облече си царската мантия, седна на престола и започна да им говори. Хората извикаха: “Това е глас на бог, а не на човек!”*, но Ирод не отдаде славата на Бога и Господен ангел внезапно го порази. *Ирод умря, изяден от червеи.*” (Деян. 12:21-23)

Еврейският историк Йосефус описва това събитие в записките си. Той казва, че по време на тази случка Ирод е бил облечен в дрехи, украсени със сребро и отражението на изгряващото слънце придавало блясък на облеклото му. Докато стоял там с цялото си земно великолепие, хората започнали да го наричат бог. А Ирод приел тяхното хваление и преклонение. Това било достатъчно. Внезапно Ирод почувствал ужасна болка в стомаха, присвил се и трябвало да бъде отнесен на ръце в спалнята. **В продължение на пет дни той страдал от непрестанна и мъчителна болка, докато живота го напуснал.** В Библията това се описва с няколко кратки думи: “Ирод умря, изяден от червеи.” Ирод приел възхвалите и преклонението, които принадлежат единствено на Бога. И тъй като “Ирод не отдаде славата на Бога,” Бог казал: “Това е достатъчно!” Внезапно се оказало, че “няма излекуване.”

Третият пример показва, че Бог губи търпение не само когато има работа с градове или с отделни хора, а и с цели народи. “*Седекия бе двадесет и една година на възраст, когато се възцари и царува единадесет години в Ерусалим. Той вършеше зло пред Господа своя Бог; не се смири пред пророк*

Еремия, който му говореше из Господните уста. А още се и подигна против цар Навуходоносора, който го бе заклеял в Бога в подчиненост; и закорави врата си, и упорствува в сърцето си да се не обърне към Господа Израилевия Бог. При това, всичките по-главни свещеници и людето преумножиха престъпленията си, според всичките мерзости на народите, и оскверниха дома на Господа, който Той бе осветил в Ерусалим. И Господ Бог на бащите им ги предупреждаваше чрез Своите посланици, като ставаше рано и ги пращаше, защото жалеше людето Си и обиталището Си. Но те се присмиваха на Божиите посланици, презираха словата на Господа, и се подиграваха с пророците Му, догдето гневът Му се издигна против людето Му така, че нямаше изцеление.” (2Лет. 36:11-16)

В продължение на повече от 300 години народът на Израел живял под управлението на поредица от безбожни монарси, които не се подчинявали на Бога и се подигравали на изпратените от Него пророци, “защото жалеше людето Си.” Най-накрая Бог казал: “Това е достатъчно. Народе на Израел, повече няма да те търпя.” И отново, когато четем за края на Божието търпение, ние срещаме тези ужасни думи: “Няма изцеление.” Бог стига до края на търпението си. Той може да направи това, когато става въпрос за някой град, за някой човек или за някой народ. А както ще видим в следващата глава, Той може да стигне до края на търпението си и когато става въпрос за съпруг и съпруга, които са партньори в греховете си.

Един специален пример за Божия Съд

Още от самото начало на служението си като пророк, Илия си е имал работа с Ахаав и Езавел. На тях им били известни както онова, което им съобщавал, така и начинът по който той е живеел. В продължение на години те били запознати с истината и от години Бог чакал търпеливо. Но въпреки това, те отказвали да повярват. Могъщото представление на планината Кармел, където Бог доказал, че само Той е единственият Бог, в който трябва да вярват хората, **вместо да смекчи сърцата им, ги направило още по-корави.**

Те упорито и преднамерено отказвали да се покаят. Въпреки че виждали чудните дела на Бога, те вкоравявали вратовете си. Безбожният цар и жена му убивали пророците на Бога и се покланяли на Ваал. Но сега постъпките им станали още по-лоши. Поведението им, описано в тази глава показва наистина колко презряно е било това семейство. “След тия събития, понеже езраелецът Навутей имаше лозе близо до палата на самарийският цар Ахаава, Ахаав говори на Навутея, казвайки: Дай ми лозето си да го имам за бостан, понеже е близо до къщата ми; вместо него ще ти дам лозе по-добро от него или, ако ти се види по-добре, ще ти дам стойността му в пари.” (3Царе 21:1-2)

Навутей бил обикновен човек, който притежавал малък парцел земя, насадена с лозе. Оказало се, че лозето, което Навутей бил наследил от баща си се намирало в непосредствена близост до двореца на цар Ахаав. Един ден, по някаква причина, Ахаав забелязал лозето и поискал да го притежава. Може би през този ден Ахаав е скучаел. И докато седял и гледал през прозореца, той видял, че Навутей работи на лозето си. Ахаав си казал: “Хмм, това изглежда че е много хубав парцел. Там бих могъл да си направя добър бостан (или зеленчукова градина).” Поради това отишъл при Навутей и му казал: “Искам този парцел земя. В замяна ще ти дам друг с още по-добро лозе. Или ще ти го платя.” Нека да си припомним, че съгласно еврейския закон Навутей не е можел да продаде наследеното от баща си и той напомнил за това на царя. “А Навутей рече на Ахаава: Да ми не даде Господ да ти дам бащиното си наследство” (3Царе 21:3) Ахаав не бил доволен от това обяснение. Той направил предложение, но получил отказ, защото сделката била незаконна. Но той бил Ахаав, царят на целия Израел. Подобно на малко момче, той искал да притежава онова, което му се харесва и то когато му се хареса. “А Ахав дойде у дома си тъжен и огорчен поради думата, която езраелецът Навутей му каза, като рече: Не ща да ти дам бащиното си наследство. И като легна на леглото си, отвърна лицето си и не яде хляб.” (3Царе 21:4)

Представете си, това е възрастен мъж (поне на външен вид). Той не само е бил възрастен мъж, но е бил и цар на държавата Израел (но това не винаги означава, че той е силният човек, който управлява) и се е държал като дете, на което не е удовлетворено желанието. “Тъжен” и “сърдит,” Ахаав отишъл в стаята си, затръшнал вратата и отказал да яде. “Тогава жена му Езавел дойде при него та му рече: Защо е духът ти тъжен, та не ядеш хляб? А той ѝ каза: Понеже говорейки на езраелеца Навутей, рекох му: Дай ми лозето си с пари или, ако обичаш, ще ти дам друго лозе вместо него; а той отговори: Не ща да ти дам лозето си. А жена му Езавел му рече: Царуваш ли ти наистина над Израеля? Стани, яж хляб, и нека е весело сърцето ти; аз ще ти дам лозето на езраелеца Навутей.” (3Царе 21:5-7)

Езавел попитала своя съпруг: “Царуваш ли ти наистина над Израеля?” Добре, но истината е, че не той е царувал. Езавел е царувала – просто питайте нея! Това се потвърждава от факта, че когато Ахаав ѝ казал защо се е цупел и не е искал да яде, тя незабавно взела нещата в ръцете си. Тя му казала: “Забрави за това, скъпи, стани и яж. Отпусни се и се радвай. **Аз ще ти дам това лозе.**”

Съпругът ѝ е в състояние на стрес и е разстроен. Вярно е, че причината са това си е негова, но в това състояние се е намирал. Поради това Езавел поела контрола и действала по плът. Тя не се спряла да помисли, да се освободи от въздействието на емоциите и мъдро да оцени ситуацията. Тя не помолила Бога

да работи в сърцето на съпруга ѝ. Това не е бил нейният начин на действие. Тя е безбожна жена, която живее по плът, подчинявайки се на собствените си егоистични желания. Това се вижда и от съвета, който дава на Ахаав. “Аз ще се погрижа за това,” казала тя на съпруга си. “Просто не ми пречи.”

“И така, тя писа писма от Ахаавово име, и като ги запечата с печата му, прати писмата до старейшините и благородните, които бяха в града му, живеещи с Навутей. В писмата писа, казвайки: Прогласете пост, и поставете двама лоши човеци да засвидетелствуват против него казвайки: Ти похули Бога и царя. Тогава го изведете вън и убийте го с камъни, и нека умре.” (3Царе 21:8-10)

Езавел не е имала право да пише писма от името на царя. Но това не е най-голямото ѝ провинение. Чрез тези писма тя организира един заговор за убийството на Навутей. Според съвременната терминология тя изфабрикувала лъжливо обвинение срещу този безпомощен човек, като се погрижила всичко да изглежда така, все едно че се спазва буквата на закона. Въпреки, че за осъждането на човек на смърт се е изисквало поне двама свидетели да свидетелстват срещу него (Втор. 17:5-6), в този случай свидетелите са били лъжливи и незаслужаващи да им се обръща внимание, защото са дали неверни показания.

Това прекрасно съвпада с образа на лъжливия свидетел, обрисован от Соломон в Пр. 19:28: “Лошият свидетел се присмива на правосъдието и устата на нечестивците поглъщат беззаконие.” Смъртта на Навутей е представлявала един акт на възмутително и измамно убийство. “И мъжете от града му, старейшините и благородните, които живеяха в града му, сториха според заповедта, която Езавел им бе пратила, според написаното в писмата, които им бе пратила; прогласиха пост, и поставиха Навутей на видно място пред хората. И двамата лоши човеци влязоха и седнаха пред него; и лошите човеци свидетелствуваха против него, против Навутей, пред хората, казвайки: Навутей похули Бога и царя. Тогава го изведоха вън от града, та го убиха с камъни; и умря.” (3Царе 21:11-13)

Пет пари не са стрували онези които са взели участие в изпълнението на този план, не само двамата фалшиви свидетели, които са излъгали пред съда, но и “старейшините и благородните,” които са изпълнили указанията на Езавел. **Цялата система е била корумпирана. В безбожната администрация на страната не може да се открие справедливост и почтеност. Никой не се е стремил към истината.** Те са давали вид, че са загрижени за това, което е право, но всъщност всички са били банда от лъжци и убийци. Поради това те извели Навутей отпред, за да бъде убит. Той е бил поставен да седне на почетното място и може би се е наслаждавал в себе си и си е мислил колко голяма привилегия е това, че е бил поканен там, когато внезапно двамата лъжливи свидетели започнали да го обвиняват в извършването на ужасни грехове. Те казали: “Навутей похули Бога и царя.” В резултат от това, само за няколко минути Навутей бил извлечен извън градските стени и бил убит с камъни. “После пратиха до Езавел да кажат: Навутей е убит с камъни и умря. А като чу Езавел, че Навутей бил убит с камъни и умрял, Езавел рече на Ахаава: Стани, присвои си лозето, което езавелецът Навутей отказа да ти даде с пари; защото Навутей не е жив, но е умрял. И като чу Ахаав, че Навутей е умрял, Ахаав стана та слезе в лозето на езраелеца Навутей за да го присвои.” (3Царе 21:14-16)

Вижте как е реагирал Ахаав. Това е предвидимо. Както било обичайно за него, той се обляга на Езавел, а тя се измъква от неприятното положение. **Той никога не я питал как е свършена работата. Той никога не я попитал какво е станало с Навутей.** Той просто получил онова, за което мечтаел: лозето на Навутей и го взел без никакъв срам и притеснение. Порочността е царувала в двореца на Ахаав. Много от жителите на страната може би са знаели истината, но очевидно са повдигали рамене и всеки се е грижел само за себе си. Ако човек живее достатъчно дълго време под влиянието на неморално, неетично и безбожно управление, той престава да се тревожи от каквото и да е, освен за себе си. Но търпението на Бог към царското семейство свършило. Той от години търпял безбожните им постъпки, но ... вече край. Както и в случая със Содом и Гомор, Бог на практика казва: “Това е достатъчно. Ти повече няма да продължиш нататък.”

Последният ден на съда

До този момент Илия остава извън полезрението ни. Все едно, че Бог е дал последна възможност на Ахаав и Езавел по свое желание да се обърнат към Него. Но това е невъзможно! Те доказали, че в сърцата им няма абсолютно никаква промяна. Тъкмо обратното, когато били оставени сами на себе си, безбожните им дела се усилили. И така, Бог върнал обратно на сцената своят пророк и говорител Илия. Бог стигнал до предела на търпението си. Няма повече обещания. Няма повече възможности за разкаяние. Дошло е време за справедливост и за съдене. “Но Господното слово дойде към тесвиецът Илия и рече: Стани, слез да посрещнеш Израилевият цар Ахаава, който живее в Самария; ето, той е в Навутеевото лозе, гдето слезе да го присвои. И да му говориш казвайки: Така казва Господ: Уби ли ти, а още присвои ли ти? Да му говориш още казвайки: Така казва Господ: На мястото, гдето кучетата лизаха Наветиевата кръв, кучетата ще лизат твоята кръв, да, твоята.” (3Царе 21: 17-19).

Така звучи справедливостта, когато Бог стигне до края на Своя предел. Това не е приятно съобщение.

То не звучи успокоително, нито пък би трябвало да бъде успокоително. Тъй като никога не спорел с Бога, Илия изслушал, приел задачата и се подчинил на своя Господ. Верните пратеници казват истината, независимо дали става въпрос за любовта на Бога или носят съобщение за божествено осъждане. *“И Ахаав каза на Илия: Намери ли ме, враже мой? А той отговори: Намерих те, защото ти си предал себе си да вършиш зло пред Господа.”* (3Царе 21:20)

Какво начало! Ахаав въобще не се е съмнявал, че между него и пророка на Бога лежи дълбока пропаст. Илия не отрекъл това, нито пък се е занимавал с второстепенни неща; той направо “хванал бика за рогата.” Дошло времето за последното обвинение. На еврейски думите “предал себе си” освен това изразяват идеята за обичайна и постоянна практика на търгуване със злото. Интересно се, че освен това, тези думи означават “да се ожени.” Това показва многозначителността на казаното от Илия, защото осветлява значението на отношенията между Ахаав и Езавел. Ахаав се оженил за една зла жена и по този начин обвързал себе си с тъмното царство на злото. В резултат от женитбата си с Езавел, той приел злото да влезе във всяка област от живота му.

Бог чакал търпеливо, но промяна не настъпила. Той многократно изпращал пророка Си, за да предупреждава Ахаав и Езавел, но промяна не настъпила. Най-после търпението на Бога се изчерпило и чрез Своят говорител Илия Той казал: “Това е достатъчно! Това е непоправимо.”

Моля ви да прочетете внимателно обявената присъда над Ахаав и Езавел, която Илия безстрашно им съобщил: *“Ето казва Господ: Аз ще докарам зло върху тебе, ще те измета, и ще изтребя от Ахаава всеки от мъжки пол, както малолетния, така и пълнолетния в Израиля; и ще направя дома ти като дома на Еровоама Наватовия син, и като дома на Вааса Ахиевия син, поради раздразнението, с което Ме ти разгневи, като направи Израиля да съгреши. Също и за Езавел говори Господ, казвайки: Кучетата ще изядат Езавел при рова на Езраел. Който от Ахаавовият род умре в града, него кучетата ще изядат; а който умре в полето, него въздушните птици ще изядат.”* (3Царе 21:21-24)

Подобно на Натан, който застанал пред виновния Давид, Илия застанал пред злия цар Ахаав. Пророкът гледал с пронизителния си поглед в греховната душа на царя и му предал Божието съобщение. Дошло е време за съд. Гибелта е неизбежна. Смъртта е близо. Александър Уайт пише, че Илия е “бил като планината Синай за обикновения човек, а сърцето му е било подобно на гръмотевица” и това най-добре си е проличало в този епохален момент на противопоставянето. Ахаав трябва целият да се е обливал от студена пот. Бог бил проговорил. Никога по-рано адът не е бил по-близо до него и той не можел да избегне неговият ужасен бяс. След като записал страшните предсказания, изречени от Бога чрез Илия, авторът на 3Царе ни дава следния коментар за живота на Ахаав и Езавел. *“(Никой, наистина, не биде подобен на Ахаава, който продаде себе си да върши зло пред Господа, като го подбуждаше жена му Езавел, и който извърши много мерзости като следваше идолите, съвсем, както вършеха аморейците, които Господ беше изгонил пред израилтяните.)”* (3Царе 21:25-26) Какво съдружие! Те са били съдружници във вършенето на несравнимо зло, докато най-после Бог казал: “Това е достатъчно.”

Две важни напомнания

Ето две горчиви и важни напомнания, над които трябва да се замислим:

Първо, Божието търпение има край, но никой не знае къде се намира тази граница. **Божията мелница мели бавно, но произвежда прекрасно брашно.** Воден от своето милостиво търпение и милост, Бог ни чака да чуем гласа Му и да се подчиним. Хората чуват Евангелието за спасението и не отговарят. Но въпреки това Бог чака. Някои хора твърдят, че вярват в Бога, но живеят по начин, който противоречи на думите им. Въпреки това Бог чака. Понякога търпението на Бога даже ни дразни и ядосва, особено когато злото е настоятелно, а Бог не се намесва, за да го спре. В такива моменти е лесно да си кажем, че злото остава ненаказано. Соломон пише за това: *“Понеже присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките чада е изцяло предадено да струва зло.”* (Екл. 8:11)

Какво ясно описание на извинението, което употребяват хората, за да не се подчиняват на волята на Бога и да оправдават лошите си дела с това, че наказанието за тях закъснява. Те си казват: “Добре, за сега нищо не се случи, значи съм в безопасност.” Когато хората извършат някаква серия от грехове и не видят непосредствените последици от тях, те си казват: “А! Всичко е добре! Хей, аз съм в безопасност!”

Но може да се окаже, че това е последният им ден, през който си мислят така. Ние не знаем в кой момент Бог ще стигне до точката на Своето божествено ограничение и ще каже: “Това е достатъчно! Това е всичко! Повече няма да търпя това!” Но от тази част, както и от други откъси на Библията аз знам, както знам и от начините по който се е справил със Содом и Гомор, с Ирод Агрипа, с Ахаав и Езавел, че търпението на Бога може и наистина накрая свършва. **Не се измамвайте да си мислите, че дълготърпението на Бога е безкрайно.**

Второ, Бог спазва думата си и нищо не може да го спре. Никога не забравяйте онова, което

прочетохте в тази глава. Ахаав и Езавел са били толкова могъщи, толкова заплашителни и толкова зли. Те са си мислели, че контролират всичко и че са непобедими. Но когато Бог се намесил, тогава завесата паднала за тях и те били безпомощни да спрат Неговия съд. Друг могъщ монарх ни предлага подобен урок. Той се казва Валтасар и е царувал по време на пророк Даниил. Валтасар също и бил могъщ и непобедим. Той направил същата грешка да пренебрегне гласът на Бога. Неговият девиз бил: “Яж, пий и се весели!” Но една нощ повдигнал очи и видял, че ръката на Бога пише по стената пред него: “*Бог е преброил дните на твоето царство, и го е свършил. Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен.*” (Даниил 5:25-27).

Още веднъж Бог казал: “Това е достатъчно!” И този всемогъщ Валтасар е бил осъден. Той не е могъл да направи нищо, за да спре съда на Бога. Ако сте дете на Бога, Той няма да ви изгони от семейството Си. Но ако упорито отказвате да се подчините на Бога и продължавате да живеете според собствената си воля, Той ще ни накаже сурово. Той ви обича твърде много, за да си “затвори очите” за действията ви. Бог е в състояние незабавно да ви премахне от лицето на земята или да ви лиши от радостта на живота. Той даже е в състояние, както е постъпил с коринтияните, да изсмуче силата и здравето ви, за да станете слаб и болен. Трагичното е, че някои от коринтияните са умрели поради плътския си начин на живот.

Ние имаме склонност да сравняваме себе си с другите и да казваме: “Добре, но аз не съм толкова лош, колкото са били Езавел и Ахаав.” Или да отлагаме подчинението си на Бога и да казваме: “Точно сега това ще бъде много болезнено. Следващата седмица ще се погрижа за това.” Умолявам ви, не използвайте което и да е от тези глупави извинения, т.е. да се сравнявате с другите или да отлагате. *Най-острият инструмент на дявола е отлагането.* Завършвам със следните сериозни предупреждения: *Не си играйте игрички с Бога. Не се отдалечавайте от Него, ръководени от упоритата си воля. Защото запомнете, че в края на краищата Бог винаги побеждава.* Ще бъде твърде късно, когато Той каже: “Това е достатъчно” и няма да можете да промените нищо. Бог е добър, но освен това Той е справедлив и праведен. И когато накрая дойде момента за Неговия съд, който не може да бъде избегнат. Ако мислите по друг начин, вие сте под влияние на смъртоносен опият.

Глава 9

Внимавай да не дойде врага

Седя си в кабинета и разглеждам един плакат с многозначителния надпис: “Проблемът с пиедесталите.” В центъра на картината е поставен един огромен пиедестал, висок няколко етажа. На него е опряна стълба, а на нея се намира човек, който е стигнал почти до върха и се готви да прекрачи от стълбата и да стъпи на върха на пиедестала. Като наблюдател имам предимството да виждам, че на горната плоска повърхност на пиедестала е нарисувана огромна мишена, в центъра на която има огромна точка като биволско око. От външната страна на целта има надпис: “*Поздравления! Моля стоите неподвижно, за да може всеки човек да се прицели добре във вас и да ви свали долу.*”

Всеки, който някога е бил лидер, особено духовен лидер, знае истината на този плакат. След като сте се изкачили до върха на стълбата, съвсем естествено ви се струва, че трябва да застанете на върха на пиедестала. Аплодисментите, които придружават вашето постижение ви подсказват, че сте достигнали целта си. Вие заслужавате да бъдете приветстван за всичките ви усилия и за решителността ви. В края на краищата изкачването по стълбата не беше лесно.

Но бъдете нащрек, когато стъпите на издигнато място на славата! Както показва плаката, сега вие се превръщате в мишена на публичното внимание и стремежа да бъдете свален се превръща в игра за много хора (*повече, отколкото можете да си представите*). Тяхната атака се облекчава от факта, че там горе духат ураганните ветрове на изкушението. Там човешката слепота се усилва. Чувството ви за незаменимост и изключителност може да замени пълната ви зависимост от Бога, който ви е благословил преизобилно. Преди много години запомних наизуст следната мъдрост:

“Към лидерство в служението на Бога *не* трябва да се стреми онзи, който не е готов да плати цена, която е по-голяма от цената, предлагана от неговите съвременници и колеги. Истинското лидерство винаги изисква лидерът да притежава труднодостижимия характер на цялостност и почтеност, и колкото по-резултатно е лидерството, с толкова по-висока цена се заплаща.”

Илия е преживял по-голямата част от живота си, стоейки в центъра на мишената. Веднага след като предал неприятното Божие съобщение на цар Ахаав и настъпила продължителната суша, името на Илия станало известно в цял Израел. *Той е бил известен, но не е бил обичан и популярен.* Всички, особено царят,

са искали да хванат този незнано откъде появил се странник, който предизвикал хаос в живота им. Героичната и успешна среща на Илия с пророците и свещениците на Ваал и Ашера, проведена на планината Кармел само увеличила решимостта на враговете му да го свалят от пиедестала на непобедимостта. Достатъчното е достатъчно. Никой не може да притежава толкова голяма власт.

Бог се намесвал и спасявал Илия от незнаен брой капани, които били залагани за него. Както видяхме от предишната глава, Ахаав и Езавел отишли толкова далече, че Бог най-после набързо се разправил с тях. Точно както предсказал Бог, Ахаав умрял. *“Така царят умря, и донесоха го в Самария, и погребяха царя в Самария. И като миеха колесницата в самарийския водоем, гдето се миеха и блудниците, кучетата лижеха кръвта му, според словото, което Господ бе говорил...Така Ахаав заспа с бащите си; и вместо него се възцари син му Охозия...Охозия, Ахаавовият син, се възцари над Израеля в Самария, в седемнадесетата година на Юдовия цар Йосафата и царува две години над Израеля. Той върши зло пред Господа, като ходи в пътя на баща си, и в пътя на майка си, и в пътя на Еровоама, Наватовия син, който направи Израеля да греши; защото служи на Ваала и му се поклони, и разгневи Господа Израилевия Бог според всичко, което бе вършил баща му.”* (3Царе 22: 37-38, 40, 51-53) Обаче смъртта на Ахаав не означавала, че всичко в Израел се е оправило. Ахаав е бил наследен от Охозия, който по всяка вероятност е най-големият му син. Както можете да предполагате, синът е бил точно като баща си, поради това, докато царувал в продължение на две години *“той върши зло пред Господа.”* Тъй като бил изработен от същия материал като баща си, Охозия служел на Ваал. Ние не знаем друго за Охозия, освен че паднал у дома си и никога не се възстановил напълно след този инцидент. *“И Охозия падна през решетката на своята горна стая, която бе в Самария, и се разболя; и прати човеци, на които рече: Идете, допитайте се до акаронския бог Ваал-зевув дали ще оздравея от тая болест.”* (4Царе 1:2)

На нас не са ни съобщени подробности за този инцидент с Охозия. Може би при падането си той е счупил крак или е наранил гръбначния си стълб, или е увредил някои от вътрешните си органи. Може би е бил парализиран. Авторът не ни съобщава това. Той даже не ни казва от каква височина е паднал Охозия. Всичко което знаем е, че падането е причинило сериозно нараняване или болест. Болестта от своя страна е довела до една серия от забележителни събития, които оказали влияние върху живота на Илия, който все още продължавал да бъде мишена за противниците си. Само че този път врагът е бил свръхестествен – Ваал-зевув, богът на Акарон. Когато разбрал, че не се възстановява, раненият цар Охозия започнал да се безпокои. Тъй като бил научен от родителите си да се справя с такива житейски затруднения като се консултира с боговете на варварите, той потърсил съвет от бога на Акарон, наричан Ваал-зевул, надявайки се, че този бог ще му каже, дали ще се излекува. Акарон е бил един от петте големи градове на филистимците и е бил известен с това, че там се е практикувало гадаене и предсказване (1Царе 5:10, 6:2 и Ис. 2:6) и очевидно този бог е живеел там.

Името Ваал-зевул е комбинация от две думи. “Ваал” означава “бог.” “Зевул” произлиза от глагола “zabab,” който означава “да дразня, да се движа бързо насам-натам.” Като съществително тази дума означава “муха.” Разгледани заедно, двете думи “Ваал-зевул” означават **“бог на мухата.”**

Учените, изследващи Стария Завет имат различни теории относно значението на това име. Може би статуята на бога е била оформена като муха. Може би това име означава някакъв бог на медицината или бог, който донася облекчение от мъченията и епидемиите, причинявани от мухите, които са били обичайни за тези земи на изтока. Ние знаем, че този “бог на мухата” е домувал в Акарон и чрез устата на своите гадатели и прорицатели е предсказвал бъдещето. По тази причина Охозия е потърсил съвет от Ваал-зевул. В целият Стар Завет името Ваал-зевул се споменава само в тази глава и то 4 пъти. В тях то се отнася за едно и също фалшиво божество, богът на Акарон. **Същото име се появява и в Новия Завет, но с гръцкото му име Велзевул.** *“След това доведоха при Исус един човек, който беше спял и ням поради това, че бе обладан от демон. Исус го излекува, така че човекът и проговори и прогледна. Всички хора бяха смаяни и заговориха: “Възможно ли е този да е Давидовият Син?” Фарисеите чуха това и казаха: “Той прогонва демоните само защото използва силата на Велзевул – главатаря на демоните.”* (Мат. 12: 22-24)

Едно от нещата, което е свидетелствало, че Исус е Месия е бил фактът, че той е освобождавал хората от свръхестествената и сатанинска власт. Поради това множеството, което е вървяло след Исус се изумявало, когато виждало как дърводелският син освобождавал хората от демоничните сили на злото. Хората се чудели: “Възможно ли е това да е Месията? Възможно ли е това да е Давидовият син?” Но фарисеите отхвърлили тази възможност, защото предположили, че Исус получава властта си от Велзевул, главатаря на демоните. Ние не можем със сигурност да кажем, че този Велзевул се отнася специално за Сатаната. Името може да се отнася за един от принцовете на демоните, които управляват демоничния свят. Но със сигурност знаем, че този Велзевул е тясно свързан с Ваал-зевул от 4Царе. И дамата са източници на демонична сила. Следователно богът Ваал-зевул, на който са се покланяли в Акарон, този “бог на мухата” е бил директно свързан със сатанинският свят на демоните.

Когато брат ми Оливър беше млад, той проявяваше интерес към науката. Когато завършваше гимназията той представи един научният проект за отглеждането на *drosophila melinagasters*, с който спечели престижна награда. А какво е *drosophila melinagasters*? Това е научното название на един вид плодова муха. Вие никога не сте виждали насекомо, което да се размножава толкова бързо като тази плодова муха, която се храни от презрели банани. Една нощ един от бурканите с мухите се беше отворил по някакъв начин и цялата ни къща се напълни с тези мушици. (Хвашането им е свързано с друга шумна и весела история, но никой не може да я разказва по-добре от сестра ни Луси, поради това няма да я разказвам тук.)

Мухите, независимо дали са плодови или домашни, са досадни и безпокоящи насекоми, които ми разкриват много неща за измъчващата власт на Ваал-зевул и за рояците проблеми, създавани от този бог. Разбира се Охозия, в желанието си да научи собственото си бъдеще, малко се е интересувал за източника на силата, до която е търсел достъп. Подобно на родителите си, той е бил порочен до мозъка на костите си.

Тъй като е искал единствено да узнае бъдещето си и за да научи това, той се свързал със властта на Ваал-зевул. Някои хора могат да си кажат, както са си казвали и в ерата на Илия: “Е и какво лошо има в това? Този бог е просто едно парче направено от камък или от дърво. Той не е жив.” И това може би е вярно, поне доколкото се отнася за самата фигура на бога. Но проблемът е, какво символизира тази статуя и особено като какво се възприема от идолопоклонника. Със сигурност можем да кажем, че сам по себе си идола е някакъв предмет, **но чрез акта на преклонението той се превръща в място, което е обитавано от демоничния свят.** Сам по себе си предметът, пред който се прекланяме, от когото търсим съвет и на когото принасяме жертвоприношения е нищо, **но той може да се превърне в плацдарм за целия свят на демоничните сили.** Много векове по-късно в посланието си до коринтяните Павел потвърждава следното: “*Вижте народа на Израел. Нали тези, които ядат принесеното в жертва, имат общение в олтара? Не искам да кажа, че храната, принесена в жертва на идоли значи нещо или че идолите значат нещо. Напротив – това, което принасят в жертва, е жертвоприношение пред демони, а не пред Бога, и не искам вие да имате общение с демони.*” (1Кор. 10:18-20)

На пръв поглед Ваал-зевул не е бил нещо повече от парче камък или дърво, оформено може би във формата на муха, **но от това произтичали всички видове свръхестествени и вдъхновени от демоните способности, една от които е предсказването на бъдещето.** Това е причината, поради която Бог се намесил, когато Охозия изпратил своя пратеник, за да се консултира с бога на Акарон.

Среща с вожда на врага

Бог се намесил и както бихме могли да очакваме, Той използвал служителя Си Илия.

“*Но ангел Господен каза на тесвиецът Илия: Стани, иди да посрещнеш пратениците на самарийския цар, и кажи им: „Няма ли Бог в Израила, та отивате да се допитате до акаронския бог Ваал-зевула? Сега, прочее, така казва Господ: Няма да слезеш от леглото, на което си се качил, но непременно ще умреш.“* Тогава Илия отиде.” (4Царе 1:3-4)

Бог бързо изпратил Своя пророк на сцената, за да пресрещне пратениците на Охозия. Бог не е искал те да имат какъвто и да е контакт с вдъхновеният от демоните бог на Акарон. Бог казал на Илия: “Не им позволявай да направят това пътуване! Спри ги и ги попитай: Нямате ли Бог, към който да се обърнете? Защо трябва да ходите при този бог на Акарон?” Бог не се ли намесва бързо? Ето там е Охозия, не можеш да стане от леглото си, който не може да оздравее и иска да узнае бъдещето си. Тогава Бог се намесва и казва на Илия: “*Кажете на Охозия, че самият акт и самият факт, че е решил да се допита до този фалшив бог, ще причина за смъртоносното му заболяване.* Той никога няма да се излекува.” Когато пратениците се върнали и казали на царя за човека, който ги пресрещнал и за съобщението, което им предал, Охозия задал един въпрос: “*И рече им: какъв беше наглед човекът, който излезе да ви посрещне и ви каза тези думи? И те му отговориха: Беше човек, облечен в кожух и препасан около кръста си с кожен пояс. А той рече: Това е тесвиецът Илия.*” (4Царе 1:7-8)

Нали ви казах, че пророкът е бил известен. Той е стоял в центъра на мишената. Охозия знаел много добре кой е Илия. От майка си и баща си той знаел за пророка, който е бил като трън в петата на плътта им. Илия е бил пречка за престъпното им управление и сега той отново е тук, преследвайки синът им. Опитвайки се да победи пророка, подобно на родителите си Охозия незабавно извадил оръжието на заплахата. “*Тогава царят прати при него един петдесетник с петдесетте му войници. И той се възкачи при него; и ето, Илия седеше на върха на хълма. И рече му: „Божий човече, царят каза: Слез.“* А Илия в отговор рече на петдесетника: “*„Ако съм аз Божий човече, нека слезе огън от небето та нека изгори тебе и петдесетте ти войници.“* И слезе огън от небето та изгори него и петдесетте му войници.” (4Царе 1:9-10)

Тъй като никога не отстъпвал пред врага даже с една крачка, Илия реагира незабавно, а Бог уважил отказа на своя служител да бъде изплашен. “*Пак царят прати при него друг петдесетник с петдесетте му войници. И той проговори та му рече: „Божий човече, така казва царят: Слез скоро.“* А Илия в отговор

им рече: „Ако съм аз Божий човек, нека слезе огън от небето та нека изгори тебе и петдесетте войници.“ И слезе Божият огън от небето, та изгори него и петдесетте му войници.” (4Царе 1: 11-12)

И този път пророкът отказва да се опетни, като се смеси с войниците, командвани от един порочен управник и призовал Божието правосъдие. И в страната бързо се разнесла новината, че косматият човек на планината не е някой, който може лесно да бъде заловен! Тогава изпратили трети петдесятник, **но той не бил глупак**. Вижте какво е направил той: „Пак прати царят трети петдесятник с петдесетте му войници. И третият петдесятник, като се възкачи, дойде та коленичи пред Илия и го помоли, казвайки му: „Божий човек, моля ти се, нека бъде скъпоценен пред очите ти животът ми и животът на тия петдесет твои слуги. Ето, огън слезе от небето та изгори първите двама петдесятника с петдесетте им войници; а сега нека бъде моят живот скъпоценен пред очите ти.“” (4Царе 1:13-14) В този момент Бог заговорил чрез един от ангелите Си и му дал ясни указания: „И ангел Господен рече на Илия: „Слез с него; не бой се от него.“ И тъй, той стана, та слезе с него при царя. И рече му: „Така казва Господ: Понеже си пратил човечеци да се допитат до акаронския бог Ваал-зевул, като че нямаше Бог в Израеля, за да се допиташи до Неговото слово, затова няма да слезеш от леглото, на което си се качил, но непременно ще умреш.“” (4Царе 1:15-16)

Илия застанал срещу Охозия и безстрашно му се противопоставил. Този случай може би му припомнил миналото, когато се противопоставил на Ахаав, бащата на Охозия. Ние можем само да се възхищаваме от постоянния героизъм на Илия. Той е сам, изправен пред младия цар, който сигурно е бил заобиколен от въоръжени и верни на Охозия войници и всеки от тях е можел да го убие с един удар на копието си. **Но въпреки това Божият човек въобще не се уплашил.**

Илия е бил толкова убеден и толкова решен да вярва на своя Бог, че мисълта за собствената му безопасност никога не го е занимавала. В резултат от това чрез храбрия си говорител Господ Бог обвинил Охозия, че е заменил истинския източник на информация (Богът на Израел) с един фалшив източник на информация (Ваал-зевул). Чуйте отново пронизващият въпрос на Илия: „Няма ли Бог в Израел, че трябваше да търсиш помощ от този бог на Акарон?” Илия е задал този въпрос, въпреки че е бил напълно наясно, че Охозия е бил убеден идолопоклонник. Тогава Илия произнесъл окончателната присъда на Бога: „Защото се обърна към този фалшив бог, ти никога няма да се излекуваш, а непременно ще умреш.” Няма излекуване. „И така, той умря според Господното слово, което Илия беше говорил” (4Царе 1:17)

Героизмът на Божиите мъже и жени се демонстрира в желанието им със забележително спокойствие да посрещат неприятните и даже заплашителните обстоятелства в живота си. Те реагират с твърда решимост, **даже когато с това биха накарали хората да не ги харесват.** Нищо не може да намали решимостта им да се подчиняват на своя Бог...независимо от всичко. Предаването на Неговото съобщение е най-важното нещо за тях. Точка.

В историята на църквата малцина са притежавали това качество на страстен героизъм в по-голяма мяра от Мартин Лутер. **Твърди се, че той е бил най-смелият човек, който е живял на земята.** По време на важното си пътуване до град Уормс той казал: „**Вие можете да очаквате от мен всичко друго, но не и да се изплаша или да се отрека от вярата си. Аз няма да избягам уплашено, а още по-малка е възможността да се отрека.**” Приятелите на Лутер били загрижени за безопасността му. Тъй като гледали само върху стоящите пред него смъртни опасности, те търсели начин да го разубедят. Но **той се отвращавал** от самата мисъл да не направи това, което Бог е искал от него. Той казал: „Да не отида в Уормс! **Аз ще отида в Уормс, даже ако там има толкова дяволи, колкото са керемидите по покривите на къщите.**” По-късно, докато чакал да бъде допуснат да говори пред всички прелати на църквата, Лутер бил попитан дали не се страхува: „Да се страхувам? Повече отколкото от папата и от всички тези кардинали, аз се страхувам от великия папа, **ЕГОИЗМЪТ.**”

Еми Кармичел по един поетичен начин описва същата борба в собствения си живот:

*Боже, направи ме по-нечувствителна към себе си,
Защото съм страхливка с патетичен глас,
Която се стреми към лекото, към почивката и към радостта в живота.
Аз самата съм най-големия предател на себе си,
Аз съм най-презреният приятел за себе си,
Аз съм безсмъртния враг за себе си,
Където и да отида, аз съм пречка за себе си.*

Когато геройски отстоявал позицията си и съобщавал казаното от Бога, без да се старее да премълчи или да смекчи остротата му, Илия се е издигал по-високо от своите врагове, от своя цар, даже от самия себе си. Дано в нашето време да се увеличава броя на хората като Илия, когато сред повърхностните проповедници е толкова популярна теологията, според която трябва да се стремим към задоволяване собствените си желания и да се чувстваме добре.

Откровен разговор за територията на врага

Безброй хора в наше време искат да узнаят бъдещето си. В списанията и вестниците се отпечатват хороскопи. Телевизионните канали предлагат “горещи” телефони за психично обременени хора. По автобусни спирки и по улиците се срещат хора, които гадаят на ръка. **Рафтовете в книжарниците ни предлагат книги по астрология, хороскопи и други окултни предмети. Интернет предлага огромни възможности за задоволяване на любопитството на хора, които искат да получат информация за късмета и за бъдещето си. За много хора тази мода може да означава просто глупост. Някои хора считат, че това не е нищо повече от безобидно забавление. В края на краищата, какво толкова лошо има в това, човек да чете ежедневието си хороскоп? Но това е територия на дявола.** Това е всичко друго, но не и глупаво и безобидно забавление. Подобно на дървените и каменни идоли на Акарон, тези съвременни пророци ни пречат да вярваме единствено в живия Бог. А хората, които гледат към тези гадатели, за да узнаят бъдещето търсят информация от източници, които са свързани със съвременните “богове на мухите.” Колко щастливи се чувстват демоничните сили, когато имат възможност да напълнят главите ни с опияняващата си власт.

Бог се отвращава от всеки наш контакт с окултното. Независимо от мотивите ни, независимо от големината на нуждата ни, заниманията с окултното са грях. Спомняте ли си колко бързо и сурово се е справил Бог с Охозия? Божието Слово е кристално ясно по този въпрос. В Левит Бог дава следната директна заповед на хората Си: *“Да се не отнесете към запитвачите на зли духове, нито към врачовете; не ги издирайте та да се оскверняват чрез тях. Аз съм, Господ вашия Бог.”* (Левит 19:31)

Когато търсите медиуми, врачки, астролози и психоаналитици, вие се омърсявате. Вие ставате духовно мръсен, емоционално объркан и духовно опорочен. Вие може да не искате и да не правите това съзнателно, но това е крайния резултат. Като си играят с любопитството на нашата човешка природа, силите на тъмнината хвърлят въдицата с примамката на невинно звучащото занимание. Но ако захапем примамката, това означава да направим компромис с духовната си защитеност. Навлизането в това царство отваря врати, които после не могат да бъдат затворени. Божественото съдействие ни напуска, когато в нас влязат замърсяващите нечистотии.

“И човек, който се отнесе към запитвачите на зли духове и към врачовете, за да блудства след тях, против оня човек Аз ще насоча лицето Си и ще го изтребя наред людето му.” (Левит 20:6)

Това са сурови думи, но те вярно показват колко сериозно гледа Бог на окултното и колко сурово се справя с онези, които имат отношение с която и да е от неговите прояви. Преди израилтяните да навлязат в земята, която Бог им бил обещал, Моисей им дал следното право и предупреждение:

“Когато влезеш в земята, която Господ твоят Бог ти дава, недей се учи да правиш според мерзостите на тамошните народи. Да се не намира между тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател или омаятел, никой баяч, запитвач на зли духове, врач, или запитвач на мъртвите, защото всеки, който прави тия дела, е омразен на Господа, и поради тия мерзости Господ твоят Бог изгонва тия народи от пред тебе.” (Втор. 18:9-12).

В друг превод на Библията този откъс е преведен така (на английски): *“Например, трябва да бъде убит всеки израилтянин, който даде детето си да бъде изгорено като жертвоприношение на варварски богове. Нито един израилтянин не трябва да се занимава с черна магия, или да призовава за помощ зли духове, или да предсказва бъдещето, или да бъде змиеукротител, медиум или врач, или да извиква духовете на умрелите. Всеки, който се занимава с тези неща е обект на отвращение и ужас за Бога и поради това, че народите правят тези неща, Господ вашият Бог ще ги замени.* (Втор. 18:10-12)

Тъй като израилтяните, след като завладели Обещаната земя, не изтребили напълно всички ханаанци, които живеели там, тези неща продължили да се практикуват. Те даже били толерирани от онези, на които било заповядано да очистят земята от всяка проява на окултното. **Ето така са били поставени основите за участието на израилтяните в нещата, които са били вършени от варварите.** Това вдъхновено от демоните идолопоклонство, което прегърнали Ахаав, Езавел и синът им Охозия, произхожда от тези порочни практики, които столетия по-рано не били прекратени напълно в тази земя.

Бог се отвращава от всяко участие в окултното. Нещо повече, **Бог бива лишаван от почит при всеки опит за търсене на информация за бъдещето, която не идва от Библията.** **Аз разбирам, че много хора, които се занимават с астрология или с предсказване на бъдещето, въобще не гледат сериозно на тези неща. Например, астрологията притежава подход. Повечето от хората се обръщат към нея за забавление или от любопитство. Но тези прости и безобидно изглеждат игри поставят началото на един процес, с който много хора не могат да се справят и отварят врати, които после няма да могат да затворят. После е само въпрос на време, след което тъмните демонични сили се вмъкват в тях и те се оказват поробени от тях. Тъй като силите на тъмнината пленяват повечето от хората, вместо да бъдат ръководени от Бога, те биват ръководени и поглъщани от тези сили.**

Охозия, който е бил болен и не можел да стане от леглото, се поддаде на подмамващия призив на Ваал-

зевул. Тъй като бил слаб и напълно отделен от Божията истина за духовните неща, той започнал да се моли на “бога на мухите и на лъжците.” Можем само да си представяме как се е измъчвала душата му, когато “той умря според Господното слово, което Илия беше говорил.”

Бог се отвращава от всяко участие в окултното. Бог е лишаван от почит при всеки конкретен опит да узнаем бъдещето, но не като търсим информация от Библията. Нека отново да ви уверя: **Бог е доволен само когато ние вярваме единствено в Него.** Бог укрепва онези, които вярват в Него. Ако не се опираме на Божието Слово и ежедневно не търсим Бога като наш единствен източник на сила и познание за бъдещето, ние също можем да станем плячка на окултното.

Както казах в предишната глава, **ние не трябва да си играем игрички с Бога. Освен това трябва да се научим да не си играем игрички и с врага. Врагът ни е не само “бог на мухите,” но и “бог на лъжците.”** А когато ви накара да повярвате в лъжите му, той рядко ще загуби. Поучете се от вечните уроци на Илия. Докато стоите здраво в защита на истината, бъдете нащрек за врага. Той не само играе нечестно, той играе, за да ви задържи за себе си.

Глава 10

Договор да не умира

Най-влиятелния и най-уважаван от мен човек по време на детството ми беше моят дядо по майчина линия, Л. О. Лънди от Ел Камро, Тексас. Ел Кампо е малък град в южен Тексас, където съм се родил в далечната 1934 година в една къща, която се намираще само на няколко квартала разстояние от къщата на дядо и баба ми. През този предвоенен период животът не беше сложен. За мен той беше невинен, безопасен и изпълнен с мечти. Аз прекарвах дълги часове с дядо Лънди и до ден днешен ясно си спомням някои сцени, които предизвикват усмивка на задоволство в душата ми.

Дядо притежаваше една малка вила на морския бряг близо до Паласиос. С това място са свързани най-любимите ми детски спомени. Дядо притежаваше и моторна лодка, и ме учеше как да се справям уверено с нейния двигател с мощност 30 к.с. С помощта на тази малка петметрова рибарска лодка отивахме в средата на залива, където ловяхме различни видове риба. Ние разговаряхме дълго, докато седяхме на двата края на лодката, както рано сутрин, така и късно вечер. Смеехме се заедно, хващахме риба заедно, обсъждахме живота заедно, **но най-важното, всеки от нас се наслаждаваше на компанията на другият.** Тогава не осъзнавах това, което разбирам сега: че тези часове станаха причина между двама ни да се създаде една много специална връзка. Но с голяма увереност знаех едно: когато порасна, аз исках да приличам на човека, от който най-много се възхищавах – съдията Л.О. Лънди.

И до ден днешен, когато съм близо до морския бряг и помириша аромата на скариди и на морски раци, мислите ми се връщат към онези непретенциозни времена, когато изпитвах такова удоволствие, че съм заедно с дядо си и се вълнувах толкова силно, когато ме прегръщаше. **Когато бях с него, никога не беше нужно да бързаме и винаги имаше време да разговаряме.** И до ден днешен, по време на спокойните вечери, когато слънцето залязва и съм близо до морето, аз почти съзирам неговият едър силует на фона на небето, побелялата му коса и нежната му усмивка. А ако е достатъчно тихо, аз съм готов да се обзаложа, че все още чувам как той от време на време кашляше, за да прочисти гърлото си, което му беше навик. А ако се вслушам напрегнато, аз съм почти в състояние да чуя смеха му. Аз много го обичах.

Един ден нашият разговор от двата края на лодката ни отведе до темата за завръщането на Исус, което стана повод да заговорим за смъртта, една тема, която беше тайнствена и страшна за мен. Аз имах стотици въпроси, а дядо очевидно знаеше всички отговори. Но един от тях ми донесе най-голямо успокоение. Това стана, когато той ми каза, че иска да умре и аз внезапно изгубих интерес към ловенето на риба. “Какво искаш да кажеш, дядо?” – попитах го аз, като го гледах втренчено. “Добре, Чарлз, това означава, че искам да получа голямата награда,” отговори ми той. Но аз не разбирах: “А какво означава “да получа голямата награда?” “**Това означава, че искам да мина през смъртта, да бъда поставен в ковчег, да ме погребат в земята и да преживея великото преживяване на възкресението, когато Исус се върне отново.**” Тогава, поглеждайки ме право в очите от другия край на лодката, той добави с весел смях: “Аз искам моето “чепари” (Коментар: *Т.е. всички кучички на въдицата ми. Д.Пр.*) да е пълно!” За мен това беше удивително и малко обезпокоително – удивително, защото никога не бях си помислял за това нещо и обезпокоително, защото аз исках дядо ми

никога да не умира. Самата мисъл, че някога ще го видя в ковчег и как хората ще го закопаят в гроба създаваше една голяма топка в гърлото ми. Все още си спомням, че ми беше трудно да я преглътна. Аз станах много тих и никога вече не похвапах тази тема на разговор.

Дядо ми почина много години по-късно. Когато това се случи, аз вече бях млад мъж от морската пехота и служех в чужбина на остров Окинава. Тъй като не бях в състояние да присъствам на погребението, късно една вечер седнах на брега на океана. Наблюдавах как чайките си играеха близо до прибоя, слушах грохота, причиняван от ударите на вълните в крайбрежните скали **и сърцето ми плачеше**. Докато слънцето залязваше в океана, а аз си спомних думите на дядо си и казах на Бога колко благодарен съм за Неговото обещание, че когато се върне, Той ще накара дядо ми да възкръсне, заедно с останалите светци, даже преди останалите, които са живи и всички ще бъдат издигнати в небето, за да посрещнат Господа във въздуха.

Желанието на дядо ще се изпълни. Един ден той ще получи “голямата награда” и ще ѝ се наслаждава. **По някакъв начин това ми помогна да понеса мъката си и аз бях успокоен от мисълта, че Господ, вземайки в смъртта този скъп на Бога човек, му даде точно това, което той искаше. Беше изпълнен договорът на дядо ми с Бога, според който той получи безсмъртие.**

Когато звездите започнаха да светят на небето, Бог изсуши сълзите ми. Още веднъж Неговото Слово задоволи голямата ми нужда. Изпълнен с благодарност, аз се изправих на крака и застанал сам на онзи далечен плаж - толкова далеч от дома и въпреки това толкова близо до небето, издигнах ръцете си към небето и с пълен глас извиках към Бога следните думи, които ни е дал:

“Искам да знаете, братя и сестри, какво ще стане с онези, които са умрели, за да не скърбите като другите, които нямат надежда. Защото щом вярваме, че Исус умря и след това възкръсна, така също, заради Исус, Бог ще събере с Него онези, които са умрели. Това, което сега ви казваме, е послание от Господа: че ние, които ще сме останали живи при идването на Господа, няма да изпреварим онези, които са умрели. Когато сам Господ слезе от небето със заповед, с гласа на архангела и със звуците на Божията тръба, онези, които са умрели в Христос, ще възкръснат първи. След това ние, още живите, които сме оцелели, ще бъдем грабнати в облаците заедно с тях, за да срещнем Господа във въздуха и така ще бъдем с Господа завинаги. Утешавайте се един друг с тези думи.” (1Сол. 4:13-18)

Какво облекчение ми донесоха тези думи, въпреки че се намирах на 12 000 км от гроба на дядо си. И те все още ме успокояват. **Благодарение на неговата увереност в обещанието на Бога, за мен вече темата за смъртта не беше толкова тайнствена и плашеща**. Ако това не изплаши дядо ми, защо би трябвало да плаши мен? Подобно на него, сега установявам, че и аз очаквам да се радвам на “голямата награда.” Ако е такъв Божият план за мен, аз съм готов. Обаче Божият план за Илия е бил напълно различен. За разлика от дядо ми, договорът на Илия с Бога бил, че Илия няма да умре.

Чакане на вихрушката

Какъв живот е живял Илия! Стария пророк се проявявал като човек на Бога, който бил обучен в Херит, бил е оформен и пречистен в Сарепта, после бил използван по един чуден начин на планината Кармел, после бил могъщо помазан да се противопостави няколко пъти на цар Ахаав и най-накрая му било дадено приятелството на Елисей. Тогава Илия е бил велик герой, че даже е трудно да повярваме, че е имал смирено сърце и вече бил достигнал върха на житейските си постижения. Но сега му предстояло да неправи нещо още по-велико – да надхитри смъртта. Зловещата косачка на смъртта никога не се докоснала до него.

Избягването на смъртта поставя Илия в много рядката категория на “безсмъртните заминавания.” **Само двама от хората, за които се разказва в Библията, са напуснали земята без да преминават през хватката на смъртта. И наистина е така: Според Светото Писание само двама човека са били взети директно от земята, за да попаднат направо в присъствието на Бога. Първият е Енох (Бит. 5:21-24), а вторият е Илия.** Последни през тази процедура на заминаване ще преминат онези вярващи, които ще бъдат живи, когато Христос се върне. Ние не знаем датата и часът на това посещение, но знаем следното: Когато Христос дойде на земята, онези които в този момент са живи ще се разминат със смъртта. Павел с увереност пише за това в 1 Коринтияни:

“Чуйте ме, ще ви разкрия една тайна: няма всички да умрем, но всички ще бъдем променени в един миг, кратък като премигване на око, при звука на последната тръба. защото тръбата ще изсвири и мъртвите ще бъдат възкресени в нетленност, а ние, които още сме живи, ще се променим. Защото това тленно тяло трябва да се облече в нетленност и това смъртно тяло – в безсмъртие. И когато това тленно тяло се облече в нетленност и това смъртно тяло се облече в безсмъртие, ще се изпълни казаното в Писанието: “Смъртта бе погълната, победата е пълна!” (1Кор. 15:51-54)

Забележителната част от историята на Илия е, че той е знаел, че му предстои да бъде отнесен на небето без да умира. Така той ни дава добър пример за начина, по който трябва да живеем, докато чакаме връщането на Христос. **От контекста става ясно, че Бог предварително е уведомил Илия за предстоящото му заминаване от земята**, въпреки че на нас не ни се казва кога или как Бог го е информирал. Както ще видим,

Бог е съобщил на “синовете на пророците,” както и на Елисей, близкият приятел и избран от небесата наследник на пророка, новината за предстоящо заминаване на Илия.

“И когато Господ щеше да възнесе Илия на небето с вихрушка, Илия отиде с Елисея от Галгал” (4Ц. 2:1)

Стигнахме до последния ден на Илия на земята, когато ме предстояло да се възнесе “на небето с вихрушка.” На това място еврейския текст може да се преведе и като “вихър.” Илия щял да бъде повдигнат нагоре от някакъв внезапен вихър и така ще напусне земята, за да попадне в Божието присъствие. Бог не само казал на Илия какво ще се случи и как ще се случи, но и къде ще се случи. Това обяснява защо виждаме Илия да бърза към река Йордан. Докато четем това описание, представете си сцената, която се разкрива пред очите ни.

“И Илия рече на Елисея: „Седи тук, моля, защото Господ ме прати до Ветил.“ А Елисей рече: „Заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, няма да те оставя.“ И така, слязоха във Ветил. И пророческите ученици, които бяха във Ветил, излязоха при Елисея та му рекоха: „Знаеш ли, че днес Господ ще ти вземе господаря, който е бил над тебе?“ А той каза: „Да, зная това, мълчете.“ Тогава Илия му рече: „Елисею, седи тук, моля, защото Господ ме прати в Йерихон.“ А той рече: „Заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, няма да те оставя.“ Така, дойдоха в Йерихон. И пророческите ученици, които бяха в Йерихон, дойдоха при Елисея та му рекоха: „Знаеш ли, че днес Господ ще ти вземе господаря, който е бил над тебе?“ А той отговори: „Да, зная, мълчете.“ Тогава Илия му рече: „Седи тука, моля, защото Господ ме прати до Йордан.“ А той каза: „Заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, няма да те оставя.“ И тъй, отидоха и двамата.” (4Ц. 2:2-6)

Убеден съм, че Бог е казал на смиреният и верен пророк: “Ти ще бъдеш взет от земята при Йордан.” Но ако това е така, защо Илия се е скитал из страната, посещавайки Галгал, Ветил и Йерихон? Защо не е тръгнал направо към Йордан? Историците ни казват, че училищата за пророци са били разположени в Галгал, Ветил и Йерихон. Ако искате, можете да считате, че това са били първите “семинарии,” които най-вероятно са били основани от Самуил. Това са били училища, където младите хора са били обучавани да разбират призивите на Бога и да живеят дисциплинирания живот на пророка. Вярвам, че една от причините за необикновеното пътуване на Илия до Йордан е било желанието му за последен път да се срещне с младежите, които се обучавали за пророци и да каже прощални думи на окуражение на онези, които след неговото заминаване ще носят факела на истината.

Но освен това е съществувала и друга, по-дълбока причина. И в двете места “синовете на пророците” са задавали на Елисей един и същ въпрос: “Знаеш ли, че днес Господ ще ти вземе господаря, който е бил над тебе?” И в двата случая Елисей дава един и същ отговор: “Да, зная, мълчете.” Да, Елисей е уверил синовете на пророците, че това е денят, в който Илия ще бъде взет от земята. Но защо е казал на младите хора да мълчат? Вярвам, че им е казал това, защото не е искал да безпокоят Илия с въпросите си и обсъждането, което непременно е щяло да последва удивителната информация, която възрастния пророк щял да им даде. Елисей е знаел, че Илия има нужда от време за размисъл и от тихо място.

Нали сте чували, че когато човек умира, целият му живот преминава като на филмова лента пред очите му? Откъде хората знаят това? Нали човек трябва да умре, за да узнае това? А когато умре, около него няма да има никой на който да каже какво се случва, когато човек умира. Но въпреки това е вярно, че онези хора, които са били много близо до смъртта – поради тежка болест или поради някакво нараняване – са изживявали подобно нещо. В този миг ние виждаме великата панорама, моментната снимка на нашето минало, която проблясва пред очите ни. Този незабравим феномен не ни ли кара да се замислим? Вярвам, че тъкмо това се е случвало с Илия. Елисей, неговият близък приятел и по-млад пророк, на когото той е щял да наметне своята мантия на властта е разбирал, че Илия се е нуждаел от време, за да обмисли всичко, което ставало с него. Поради това Елисей всъщност казал на “синовете на пророците”: “Моля ви, не задавайте въпроси. Приятели, пазете тишина. Дайте възможност на Илия, позволете му да помисли.”

Обмислянето: места, които имат смисъл

Както казах по-рано, в Библията се описват някои места, които имат огромно значение. Ние вече видяхме това по време на изучаването на живота на Илия. Последните три места, които той е посетил не правят изключение.

Галгал е било мястото на началото. Според Исус Нав.4, непосредствено след като пресякъл река Йордан и навлязъл в Ханаан, народът на Израел направил лагер в Галгал. Ако знаете библейската история, вие ще си спомните, че това е била началната точка, където те все още са били в безопасност и сигурност, непосредствено преди да започнат да завладяват вражеската територия. “На десетия ден от първия месец хората излязоха от Йордан и разположиха стан в Галгал, на източната страна от Йерихон.” (Ис. Нав. 4:19)

В Галгал израилтяните са се намирали на прага на предстоящата битка и са слушали своя главнокомандващ Исус Навин, който им дал последните указания и им разяснил стратегията, които Бог му бил дал. Те се намирали близо до мястото на битката, но още не били стигнали до него. Те все още се намирали в безопасност, в място за общуване, за споделяне и за подготвяне. Галгал е бил началото на последното пътуване на Илия.

Следващата спирка та Илия е била във **Ветил, което е било място за молитва**. Значението на името Ветил е “дом на Бога.” Както беше обяснено по-рано, на това място Авраам е построил олтар и там често се е срещал със своя Бог. “*От там се премести към хълма, който е на изток от Ветил, дето разпъна шатрата си, Ветил оставаше на запад, а Гай – на изток; и там издигна олтар на Господа и призова Господното име.*” (Бит. 12:8)

Когато търсел да разбере ставащото и се борел с нещо, както и когато трябвало да взема решение или да се подготвя за нещо, Авраам често се връщал във Ветил, мястото където за пръв път се преклонил и имал общение с Бога. Възможно е докато е вървял по улиците на древния Ветил и е гледал камъните, които все още носели белезите от духовните му предшественици, Илия да си е припомнял всички олтари в живота си. Пръв е бил олтара край потока Херит, където е трябвало да вярва в Бога и да се справя с непреодолими трудности. Той е имал малко храна. Не е имал покрив над главата си. Бил е преследван. Общуването на Илия с Бога е било най-силно на това място, при олтара край този тих поток.

Следващият олтар на Илия е бил в Сарепта, където е живял с вдовицата и с нейния син, които умирали от глад. На това място Илия издигнал ежедневните им нужди към своя Бог. Там вярата му узряла до такава степен, че изпълнен с увереност в Господа, той можал да вземе в ръцете си умрелия син на вдовицата и да вдъхне нов живот в тялото на момчето. Как би могъл Илия някога да забрави победите, които спечелил с молитвите си край олтара в Сарепта? Докато вървял по улиците на Ветил, Илия е виждал как пред очите му преминават всички олтарите от собствения му живот.

После Илия отишъл в **Йерихон, мястото на битката**. Йерихон е било мястото, където хората на Бога са забили един страшен клин в позицията на противниците си. За израилтяните Йерихон е бил това, което е за американците денят на десанта на съюзническите войски по Атлантическото крайбрежие на Франция през 1944 година по време на Втората световна война. За израилтяните това е била Нормандия. Йерихон е бил град, свързан с чудни и живи спомени. В спомените си Илия е виждал как са паднали крепостните стени на Йерихон, чувал е свистенето на стрелите и виковете на врага. Няма съмнение, че попадайки в това вълнуващо място на битката, Илия си е припомнил битките в собствения си живот. Тъй като е знаел, че това е последният му ден на земята, Илия сигурно мислено е посетил и отново си е припомнил битките в живота си.

Накрая, Илия отишъл до река **Йордан, което е било мястото на смъртта** – не на физическата смърт, а на смъртта на собствения си егоистичен живот. Там Илия си припомнил дните, когато умрял за собствените си желания и за собствените си планове и подчинил на Бога силата на собствената си плът. През изминалите години този твърд и решителен мъж от Тесвит се научил да се осланя на своя Бог, а не на себе си. Той се научил да живее по волята на Господа, а не по своята собствена воля. Той се научил да се покорява, да чака и да се подчинява. **Подобно самоотричане не става по естествен начин. Това е качество, което се научава, докато човек е окуражаван и следва примера на малцината хора, които са прочути като личности, избрани от Бога.** Пророците са известни с това, че притежават подобен характер, което прави Илия още по-забележителен. Без да се крие единствено в ролята си на герой, той бил като мека глина в ръцете на своя Господ. Както вече видяхме, той се представял най-добре, когато се е намирал под сянката на Всевишния. Това е била житейската му сила, защото бил достигнал до мястото, където е посрещал с радост смъртта на собствените си желания, ако с това щял допринесе за по-голяма прослава на Бога. Мястото на началото, мястото на молитвата, мястото на битката и мястото на смъртта. Ние също имаме такива места в живота си.

Приложение: Време на търсене

Първо, има **място на началото**. Това е началото на живота ни като християни, когато бъдем родени отново. Това е мястото, където получаваме едно съвършено ново начало. В мястото на собствения си Галгал ние се превръщаме в напълно нови личности. За някои от нас това място на началото се намира далеч в миналото. Разровете се дълбоко в паметта си. Можете ли да си спомните кога направихте първите си бебешки стъпки като християнин? Вие малко се клатушкахте, но тези които ви обичаха и обучаваха ви помагаша да стъпите здраво на краката си. И вие научихте основите на живота: как да четете Библията; как да се молите; как да общувате с Бога; как да споделяте вярата си с други хора.

А после идва **мястото за молитва**. Спомняте ли си? Вие за пръв път започнахте да се учите какво означава да жертваш и да се отказваш от неща, които са толкова скъпи и ценни за вас. За някои това е било спонтанен аборт и загуба на дете. За други е било загуба на съпруг или съпруга. Може би сте загубили

работата си, или собствения си бизнес, или мечтата на живота ви никога няма да се реализира. Когато останете сами в собствения си Ветил, вие се научавате да се молите.

Бог наистина е работил в живота ви, когато ви е извел от мястото, където сте общували с други хора и ви е завел в следващото място, което е планирал за вас. Но тъй като сте се научили да цените молитвата, вие си изграждате ваш собствен олтар и научавате още повече неща, докато седите в краката на Бога. Замислете се за малко, спрете се... спомняте ли си?

След това идва Йерихон – **мястото на битката**. Някои от вас са имали серии от битки в живота си: битки с неподчинението, битки с пристрастяванията ви, битки със собствената ви представа за живота ви, битки със съмненията, битки с плътта. Не сте ли имали и вие трудни битки при Йерихон в собствения си живот?

И най-накрая идва Йордан, **мястото на смъртта**. Някои от вас може би са наясно, че ако прогнозите на лекарите се окажат верни, те скоро ще стигнат до това място. Разбира се, болшинството от нас не знаят кога ще стигнат до своя собствен Йордан. Това може да стане след десетки години или да стане толкова скоро, колкото е следващата ни глътка въздух. Но има и един друг вид смърт и това е смъртта на нашия егоизъм и това става когато се научим, че е нужно да се отказваме от себе си. Тази смърт е част от изискването да поставяме на рамо собствения си кръст, за да вървим след Исус (Мат. 10:38). **Когато най-накрая се научим да убиваме егоизма си – а това наистина е трудна церемония – тогава мирът изгълва в сърцето ни.**

Отделянето: Прощални думи

Най-накрая Илия стигнал до река Йордан, крайната точка на земния си път, а Елисей казал: *“Заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, няма да те оставя.”* (4Ц. 2:4). В един друг превод на английски, този стих е преведен така: *“Докато Бог живее, аз няма да те изоставя.”* Още от Галгал Илия се опитвал да се отдели от Елисей. Мисля си, че той не толкова много се е опитвал да се отърве от Елисей, а просто е подлагал на изпитание най-близкия си приятел и наследник в служението. Той му е казал: *“Елисей, на теб може да не ти се иска да дойдеш с мен в Галгал, или във Ветил, или до Йерихон и със сигурност не искаш да дойдеш до Йордан.”* Но Елисей е бил непреклонен и не се е отделял от стария пророк.

В американският футбол има един израз, който се използва, когато някой защитник постоянно стои близо до нападателя от противниковия отбор, който очаква да получи топката. Ако защитникът постоянно “пресираща” нападателя по този начин по цялото игрище, ние казваме, че “той е вътре във фланелката му.” Защитникът стои толкова близо до нападателя, че той най-после започва да клати глава и да мърмори: *“Този човек е влязъл във фланелката ми.”* Това означава: *“Той се е залепил за мен. Не мога да се отърва от него. Той постоянно е до мен, от началото до края.”*

Ето такъв е бил Елисей! Той е казал на Илия: *“Приятелю, аз съм във фланелката ти и ти няма да се отървеш от мен. През цялото време ще бъда с тебе.”* Нали си спомняте как го е казал?

“А той (Елисей) каза: Заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, няма да те оставя. И тъй, отидоха и двамата.” (4Ц. 2:6)

Нали всеки от нас има нужда от няколко човека като Елисей в живота си? Те ни дават сила. Но такива хора наистина са рядкост! **Това са нашите най-близки приятели**. Това са онези, които са тук заради нас, с нас, на наше разположение – да ни слушат, да ни помагат, да облекчават положението ни когато сме в криза, да ни подкрепят с молитвите си, да бъдат с нас когато сме загрижени и да ни дават както кураж, така и обективност. (Знам какво говоря, защото и аз имам няколко човека като Илия. Когато се връщам назад в миналото си, аз не мога да си представя живота си без тях, защото не бих могъл да се справя.)

Когато двамата мъже спрели при реката Йордан, сцената внезапно се променила. Прочетете бавно описанието. Дайте възможност на въображението си да се развие, докато си представяте този необикновен диалог и чудното събитие:

“И петдесет мъже от пророческите ученици отидоха та застанаха насреща им от далеч. А те двамата застанаха при Йордан. И като взе Илия кожуха си та го сгъна, удари водата; и тя се раздели на едната и на другата страна, така че двамата преминаха по сухо. И когато преминаха, Илия каза на Елисея: „Искай какво да ти сторя преди да бъда отнет от тебе.“ И рече Елисей: „Моля, нека да бъде в мен двоен дял от духа ти.“ А той рече: „Мъчно нещо поиска ти; но, ако ме видиш, когато ме отнемат от тебе, ще ти бъде така; но ако не, не ще бъде.“” (4Ц. 2:7-10)

Това чудо напомня на едно друго чудо, което се е случило векове по-рано, когато Бог по един удивителен начин разделил Червено море, а Моисей и израилтяните преминали пеша по дъното до другия бряг. В този случай се разделили водите на река Йордан, което дало възможност на Илия и Елисей да прекосят реката, вървейки по дъното ѝ. Тогава Илия се обърнал към приятеля си и го попитал: *“Кажи ми какво бих могъл да направя за теб преди да си отида? Какво мога да направя преди Бог да ме вземе от тази земя?”*

Обърнете внимание на незабавната молба на Елисей. Това е човек, който има големи мечти и не се притеснява да ги споделя. Той казал: „Илия, ти си направил толкова големи чудеса в живота си. Иска ми се да притежавам двойна доза от твоя дух, за да притежавам два пъти по-голяма сила от тебе!” Каква грандиозна молба! Не се страхувайте да искате големи неща от Бога. Той казва: „Разбирате ли, аз искам много да ви дам. Молете ме за това!” Но въпреки това, умствената настройка на много християни е твърде ограничена. Ще направим добре, ако научим урока за видението от Елисей, верния приятел на Илия. Но даже Илия, като се имат предвид всички велики неща, които е поискал от Бога – нали си спомняте, че това е човекът, който е поискал да падне огън от небето – даже той се стъписал, когато чул молбата на Елисей. „Това е трудно изпълнима молба,” казал Илия. „Но ако ме видиш, когато бъда взет от тебе, ще се изпълни молбата ти. Ако не ме видиш, молбата ти няма да бъде изпълнена.”

Можете да вярвате, че в този момент Елисей е бил решен никога да не изпусне Илия от погледа си. Той едва ли си е позволявал даже да премигне! Но Елисей не е трябвало да чака дълго. Всичко е станало без забавяне.

“И докато те още ходеха и се разговаряха, ето огнена колесница и огнени коне, които ги разделиха един от друг; и Илия възлезе с вихрушка на небето.” (4Ц. 2:11)

Харесвам този стих! „Докато още ходеха и се разговаряха.” Илия не е проповядвал или предсказвал. Те просто са били двама приятели, които вървели и си разговаряли. Колко чуден трябва да е бил този момент. И внезапно *“ето огнена колесница и огнени коне, които ги разделиха един от друг; и Илия възлезе с вихрушка на небето.”* Просто хей така! Внезапно Илия *“възлезе с вихрушка на небето.”*

Елисей видял каретата и извикал от учудване и удивление. Сърцето му трябва да е туптяло чак в гърлото му, а очите му са станали големи като чинийки. Адреналинът му трябва да се е покачил. И тогава, ох! Вихрушката духнала силно в полата на кожуха, в брадата и косата на Илия и той заминал. Удивителен момент!

Завършване на работата: кожухът на силата

“А Елисей, като гледаше, извика: „Татко мой, татко мой, колесницата Израилева и конница негова!” И не го видя вече. И хвана дрехите си та ги разкъса на две части. И като дигна кожуха на Илия, който падна от него, върна се и застана на брега на Йордан. И взе кожуха, който падна от Илия, та удари водата и рече: „Где е Господ Израилевия Бог?” И като удари и той водата, тя се раздели на едната и на другата страна; и Елисей премина. А пророческите ученици, които бяха в Йерихон, като го видяха отсреща рекоха: „Илиевият дух остава на Елисея.” И дойдоха да го посрещнат, и му се поклониха до земята.” (4Ц. 2:12-15)

Внезапно бил изпълнен договорът на Илия, според който нямало да умре. Отишъл си Илия, силният пророк. Елисей, пророкът с двойна сила е тук и предстои да бъде използван по един чуден начин за прослава на своя Бог. Когато умира някой мъж или жена на Бога, нищо в Бога не умира. Ние имаме склонност да забравяме това. В живота си ние дотолкова се привързваме към някои хора, че започваме да си мислим, че няма да можем да живеем без тях. Колко ограничено е подобно мислене! Даже когато умре някой велик слуга, Бог има други 7000 човека, които никога не са прекланяли коляно пред Ваал. Той ги е подготвил и те чакат в готовност. Класически пример за подобен вид хора е Елисей. Бог винаги има планове в резерва.

Замислете се над това. През всяка епоха Бог е имал свои мъже и жени, които са изпълнявали Неговата работа. Бог никога не е изненадан, Той никога не се чуди: “Сега какво ще правят Моите хора, когато този човек си отиде? Какво ще правят, когато той или тя вече не е с тях?” Нашият Бог и Създател е всемогъщ и неограничен. Той никога се пропуска нищо и никога нищо не Му липсва. За кратко Елисей може да е бил изненадан и удивен, но това не е траяло дълго. Тъй като помнел думите на Илия, той се навел и вдигнал от земята кожуха на Илия. След като дал доказателство, че сега силата е в него, той пресякъл Йордан и започнал своето собствено пророческо служение. Планът на Бога никога не спира да се изпълнява. От сцената излиза Илия. Влиза Елисей. Не трябва да се учудваме, че през следващите години Елисей не спирал да изучава кожуха на Илия и да си припомня великите дни от миналото, когато неговия учител и приятел е стоял сам, представлявайки Божието присъствие и прокламирайки Божието съобщение. Споменът за постария Илия – този човек на героизма и смиреннието – е подкрепвал по-младия Елисей, когото Бог планирал да използва за още по-велики дела.

Има дни като този, когато се спомням за дядо си Лънди. В ушите ми все още звучат мъдрите му съвети. Животът му беше спокоен, той притежаваше силен характер и ми се струва, че е толкова близко до мен, че почти усещам топлият му дъх в тила си. Да, и до ден днешен той ми липсва, но кожуха на спомените за него ме стимулира към по-големи висоти и към още по-дълбока привързаност към Бога.

Добрата новина е следната: Един ден аз ще го видя и ние заедно ще се поклоняме пред същия Господ и винаги ще бъдем с Него.

Заклучение

Илия, един героичен и смирен човек

Най-важната цел на всеки християнин е да прилича на Христос. Ние искаме да възприемем неговия начин на живот, да подражаваме на неговия начин на преподаване, да се съпротивляваме на изкушенията така, както Той се е съпротивлявал, да се справяме с конфликтите така, както се е справял Той, да се фокусираме така върху изпълнението на задачата, която Бог ни е възложил, както Исус се е стремил да изпълни Своята задача. Ние несъмнено искаме да общуваме с нашия Баща, така, както е правил Исус по време на Своето служение и страдание. Няма по-голям комплимент към един човек от изказването: “Когато съм с този човек, все едно че съм в присъствието на Самия Исус.”

По време на това проучване на живота на Илия аз често си мислех колко много прилича неговия живот на живота на Месията, който по онова време все още не бил дошъл на земята: начинът по който Илия е прекарвал времето си когато е бил сам; смелостта която е демонстрирал, когато се е изправял срещу неприятеля си и му е предавал съобщението на Бога; силата, която е изявявал, когато се е погрижил за мъката на вдовицата и е съживил умрелия ѝ син; даже страданията, които е изтърпял в своята собствена Гетсиманска градина, докато се борел вътрешно в себе си. И накрая, неговото заминаване от тази земя е токова подобно на възнесението на Христос. Докато хората са гледали, той бил вдигнат в небесата пред очите им. (Мат. 16:13-14)

При това положение има ли някаква изненада, че когато нашия Спасител попитал учениците си: “Кой според хората е Човешкия Син?” те отговорили, че за някой хора Той е “Илия.” Защо би трябвало да се изненадваме, след като животът на двамата си прилича по толкова много показатели? А когато пред Исус и трима от неговите ученици по време на Преображението се появили две личности, единият е бил Моисей, а другият – не друг, а Илия (Мат. 17:3).

Всеки, който иска да направи списък на най-великите мъже от Библията, даже ако този списък е много къс, със сигурност би включил Илия. Малцина са по-добри примери за две качества, които подчертавам постоянно в тази книга: героизъм и смирение. **Който счита, че Христос е само нежност, щедрост и търпение, трябва да проучи живота на Илия. Подобно на пророка от Тесви, Исус може да произнесе резки думи на осъждане и порицание.** И ако някой се съмнява, че нашия Господ винаги е личност, която излъчва могъщо присъствие, прави чудеса и се противопоставя на лицемерието на фарисеите, нека отново да се върне към Илия. Да го види в тихото му усамотение край Херит, в пречистващите месеци, които е прекарал в Сарепта и продължителните часове, които е прекарвал в молитва през време на служението си.

Изучаването на живота на Илия ни предоставя възможност да видим уникалното отражение на Исус, демонстрирано в живота на пророка, докато чакаме онзи момент, когато ще видим Христос лице в лице в цялата Му слава. За да бъде пределно искрен с вас сега, когато стигаме до края на тази последна глава ще ви кажа, че аз също мечтая да отида в моя вечен дом.

Аз усещах влечението на небето в сърцето си и по един странен начин завиждах заради това, че Илия е бил отнесен във вихрушка, за да попадне в самото присъствие на Бога. Нека да кажа отново, когато Бог реши да ме вземе, аз ще бъда готов да тръгна!

Преди години беше публикувана една книга с химни, озаглавена “Земята на Емануил и други песни,” написана от автор с инициалите А.Р.К. Сега знаем, че авторът е била Ани Роз Козин, но тъй като искала цялата слава от публикуването да отиде при нейния Господ, тя решила да използва само инициалите си. Един от химните в тази книга се нарича “Земята на Емануил.” В този химн, който се превърна във велик химн на вярата, Ани Роз Козин предлага една ясна дефиниция на нашия вечен дом: **Това не е наша земя, а земята на Емануил.**

Ние сме толкова привикнали, привързани и вкоренени само в днешния ден и в днешната епоха. Но химн като този ни помага да изметем настрана боклуците на временното и да открием вечната валидност и вечната реалност. В първия и последния куплети от този химн се казва следното:

Потъват пясъците на времето,
Разсъмват небесата;
Събужда се чистата и сладка зора,
Лятното утро, за което въздишах.

Тъмна и черна беше нощта,
 Но настъпва денят,
 И славата, славата, която живее
 В земята на Емануил.

Невестата не гледа облеклото си,
 А лицето на своя Жених;
 Аз няма да се взирам в славата,
 А в милостта на моя Цар.

Няма да гледам в короната, която му е дадена,
 А в прободената Му ръка,
 На Агнето принадлежи цялата слава
 В земята на Емануил.

Героичният и смирен живот на Илия мотивира и нас да приличаме на Христос – да повдигаме очите си от мръсотията и еднообразието на днешните нещастия и да фокусираме вниманието си в славата и надеждата в земята на Емануил! С подобна настройка на ума ние пренасочваме вниманието си от този, който отнема славата към Онзи, който дава милост.

И тогава, **когато се фокусираме в Него – в нашия Цар на милостта, Агнето – тогава ще бъдат задоволени най-дълбоките стремежи на душите ни.**

Списък на преведените от мен книги или подобрени мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат

Аз бях съвършен – Джордж Найт

Аз и моята голяма уста - Джойс Майер

Бог ще ви преведе през изпитанията – Макс Лукадо

Бракът - не само да оцелява, но и да процъфтява – Суиндъл

В окоето на бурята – Макс Лукадо

Въпроси и отговори - 622 въпроси и отговори на библейски теми - Едуард Фюдж

Глад за разбиране - Калвин Милър

Да обичаме Бога – от Чарлз Колсън

Да се срещнем в библиотеката – Суиндъл

Давид – Суиндъл

Добрата новина за безпокойството - Уилям Бекъс

Добрят живот – Чарлз Колсън и Харолд Фикет

Естир – Суиндъл

Живот, който винаги сте искали - Джон Ортберг

Здравото семейство – Суиндъл

Изненадани от Библията – проф. Райт

Илия – Суиндъл

Йов - Суиндъл

Йосиф – Суиндъл

Как трябва да живеем сега - Чарлз Колсън

Когато Бог прошепне твоето име - Макс Лукадо
 Кой е прав - Бог или Дарвин - Кели Сегрейвс
 Милост, повече отколкото заслужаваме - Макс Лукадо
 Мир с Бога - Били Греам
 Моисей – Суиндъл
 Молитвата на Явис - Брус Уилкинсън
 Мъжки разговор – Суиндъл
 Намиране на мир в житейските бури – Чарлз Спържън
 Не пропилявайте живота си – Джон Пайпър
 Нещо повече - Катрин Маршал
 Обикновено християнство – К. С. Луис
 Основи на християнството - Джон Стот
 Отговори на житейските проблеми – Били Греам
 Павел – Суиндъл
 Победа в Христос - Чарлз Трюмул
 Победата на разума – проф. Родни Старк
 Посланието на Проповедта на планината - Джон Стот
 Преведени проповеди от различни автори - общо 271 бр.
 Проповеди от Бил Букнайт - 24 бр.
 Проповеди от Виктор Шепърд - 255 бр.
 Проповеди от Кърк Ниили - 178 бр.
 Проповеди от Макс Лукадо - 20 бр.
 Проповеди от Спържън - 28 бр.
 Просто християнин – проф. Райт
 Религиозна класика – христоматия
 Роден отново – Чарлз Колсън
 Свободни в Христос - Сесил Хуук
 Силата на Бога да променя живота ви – Рик Уорън
 Страданието, успехът и Денят на спасението – Едуард Фюдж
 Стремез към почтен характер и християнски живот - подбрани мисли
 Тайната на щастието – Били Греам
 Тайните на лозата - Брус Уилкинсън
 Той е там и Той не мълчи - Франсис Шейфър
 Управлявайте чувствата си - Джойс Майер
 Хуманитарна теория на наказанието – К. С. Луис
 Цар Давид - Дейвид Пиърс
 Целенасочен живот – Рик Уорън
 Целенасочената църква - Рик Уорън
 Цената на ученичеството - Дитрих Бонхофер